

Yayın No | 10

Kitabın Adı

Rusya'nın Azerbaycan'da
Hakimiyet Kurma Mücadelesi

Yazar

Telman NUSRETOĞLU

Editör

Enes DURMAZ

İç Mizanpaj

Adım Ajans

Kapak

Yunus KARAASLAN

ISBN

978-605-4533-62-6

1.Baskı

Mayıs 2012

Baskı ve Mücellit

İstanbul Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. Işık Sanayi Sitesi B Blok

No: 21 Topkapı-Zeytinburnu/İstanbul

Tel:(0212) 482 51 66

Genel Dağıtım

Adım Dağıtım

(0212) 524 7 524 www.kidap.com.tr

Yayıncı Sertifika No

12628

Yayıncı Adresi

Topkapı Mh. Kahalbağı Sk.

No:49/A Topkapı / İstanbul

(0212) 521 91 13 - 23 fax (0212) 521 90 86

Eserin her hakkı DÜŞÜN YAYINCILIK'a aittir.

"Düşün Yayıncılık" bir "Adım Yayın Grubu" markasıdır.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

İzinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

TELMAN NUSRETOĞLU

RUSYA'NIN AZERBAJCAN'DA HAKİMİYET KURMA MÜCADELESİ

(1801-1813)

-Azerbaycanı ikiye bölen Gülüstan anlaşması-

Adım Kitap

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	9
GİRİŞ	15
I. BÖLÜM	
HAZAR YÜRÜYÜŞÜNDEN GÜLISTANA GİDEN YOL. (RUSYA'NIN HAZAR YÜRÜYÜŞÜ VE BU YÜRÜYÜŞÜN JEOPOLİTİK, JEO-EKONOMİK VE SİYASİ NEDENLERİ)	33
1.1. Osmanlı'nın, Rusya'nın Azerbaycan'a Yürüyüşünü Durdurması; İstanbul, Reşt, Gence Anlaşmaları ve Nadir Şah Dönemi	42
1.2. Nadir Şah Dönemi Sonrasında Azerbaycan Hanlıklarının Bağımsızlık Yolundaki Adımları ve Birlik Sorunu	47
1.3. Hanlıklar Döneminde Güney Azerbaycan Hanlıkları	52
1.3.1. Erdebil Hanlığı	55
1.3.2. Makı Hanlığı	57
1.3.3. Karadağ Hanlığı	58
1.3.4. Tebriz ve Hoy Hanlığı	60
1.3.5. Maraga Hanlığı	64
1.3.6. Urmiye Hanlığı	65
1.3.7. Serab Hanlığı	66
1.3.8. Güney Azerbaycan Hanlıklarında Sosyo- Ekonomik Durum	67
1.3.8.1. Ticaret	67

1.3.8.2. Sanat.....	72
1.3.8.3. Toprak Mülkiyeti ve Vergiler	73
1.3.9. Güney Azerbaycan Hanlıkları Arasındaki İlişkiler.....	76
1.4. Kuzey Azerbaycan Hanlıkları	79
1.4.1. İrevan Hanlığı.....	80
1.4.2. Karabağ Hanlığı.....	83
1.4.2.1. Karabağ Hanlığı'nın Diğer Hanlıklarla İlişkileri	85
1.4.3. Kuba Hanlığı	88
1.4.4. Gence Hanlığı	89
1.4.5. Şeki Hanlığı.....	90
1.4.6. Şirvan Hanlığı	90
1.4.7. Bakü Hanlığı.....	91
1.4.8. Talış (Lenkeran) Hanlığı.....	92
1.4.9. Nahçıvan Hanlığı	92
1.4.10. Kuzey Azerbaycan Hanlıklarında Sosyo-Ekonomik Durum.....	93
1.5. Hanlıklar Döneminde Azerbaycan'da Kültürel ve Edebi Hayat	110

II. BÖLÜM

1801 - 1813 YILLARINDA OSMANLI, İRAN VE RUSYA ARASINDA MÜCADELENİN DERİNLEŞMESİ ve RUSYA'NIN AZERBAJCANI ELE GEÇİRMESİ.....	117
2.1. İşgal Arifesinde Azerbaycan'da Siyasi Durum	130
2.2. Gürcistan'ın Rusya'ya bağlanmasıyla Azerbaycan işgalinin de başlanması.....	139

2.3. Rusya ve İran'ın Karabağ Hanlığı Üzerinde Mücadelesi ve Kürekçay Anlaşması	151
2.4. Rus Yayılması, Sisianov'un Öldürülmesi ve Anti-Rus Direnişin Artması.....	160
2.5. Gülistan Anlaşması	169
SONUÇ	181
KAYNAKLAR	185
GÜLISTAN ANLAŞMASININ TAM METNİ.....	195
KÜREKÇAY ANLAŞMASININ ORJİNAL METNİ.....	201

ÖNSÖZ

Dünyanın iki büyük süper gücünden biri olan SSCB'nin dağılmasıyla Azerbaycan Cumhuriyeti, bağımsızlığını yeniden ilan ederek, yaklaşık 200 senelik Rus hâkimiyetine son vermiştir. 19. asrın ilk yıllardan başlayarak binlerce Azerbaycan Türkünün şehit edilmesiyle kaybedilen bağımsızlık uğrunda milli mücadele, tarihin çeşitli dönemlerinde zor şartlar altında sürdürülmeye çalışılmıştır.

19. asırda jeopolitik güç odaklarının Kafkasya uğruna yürütmüş oldukları mücadelelerde, özellikle 1801-1813 Rusya-Azerbaycan Hanlık Devletleri ve 1804-1813 İran-Rusya arasındaki savaşlar, önemli bir yer işgal etmektedir. Bu savaşların sonucunda, bölgede ciddi jeopolitik ve jeoekonomik öneme sahip olan Azerbaycan, ikiye bölünmüş, imzalanan Gülistan ve Türkmençay anlaşmalarıyla İran, Azerbaycan'ın kuzeyi ile ilgili taleplerinden ve isteklerinden vazgeçmek zorunda kalmıştır. Rusya ise, Azerbaycan'ın kuzeyini tamamen ele geçirmek suretiyle Kafkasya'nın işgalinin birinci aşamasını başarıyla tamamlamış ve aynı zamanda, Osmanlı Devletinin bu bölgedeki etkinliğini zayıflatarak, Orta Asya'yla bağlantı yollarını kontrolü altına almıştır. Rus.-Azerbaycan ilişkilerinin başlangıcı karşılıklı alışverişler, ticari münasebetlerle başlasa daha sonraları Ruslar

bölgenin doğal zenginlikleri ve jeopolitik üstünlüğünü daha görece Hazar havzasına hakim olmaya çalıştılar. Moskova illeriyle ilk diplomatik ilişki kuran Azerbaycan devleti Şirvanşahlar devleti olmuştur. Daha sonra Akkoyunlu ve Safeviler döneminde ise Rusya'yla ilişkilerin merkezinde Osmanlıya karşı güç birliği oluşturmak çabaları vardır.

Petro döneminden başlayarak, Rusya'nın dış politikasının esas hedeflerinden biri de, Osmanlı devletiyle İran arasında ihtilaflar yaratarak her iki devleti zayıflatmak ve Osmanlı'nın; Avrupa ve Anadolu'nun doğusundaki topraklarını ele geçirmek olmuştur.

Aynı zamanda, zengin petrol, gaz, tuz gibi rezervlere sahip olan Azerbaycan da, Çarlık Rusya'sının iştahını kabartmaktaydı. Rusların asıl maksadı, Asya ve Avrupa arasında Rus ticaret yolu açmak, İran ve Osmanlı Devleti'ni Kafkaslardan çıkartmaktı.

Nitekim Rusya, bu savaşlar sonucunda amacına ulaşmış, Kafkasyada ve Avrupada yeni topraklar ele geçirmiştir. 1804-1813 Rus-İran Savaşı, Azerbaycan Türkleri için olumsuz neticeler vermiştir. İmzalanan Gülistan anlaşmasıyla, Azerbaycan'ın her iki bölgesi ayrı ayrı devletlerin işgali altına girmiştir. Yaklaşık 200 senelik bir süre, farklı rejimler ve ideolojik temayüller altında yönetilen Azerbaycan'ın Rusya sınırlarında kalan kuzeyi ve bugün İran sınırlarında kalan güneyi, sosyo-kültürel açıdan, belirli bir oranda birbirine yabancılaşmıştır.

Bu çalışmanın ilk bölümünde Rusya'nın Hazar, dolayısıyla Azerbaycan politikasına değinilmiştir. Azerbaycan topraklarında kurulan hanlıklar ve bu hanlıkların siyasi tarihine, Rusya'nın bu hanlıklar üzerindeki emellerine ayrıntılı

biçimde yer verilmiştir. Birinci bölümde Azerbaycan hanlıkları, özellikle Güney Azerbaycan hanlıkları hakta daha ayrıntılı bilgi verme ihtiyacı hiss edtik. Çünkü bu konuda Türkiye'de çok az çalışma yapıldığı bilinmektedir. Çalıştığımız kaynaklarda hanlıkların etno-demografik yapıyla ilgili tutarlı belgelere ulaşamadığımızdan bu konuda daha kapsamlı bilgilere yer veremedik.

II. Bölümde ise Rusya, İran ve Osmanlı Devleti açısından Azerbaycan topraklarının jeopolitik, jeoekonomik ve siyasi öneminden bahsedilmektedir. Bu bölümde aynı zamanda Rusya'nın Azerbaycan işgalini gerçekleştirmesi ve Azerbaycan Türklerinin yaşadığı sıkıntılar konu edilmiştir. Rusya, İran ve Osmanlı Devleti arasında tampon görevi gören Azerbaycan'ın bağımsız ve bütün halinde kalabilmesi için verdiği mücadelelere değinilmiştir. Rusya'nın "böl-yönet" politikası yüzünden hanlıklar arasındaki gergin ilişkiler kopacak duruma gelmiş, bunun sonunda da Rusya, Azerbaycan'ı hâkimiyetine alma yönündeki hareketlerine hız vermiştir. Rusya ile İran arasında imzalanan antlaşma sonucu Gürcistan'ın Rusya'ya bağlanmasıyla başlayan işgal süreci Gence'nin düşürülüşüyle hızlanmış ve Azerbaycan'ın tamamının Rusya-İran arasında imzalanan Gülistan anlaşmasıyla bölüşürülmesiyle son bulmuştur.

Yine bu bölümde, Rusya'nın kendine yakın gördüğü Ermeni halkının çoğunluk sağlaması için Azerbaycan bölgesindeki Türk-Müslüman halkı zorla baskı altında tutması, Azerbaycan hanlıklarının ve halkının direnişini zor kullanarak bastırması konuları ele alınmıştır. Savaşlar, antlaşmalar ve yapılan baskılar belgelere dayanılarak ortaya konulmaya çalışılmıştır. Araştırmış olduğumuz dönemle ilgili ister Os-

manlı isterse de İran kaynaklarında da zengin bilgi ve belgelerin bulunduğu muhakkaktır. Yalnız bu çalışmada biz daha çok Rus, Sovyet ve Azerbaycan kaynaklarına göre döneme ışık tutmaya çalıştık.

Günümüzde, Azerbaycan Türklerinin 19. asır tarihine dair her bir olayın ayrıntılı bir şekilde incelenmesine ihtiyaç vardır. Yaptığımız çalışmada bu ihtiyacın az da olsa karşılanmasına çalışılmıştır.

Telman Nusretoğlu

KISALTMALAR

<i>AKAK</i>	<i>Akti Sobranie Kavkazskoy Arheograficheskoy Komissiy</i>
<i>a.g.e.</i> ,	Adı Geçen Eser
<i>a.g.m.</i> ,	Adı Geçen Makale
AMEA TİEA:	Azerbaycan Milli Elmler Akademiyası Tarih İnstitutunun Elmi Arhivi
Az. MEA.	Azerbaycan Milli Elmler Akademiyası
AN.Az.SSR .	Akademiya Nauk Azerbaydžanskiye Sovetskij Sotsialističeskij Respublik
Bkz:	Bakınız
C.	Cilt
SPB.	Sankt- Peterburg
s.	Sayfa
S.	Sayı
İzd.	İzdatelstva
T.	Tom
vb.	ve benzeri
vd.	ve diğerleri

GİRİŞ

Araştırmamızda genellikle 19. ve 20. asır Rus , Sovyet ve Azerbaycan tarihçilerinin eserleri ve döneme ait birinci el kaynaklara istinat edilse de bu kaynaklara eleştirel bir yaklaşım sergilenerek Azerbaycan'ın işgal süreci, işgali doğuran nedenler, ve bu işgale karşı devam eden direnişler daha objektif bir biçimde ortaya konulmaya çalışılmıştır.

19. ve 20. yüzyıl Azerbaycan tarihçiliğinde, Azerbaycan'ın Rusya tarafından ele geçirilmesi sorunu, zaman zaman farklı bakış açılarıyla ortaya konulmuştur. Bu dönemle ilgili yazılan çok sayıdaki eserden ilki, Mirza Adigüzel Bey'in 1845 senesinde Azerbaycan Türkçesinde kaleme aldığı *Karabağname* isimli eserdir.¹ O, bu eseri, Rus Alibayı Kolyubakin'in ricasıyla yazmıştır. Bu, onun Çar yönetimiyle ilişkide olduğunu gösterir. Eserin ilk sekiz bölümü, Karabağ'ın 18. asır tarihine aittir. Yazarın Rusya tarafgirliği, onun yazdıklarından da kolaylıkla anlaşılacaktır. Nitekim yazar, Sisianov'un Azerbaycan halkının kahramanlarından Gence Hanı Cevat Han'a Gence kalesini teslim etmesi talebiyle yazmış olduğu mektuptan, "içtenlikle yapılan nasihatler" olarak bahseder. O, İran askerlerinin Azerbaycan'a girmesini "işgal", Rus askerlerinin gelişini ise, "kurtuluş" olarak tasvir eder. Yine, onun bu eserinde, Güney Azerbaycan ahalisinin, Rusya'ya rağbet beslediği şeklinde yazılan iddialar da tek yanlıdır. Çünkü diğer tarihçilerin eserlerinde, buna dair hiçbir bilgiye rastlanmamaktadır.

1 *Karabağname*, 1 Kitap, Yazıcı Neşriyyatı, Bakı 1956, s. 13-102.

Bu dönem tarihçilerinden, bir diğer Rusya yanlısı isim, Karabağ hanlığında vezirlik görevinde bulunmuş Mirza Cemal'dir. Onun *Karabağ Tarihi*² adlı eserinde; Karabağ bölgesinden ve Penahali Han'ın icraatlarından bahsedilmektedir. Mirza Cemal'in bu eserinde, Azerbaycan askeri güçlerinin, hem İran, hem Rus askerlerine karşı yürütmüş oldukları mücadele hakkında da ilginç bilgiler yer almaktadır.

Bu dönemi daha objektif bir biçimde yansıtan eserlerden biri de, Azerbaycan halkının, ansiklopedik bilgiye sahip mütefekkir evlatlarından birisi olan Abbaskulu Ağa Bakhanov'un *Gülüstan-ı İrem*³ adlı eseridir. Bakhanov'un bu eserinde olayların daha objektif bir biçimde anlatıldığını görmekteyiz.

Konumuzla ilgili eserlerden biri de, Azerbaycan tarihçilerinden Hacı Şeyh Hasan Mollazade'nin Türkçe yazılmış dört ciltlik eseridir.⁴ Mollazade'nin bu eserinin dördüncü bölümünde; Rus işgalleri, Gence'de Cevat Han'ın direnişi ve Ermenilerin Rusların tarafında yer alması gibi konular ele alınmaktadır.

Ünlü Azerbaycan tarihçisi Reşit Bey İsmayilov'un, 1923 senesinde Bakü'de yayınlanan *Azerbaycan Tarihi* (1993 yeni neşri. İktibaslar yeni neşirdendir) isimli eserinde de; Rusya'nın Azerbaycan hanlıklarını işgal etmesiyle ilgili önemli bilgiler yer almaktadır. O, bu işgalin başlangıcını, Gürcistan'ın Rusya'ya bağlanmasından itibaren ele almaktadır.⁵ Onun bu eserinde; Çar ordusunun Gürcü asılı generali olan ve Azerbaycan'a karşı nefretiyle bilinen Sisianov'dan;

2 *Garabağnameler*, 1 Kitap Yazıcı, Bakı, 1989, s. 104-148.

3 Abbaskulu Ağa Bakhanov, *Gülüstan-ı İrem*, Yazıcı Neşriyyatı, Bakı, 1951, s. 230.

4 *Zübde-i Tevarih*, C. IV, Yelizavetpol, 1912.

5 R. İsmayilov, *Azerbaycan Tarihi*, Bakı, 1993, s. 99.

ahlaki değerlerden yoksun, zulüm ve zor kullanmaktan zevk alan bir müstebit olarak bahsedilmektedir. Reşit Bey'in eserinde; Sisianov'un Cevat Han'a gönderdiği hakaret dolu mektubundan, onun Gence hakkında söylediği "Gence Azerbaycan'ın anahtarıdır" sözünden ve Sisianov'un Bakü'de öldürülmesi gibi konulardan geniş bir biçimde bahsedilmiştir.⁶ Reşit Bey İsmayilov, Rus askerlerinin yerli Müslüman halka karşı gerçekleştirdiği zalimce muamelelerden de söz etmektedir.⁷ Yine, Reşit Bey İsmayilov, Gülistan Anlaşmasını ise, "Kaçar sülalesinin tarihinde silinmesi imkânsız olan bir siyah leke" olarak değerlendirmiştir.⁸

Rusya'nın Azerbaycan hanlıklarını ele geçirmesini "işgal" olarak nitelendiren dönemin bir diğer Azerbaycan tarihçisi de, Cihangir Zeynalov'dur. Onun, ilk olarak 1924 senesinde İstanbul'da, daha sonra 1992 senesinde Bakü'de yayınlanan *Muhtasar Azerbaycan Tarihi* isimli eserinde; Gürcistan'ın Rusya'ya bağlanmasıyla, Azerbaycan'ın istiklalinin de tehlikeye düştüğüne vurgu yapılmaktadır.⁹ Yine onun bu eserinde; Azerbaycan'ın bölünmesi ve her iki tarafının da esaret altına düşmesi, Azerbaycan halkının yaşamış olduğu zorluklarla ilgili değerlendirmeler yer almaktadır. Yazar, eserinde, özellikle Rusya'nın uyguladığı Ruslaştırma politikasını tenkit etmiştir.¹⁰

Bu yöndeki eserlere karşılık, Sovyet dönemi tarihçiliği incelendiğinde; Çarlık Rusya'sının Azerbaycan'ın kuzeyini işgali ve bunun bir sonucu olarak ülkenin ikiye bölünmesi, bölgede Rusların kurdukları koloni sistemi ve bu sistemin

6 İsmayilov, *a.g.e.*, s. 102-103.

7 İsmayilov, *a.g.e.*, s. 121.

8 İsmayilov, *a.g.e.*, s. 120.

9 C. Zeynalov, *Muhtasar Azerbaycan Tarihi*, Bakı 1992, s. 90-91.

10 Zeynalov, *a.g.e.*, s. 102-104.

sonucu olarak milli kimlik bilincinin giderek zayıflatılması probleminin, tarihi gerçekliklere uygun bir biçimde yazılmadığı görülür. Hatta 19. asrın bazı Rus kaynaklarında, Rusya'nın Hazar yürüyüşü bir 'ilhak hareketi' olarak tanımlanmasına rağmen¹¹ Sovyet döneminde bu ilhak hareketi, daha çok 'birleşme' terimi ile ifade edilmiş ve Rusya'nın Azerbaycan'ı ele geçirmesiyle, Azerbaycan'da ekonomik, kültürel, siyasi alanda ciddi atılımların gerçekleştirildiği tezi kâğıtlarına çalışılmıştır.

Azerbaycan'ın bağımsızlığını kazanmasından sonra, bütün alanlarda olduğu gibi, milli tarih yazıcılığı alanında da yeni yaklaşımlar ortaya çıkmaya başlar. Tek taraflı ve ideolojik yaklaşımlarla ele alınan ve tarihi gerçeklikleri yansıtmayan Azerbaycan Sovyet tarih tezi yeniden ele alınır.

Aslında, 19. asır Azerbaycan tarihinin öğrenilmesi amacıyla, özellikle hanlıklardaki sosyo-ekonomik durum, Rusya-İran savaşının kronolojisi, hanlıklar arası ilişkiler ve başka konularda, Sovyet tarihçiliğinde hayli kapsamlı araştırma eserleri de ortaya konulmuştur. Ancak yine de, Sovyet resmi ideolojisinin şablonları ve emperyalist yaklaşımları, bu dönemin kapsamlı bir biçimde ele alınmasını zorlaştırmaktadır.

Bu çalışmaya konu olan dönemde, Kuzey Azerbaycan hanlıklarının sosyal ve iktisadi durumuyla ilgili manzaranın tasvir edilmesi açısından, Sovyet dönemi Azerbaycan tarihçilerinden E. S. Sumbatzaade, M. M. Efendiyev ve M. E. İsmayılov'un eserleri önemlidir. Azerbaycanlı âlim E. S. Sumbatzaade'nin, 19. asrın ilk çeyreğinde Çarlık Rusyası'nın müstemleke politikasına karşı başlayan halk isyanlarıyla ilgili-

11 P.G. Butkov, *Materialı Dlya Novoy İstorii Kavkaza s. 1772 Po 1803 Gg. C.I-III*, Sankt- Peterburg 1869, s. 620; Seleznyov M. *Rukovodstvo K Poznaniyu Kavkaza*, Kn. 1-2, Sankt- Peterburg, 1847.

li olarak ele aldığı ve Sovyet çizgilerini de aşmamaya gayret gösterdiği kapsamlı bir monografisi de bir diğer önemli eserdir.¹² O, bu eserinde; Bakü, Tiflis ve Petersburg'daki zengin arşiv belgelerini kullanarak, Azerbaycanlıların Ruslara karşı gerçekleştirmiş olduğu mücadeleye az da olsa ışık tutmuştur. Bu dönemde yazılan araştırma eserlerde; Azerbaycan milli bağımsızlık mücadelesi, Azerbaycan hanlıklarının düşmana karşı güçlerini birleştirme çabaları ve Rus işgaline karşı birlikte mücadele etmesi gibi konulara değinilmese de, hanlıklar dönemi Azerbaycan'ın sosyal dokusu, toplumsal ilişkileri, ekonomik yapısı bu eserlerde kapsamlı bir biçimde incelenmemektedir.

Sovyet tarihçilerinin mutlak çoğunluğu, Çarlık Rusya'nın Azerbaycan'ı işgalini bir 'gönüllü birleşme' olayı olarak lanse etmekte, Rus işgaliyle birlikte Azerbaycan ekonomisinin olumlu gelişmeler kaydettiği, Azerbaycan'ın bu ekonomik ilişkilerden kârı çıktığı, gerçekleşen kültürel-medeni etkileşim sonucunda Azerbaycan ilim ve kültürel hayatının canlandığı gibi konular öne çıkarılmaktadır.

1960'lı yıllardan itibaren, Azerbaycan komünist yönetimi, daha da ileri giderek, tarihçilere, 'birleşme' tezi yerine 'Rus imparatorluğunun terkbine katılma' tezini kullanmaları ile ilgili tavsiyeler ileri sürmüştür. 1964 senesinde Baküde yayınlanan 2 ciltlik *Azerbaycan Tarihi* adlı eserde, Azerbaycan'ın Rusya tarafından işgal edilmesi, "gönüllü entegrasyon" olarak okuyucuya sunulmuş ve bu işgale karşı olan güçler ise, "müterakki sürece mani olan mürteci güçler olarak" tanımlanmıştır.¹³ Ancak, o yıllarda bile, bazı vatansen-

12 *Kubinskoe Vostanie 1837*, Bakü, İzd. AN. Az. SSR, 1961, 124 s.

13 *Azerbaycan SSR Elmler Akademiyasının Azerbaycan'ın Rusya'nın Terkbine Dahil Olmasının 150 İliyine Həsər Olunmuş Elmi Sessiyası: Tezislər*, 20-22 April 1964 - Cü. II, Azerbaycan SSR EA Neşriyyatı, Bakı, 1964, s. 157.

ver tarihçiler (M. İsmaylov, Z. Bünyadov, S. Eliyarlı) bu teze karşı çıkarak, yazmış oldukları eserlerde Çarlık Rusyası'nın Azerbaycan'da kurmuş olduğu sistemi, "müstemelekecilik" olarak tanımlamışlardır. Buna karşılık, Azerbaycan KP MK'nin 29 Eylül 1971'de gerçekleşen, 'ideolojinin teşkil' konulu toplantısında bu tarihçiler tutumlarından dolayı keskin bir biçimde eleştirilmiş ve kendilerine karşı çeşitli psikolojik baskılar uygulanmıştır.

Azerbaycan'ın kuzeyinin Rusya tarafından işgali sürecinde (1801-1828), üzerinde hassasiyetle durulan konuların başında işgallere karşı başlayan milli direnişler gelmektedir. Azerbaycan tarihinde dönüm noktası olarak sayılacak olayların cereyan ettiği bu dönemde, halkın bu işgallere karşı duruşu 'feodal' isyanlar olarak tanımlanmış, Sisyanov'un Gence ve diğer şehirlerde direnişçilere uyguladığı baskılardan ise, hiç bahsedilmemiştir.

80'li yıllarda, Azerbaycan'da bir milli uyanış döneminin başlamasıyla birlikte, bu dönemi tetkik eden eserlerde yeni yaklaşımlar ortaya çıkmaya başlamıştır.

Yukarıda da vurgulandığı üzere, Azerbaycan bağımsızlığını ilan ettikten sonra, birçok yasak ve kısıtlama ortadan kalkmaya başlamış, Azerbaycan'ın hanlıklar dönemi bütün yönleriyle incelenmeye başlanmıştır. S. Eliyarlı'nın ve M. E. İsmailov'un redaktörlüğünde yayınlanan *Azerbaycan Tarihi* adlı eser, bu dönem çalışmalarına örnek gösterilebilir. Son dönem araştırmacılar İrade Memmedova, R. Nifeliyev, K. Şükürov, H. Verdiyeva, V. Umudov ve diğer birçok yazarın eserlerinde de, Rusya imparatorluğunun Azerbaycan'daki politikaları, Ermenilerin Rusya tarafından bu bölgelere göçürülmesi, Çarlık Rusyası gibi konular çeşitli yönleriyle araştırılmıştır.

Kuzey Azerbaycan'ın Rusya tarafından işgali problemiyle ilgili çok sayıda birinci el kaynaklar ve belgeler vardır. Bu belgelerin bir kısmı, günümüze kadar, o dönemde ilgili araştırmalar yapmış çok sayıda tarihçi tarafından eserlerinde kullanılmıştır. Konumuzu ilgilendiren döneme ait ilk belgeler; işgal döneminde bazı devletlerin, Azerbaycan hanlıkları ve Rusya ile yapmış olduğu anlaşmalar, islahat programları, seyahatnameler, ferman ve kararnameleler, askeri emirlerdir. Bu belgeler; Azerbaycan, Rusya ve Gürcistan'ın devlet arşivlerinde yer almaktadır. Bu belgeler ve yazışmalardan bazısı, daha 19. asırda yayınlanmıştır. Birinci el kaynaklardan A. P. Berjenin ve T. Yuzefoviç'in başkanlığındaki komisyonlar tarafından yayınlanan belgelerin hâlâ büyük kısmı araştırmacılar tarafından incelenmemiştir. Tezimizde birinci el kaynaklarından, 19. asırda AKAK tarafından yayınlanan Rusça belgelerden yararlanılmıştır.

Konuyla ilgili olarak, çok sayıda Rusça eser yayınlanmıştır. Bunlar içerisinde, tezimizde yararlandığımız eserlerden bazıları şunlardır:

S. B. Bronevski'nin *Noveyişije geografseskie i istoričeskie izveştija o Kavkaze* adlı eseri.¹⁴ Bu eserde, Kafkas tarihi beş ana dönemde incelenmiştir. Son dönem, Rusya dönemi olarak adlandırılmıştır. Bronevski, Rusya dönemini, Petro'nun Hazar yürüyüşünden itibaren ele almaktadır. Yine bu bölümde, konumuzla da ilgili olarak; Şirvan bölgesi, Kuba, Bakü, Derbent, Şamahı ve Şeki hanlıklarıyla ilgili kıymetli bilgiler yer almaktadır. Burada, hanlıkların coğrafi yapısı ve tarihi de anlatılmaktadır.

14 *Tipografiya S. Selivanskogo, Moskova 1823, s. 352.*

Hanlıklar döneminin araştırılmasıyla ilgili önem arz eden birinci el kaynaklardan biri de, Rus ve Avrupalı seyahatçıların Azerbaycan'ı konu alan seyahatnameleridir.

Petro'nun görevlendirmesiyle istihbarat amaçlı olarak bölgeye seyahat eden elçilik gurubunun başkanı A. P. Volinski'nin seyahatnamesinde, Rusya'nın Kafkasya politikasının anlaşılmasına yönelik önemli ipuçları vardır.¹⁵ Rus tarihçisi Y. İ. Zevakin, A. P. Volinski'nin bu 'jurnal'ının Azerbaycan'la ilgili olan bölümünü, 1929 senesinde yayınlamıştır.¹⁶ 18. asrın ilk yarısında Azerbaycan'ı ziyaret eden seyahatçılardan birisi de, F. İ. Soymonov'dur. Soymonov, Petro'nun Hazar yürüyüşüne de katılmış olan ve askeri doğanmada görev yapan bir subaydır.¹⁷

18. asrın ortalarında Azerbaycan'da bulunmuş olan İngiliz tacir ve seyyah John Hanvey'in seyahatnamesinde de, Azerbaycan'ın şehirleri ve ekonomik hayatıyla ilgili değerli bilgiler yer almaktadır.¹⁸

19. asrın ilk yarısına ait olan İ. N. Berezin'in iki seyahatnamesi de bu açıdan mühim bilgiler içeren bir diğer eserdir.¹⁹ O, bu eserlerinde genellikle, bizzat iştirakçisi olduğu olaylardan bahsetmektedir. Birinci seyahatnamede daha çok

15 Artemi Petroviç Volinski İ Ego Konfidentı "Russkaya Starina", 1885, T.48, s. 17-22.

16 Zevakin, Volinski. A.P. İzveçenie İz Dnevniku A.P. Volinskogo. Azerbaydjan V Naçale 18 V. Jurnal Poslanıka Volinskogo 1715-1718 Gg. İzd. Ob-Va Obstedov İ İzveçenie Azerb. SSSR, N 8, Vpusk 4, Bakü 1929.

17 Opisanıye Kaspiyskogo Morya İ Çinenımi Na Onom Rossiyskih Zavoevanıi, Kak Çast İstorii Gosudarya İmperatora Petra Velikogo. SPB, İzd. İmp. Akad. Nauk, 1763, s. 380.

18 Hanvey D., İstorıyskiy Oçerk Britanskiy Torgovii Na Kaspiyskiy More S Jurnalom Avtoro O Putışevıye İz Anglii Çerez Rossıyu V Persıyu V Obratno Çerez Rossıyu, Germanıyu İ Gollandıyu. 2.Tom (Perevod S Angliyskiy Yazık L. M. Kıryakova.) O AMEA TİEA, Fond 1, Liste 1, İş 158.

19 Putışevıye Po Dagestanu İ Zakavkazıyu. Sankt- Peterburg, C.I-III, Putışevıye Po Vostoku, Kazan 1849, s. 384.

Kafkaslardaki etnografik ve sosyo-kültürel yapı ile ilgili bilgiler yer almaktayken, Berezin'in bu seyahatnamesinde zaman zaman, Çarlık Rusya'sının emperyalist yaklaşımlarına da yer verilmektedir. Eserin bir yerinde yazar, Rus askerlerinin Bakü'yü ele geçirmesinden sonraki durumu tasvir ederken, Çarlık Rusya'sının Şah mescidini mühimmat cephaneli haline dönüştürdüğünü kaydetmektedir.²⁰ O, aynı zamanda, Rus-İran savaşı sırasında harabeye dönmüş köylerden ve kasabalardan da bahsetmektedir. Eserde dikkat çeken bir diğer husus da, yazarın, Azerbaycan'da yaşayan insanlardan Türk-Tatarlar olarak bahsetmesidir. Bu seyahatnamelerde ayrıca, Güney Azerbaycan'la ilgili de bilgiler yer almaktadır.

Rus işgallerinden kapsamlı bir biçimde bahseden ve özellikle Petro'nun Hazar yürüyüşünü ayrıntılıyla anlatan bir diğer kaynak da, P. G. Butkov'un eserleridir.²¹ Butkov'un eserlerinden sonuncusu, üç bölümden oluşmaktadır. Eserin birinci ve ikinci bölümlerinde; Rusya'nın Hazar yürüyüşü, işgallere ait önemli olaylar anlatılmış; Azerbaycan'ın coğrafyası, yönetim şekli, nüfusu, gelenek ve inanç sistemiyle ilgili önemli bilgiler verilmiştir. Üçüncü bölümde ise, olaylar kronolojik bir sıra takip edilerek anlatılmıştır. Butkov bu eserin de, çok sayıda arşiv belgelerini de incelemiştir.

1836 senesinde Sankt-Petersburg'da bir toplu eser daha neşredilmiştir.²² Bu neşirde, Kafkasya hakkında genel bilgiler verilmekle birlikte, Rusya'nın işgal sürecinin kronolojisi de anlatılmaktadır.

20 I.N. Berezin, Putışevıye Po Dagestanu... T.3, s. 20.

21 Svedenıya O Kubınskom İ Derıvıtskom Vladenıyah. İstorıya, Geografıya İ Etnografıya Dagestana, 958.S 209-213, Materialı Dıya Novoy İstorii Kavkaza S 1722 Po 1803 Gg. Ç. 2, Sankt- Peterburg, 1869, Ç.2-3, 620.

22 Obzrenıe Rossiyskiy Vladenii Za Kavkazom (V Statıstıeskom, Etnografıeskim, Topografıeskom İ Finansovom Obşesenıyah) Ç.1-4, Sankt- Peterburg 1836.

Bu eserde, Rusya'nın Kafkasları ele geçirmesi 3 aşamada ele alınmaktadır: 1801'de Gürcistan Rusya'ya bağlanmış, 1804 senesinde Gence Hanlığı'nın bağımsızlığına son verilmiş, 1813 senesinde ise, imzalanan Gülistan anlaşmasıyla birlikte; Şeki, Şirvan, Karabağ, Talış, Bakü, Kuba ve Derbent hanlıklarının yanı sıra İmeretiya, Megreliya, Gurya ve Abhazya işgal edilmiştir. İran ile yapılan son savaşın ardından, İrevan ve Nahçıvan Hanlıkları, Rusya tabiiğine geçmiş, 1829 yılında Türkiye'deki Ahalsık Paşalığı işgal edilmiştir. 1830'da ise, Car-Balaken halkının direnişine son verilmiştir. Bu eserde, Rusya'nın Kafkasları işgal etmesiyle birlikte, Asya'da önemli bir güç haline geldiği de vurgulanmaktadır.²³

Rus generali, askeri tarihçi N. F. Dubrovin'in iri hacimli eserleri de kaynak nitelikli önemli eserlerdendir.²⁴ Dubrovin'in kitabı 1803-1806 arası olayları kapsamakta olup, bu eserde Gürcistan'ın Rusya'ya bağlanmasından Sisianov'un Bakü'de öldürülmesine kadar olan süreç anlatılmaktadır. Yine aynı eserde; Gence'nin işgali sırasında Cevat Han'ın kahramanca direnişi, Sisianov'a yazmış olduğu cevap mektubu ve bu gibi konular, ayrıntılarıyla yer almaktadır.²⁵

Car-Balaken'in zapt edilmesini ve oradaki durumu anlatan Dubrovin, halkın Rusya'nın hâkimiyetine girmek zorunda kalışını hazmedemediğini belirtmekte ve General Gulyakov'un Carlılar tarafından öldürülmesini anlatmaktadır.²⁶ Yazar; hanlar arasında düşmanlık noktasına varan ilişkilerden, birbirlerine karşı Sisianov'dan yardım talebinde bulunmalarından ve Sisianov'un ise bu durumu kullanarak hanlıkları işgal etmesinden bahsetmektedir.

23 a.g.e., s. 3-5.

24 *İstoriya Voyni İ Viladiçestva Russkikh Na Kavkaze*. Sankt- Peterburg, T.2, 1886, s. 318 Zakavkazie Ot 1803-1806 Goda. Sankt- Peterburg 1866.

25 *İstoriya Voyni...*, s. 230-234.

26 *İstoriya Voyni...*, s. 375-376.

Rusya'nın Kafkasya'daki işgal faaliyetlerine dair kapsamlı araştırmalar yapmış diğer bir Rus askeri tarihçisi de, A. V. Potto'dur. Onun, konumuz açısından önemli olan eseri, *Kavkazskaya voyna v otdelnoy oçerkah, epizodah, legendah i biyografiyah'dır*.²⁷ Bizim araştırmamıza konu olan dönem, bu eserin ikinci ve üçüncü bölümlerinde yer almaktadır. Üçüncü bölümde Potto; Sisianov'un Kafkas askeri kuvvetlerinin başına geçmesi, Gence'nin işgali, Cevat Han konusundaki selefi Dubrovin'le aynı kanaatleri paylaşmıştır. Yazarın bu eserinde, Rus-İran savaşındaki askeri operasyonlar ve çatışmalar, ayrıntılı bir biçimde anlatılmıştır. Bu eserde özelliklerle; Ermeni asıllı Rus generali Knez Medetov'un Azerbaycan halkına beslediği kin ve gerçekleştirmiş olduğu zulümler hakkında geniş bilgiye yer verilmiştir.

Rusya'nın Kafkasya'yı işgaline dair bir diğer önemli eser, P. İ. Kovalevski'nin *İstoriya Zavoevanie Kavkaza*²⁸ adlı eseridir. Yine, N. K. Şilder'in, Rus imparatorları I. Aleksandr ve I. Nikolay'ın hayatlarını konu alan eserlerinde de, Rusya'nın Kafkasyaya yönelik politikası hakkında bilgiler bulunmaktadır.²⁹

Sovyetlerin ilk dönemlerinde, konumuzla ilgili eserler yazmış Rus tarihçilerden İ. P. Petruşevski ve M. N. Pokrovski de, Rusya'nın Kafkaslardaki işgal hareketleri ve onun tarihini objektif bir biçimde ele almışlardır.

Pokrovski'nin Rusya'nın dış politikasını inceleyen iri hacimli makalelerinden biri, Kafkasya'nın işgaliyle ilgili olanıdır.³⁰ O, bu makalesinde, Çarlık Rusya'sının Kafkasya'yı

27 S. Peterburg 1886, 698 S, T2 S. Peterburg 1887,760 S, T.3. S. Peterburg,1888, s.716.

28 T. 2., Tipografiya M. Akinfiyeva, Sankt- Peterburg 1915, s. 269.

29 İmператор Александр Первы: Ego Jzın İ Çarstvovante. T. 3 . Sankt - Peterburg 1897, s. 569.

30 Zavoevanie Kavkaza- Diplomatıya İ Voyni Çarskoy Rossii V 19 Stoletii, Moskva 1924, s 179-229.

işgal etmek niyetinin eveliyatına dair bilgiler vermiş, Rus tarih tezinden farklı olarak Rus-İran savaşını bütün yönleriyle tahlil ederek Çar rejiminin Kafkasya'yı işgalinin, İran esaretinde yaşamaktansa bu bölgenin geleceği için daha iyi bir yol olduğu fikrini öne sürmüştür. Ünlü Rus tarihçisi İ. P. Petruşevski ayrıca, Car-Balaken'lilerin Ruslara karşı büyük bir dirençle mücadele ettiği hakkında da bir kitap kaleme almıştır.³¹ Bu eserde Çar savaşlarının kronolojisi, Rus askeri güçlerinin operasyonları ve direnişin uzun sürmesinin nedenleri objektif bir biçimde araştırılarak ortaya konulmuştur. Bu bilim adamının, 1827-1868 yılları arasında Rusya'nın bölgedeki müstemele politikasını anlatan bir kaynak nitelikli eseri daha vardır.³²

Bundan başka, Sovyet Rus tarihçisi B. N. Leviatov da; Rusya'nın Kuzey Azerbaycan'ı işgalinin arkasındaki nedenleri, hanlıklar dönemi Azerbaycan'ındaki iç çekişmeleri, Azerbaycan uğrunda bölgesel güçlerin mücadelesini konu alan bir eser yazmıştır.³³ Yazarı, işgal öncesinde Azerbaycan'daki siyasi durumu ve işgale giden süreci üç ana çizgide karakterize etmektedir, bunlar: Rusya'nın bölgeye askeri tecavüzü, İran'ın saldırıları ve hanlıklar arasında devam eden çekişmelerdir. Eserlerinden yararlandığımız ve Rusya'nın Doğu ve Kafkasya politikası hakkında birkaç önemli eser kaleme almış bir diğer Rus tarihçisi de A. B. Fadeyev'dir.

Rusya'nın işgal sonrası bölgede yürütmüş olduğu demografik yapının değiştirilmesi politikası sonucunda, tarihi Türk toprakları olan Göyçe, İrevan, Zengezur ve Karabağ'dan

31 *Djaro-Belokanskie Volnie Obşestva V Pervoy Treti 19 Stoletiya*, Tiflis 1934.

32 *Sistema Russkogo Kolonialnogo Upravleniya V Azerbaydjane V I Polovine 19 Veka*, Ç-1, M-L., 1936, s. 5-32.

33 *Oçerki İz İstorii Azerbaydjana V 18 Veka*, Baku 1948, s. 226.

Azerbaycan Türkleri göçe zorlanmış ve bu bölgelere Ermenilerin yerleştirilmesine başlanmıştır.

Bu tarihi Türk topraklarından Azerbaycan Türklerinin göçe zorlanmasından, Ermeni tarihçilerinin karşısına yeni bir görev daha çıkmıştır ve bu görevin bir neticesi olarak, Azerbaycan Türklerinin çıkarılıkları bu toprakların, tarihte Ermenilere ait olduklarını ispat etmeye çalışan araştırmacı eserler yazılmaya başlanmıştır. Bu türden eserlere örnek olarak, tarihçilerden A. Arakelyan³⁴, Z. T. Grigoryan'ın³⁵, V. A. Parsamyan'ın³⁶, V. K. Koskanyan'ın eserleri gösterilebilir. Doğu Ermenistan'ın Rusya'yla birleştirilmesi hakkında çok sayıda monografiler, tezler kaleme alan Ermeni tarihçileri, bu yazılarında Nahçıvan ve İrevan hanlıklarının topraklarını Doğu Ermenistan olarak nitelendirmektedirler. Ermeni yazarlara göre; eski Ermeni toprakları olan İrevan, Nahçıvan, Karabağ toprakları, 1804-1813, 1826-1828 İran-Rus savaşları sonucunda, hanların esaretinden kurtularak Rusya'yla birleşmiştir. Ancak, 19. asır tarihiyle ilgili olarak; ister Rus, ister İran, isterse de başka yabancı tarihçilerin eserlerinde olsun, adı geçen hanlıklarda öteden beri Azerbaycan Türklerinin hâkim unsur oldukları ve bu hanlıkları yönetenin Müslüman Azerbaycan Türk hanları olduğu hiçbir kuşkuyla yer bırakmayacak bir biçimde dile getirilmektedir. Rusça ya da Farsça birinci el kaynakların hiçbirinde, Hanlıkların Ermeni toprağı olduğuna dair bir bilgiye rastlanmadığı, araştırmacılar tarafından belirtilmektedir.

Buna karşılık, A. S. Griboyedov'un çabaları sonucunda, Türkmençay ve Edirne barış antlaşmaları doğrultusunda

34 "Prisoedinenie Karabaha K Çarskoy Rossii", *İstorçeskiy Jurnal*, 1939, N 10.

35 Prisoedinenie Vostoçnoy Armenii K Rossii V Naçale 19 Veka, Nauka, Moskova 1959, s. 167.

36 *İstorija Armiyanskogo Naroda (1801-1900)* Erevan, Ayastan, 1972, s. 398.

130 binden fazla Ermeni'nin, Osmanlı ve Güney Azerbaycan topraklarından Kuzey Azerbaycan hanlıklarının topraklarına göç ettirildiği bilinmektedir.³⁷ Nahçıvan'dan ise, Kaçarlara mensup on binlerce Türk nüfus İran'a göç ettiriler, buralara Ermeniler yerleştirilmiştir³⁸ Ermenilere yönelik sempatisini gizlemeyen bir başka Rus tarihçisi ise, onların Hristiyan oldukları için, Rusya tarafından daima kollanmaları gerektiğine vurgu yaparak şöyle yazmaktadır: "İyi ki Rusya onları, yeni ele geçirmiş olduğu topraklara yerleştirme imkânı buldu"³⁹.

Ermeni tarihçilerinin iddialarının tam aksine olarak, İranlı yazarlar ise, Azerbaycan topraklarını İran vilayetleri olarak göstermektedirler. İran tarihçilerinin tezine göre; İran-Rusya savaşları, İran açısından meşru ve kaçınılmaz bir savaştır. Çünkü Kuzey Azerbaycan ve Gürcistan, İran'ın tarihi mülkleridir ve Rusya, İran'a ait olan bu toprakları işgal etmekte, İran'ın toprak bütünlüğüne tecavüz etmiştir.⁴⁰ Onlara göre; Kafkasya için gerçekleştirilen mücadele, kaybedilmiş İran topraklarını geri almak için yapılan bir mücadeledir.

İran tarihçiliğinde bir başka ideolojik yaklaşım da, Kesrevçilik'tir.⁴¹ Bu ideolojinin banisi, 1890-1946 senesinde yaşamış olan tarihçi Seyyid Ahmet Kesrevi'dir. Bu anlayışı savunan diğer tarihçiler ise; Seyavuş Beşiri, Huseyngulu Kâtibi, İneytullah Ruzâdır. Bu ideolojik yaklaşıma göre;

37 S. N. Glinka, *Opisanie Pereseleniya Armiyan Azerbaydžanskih Vi Predeli Rossia. Elm*, Bakü 1990, s. 92.

38 S.M. Onullahi, *Ermeni Milletçileri ve İran*, Bakü 2002, s. 50

39 P.İ.Kovalevski, *Kavkaz. İstoriya Zavoevanie Kavkaza Rossiey*, S.Peterburg, 1915, s. 80.

40 G. Davudov, *19 Esrin Birinci Otuzilliyinde İran-Rusiya Münasibetleri İran Tarihşinaslığında*, Dissertasiya, M.F. Ahundov Adına Kitabxana, Bakü 2002, s. 11.

41 A. Biçenek, "İran Tarihşinaslığında Kesrevçilik Ve Onun Yeni Tezahürleri", *Tarih ve Onun Problemleri*, 1998, N.3, S (191-196).

Azerbaycan isminin aslı Arran'dır. Azeri dili de, Fars dilinin bir lehçesidir.⁴² Bu görüş doğrudan, bölgedeki Türk varlığını hedef almaktadır ve Azerbaycan devletçiliğine, diline, kültürüne düşman yaklaşımlar sergileyen bir tezdır. Ne yazık ki, İran-Rusya ilişkileri ile ilgili yapılan tezlerde de bu görüş ağırlık kazanmıştır. Hatta günümüze kadar, İran'ın resmi devlet tarih yazıcılığı politikası olmuştur denilebilir. Bu teze göre; Azerbaycanda müstakil hanlıklar olmamış; Hanlar, İran şahının valileri olarak görev yapmışlardır.

Çağdaş Azerbaycan tarihçilerinden S. M. Onullahi, H. E. Delili, Y. M. Mahmudov, O. E. Efendiyev, Ş. F. Ferzeliyev, G. Davudov ve başkaları, Azerbaycan tarihinin bu dönemiyile ilgili problemlerin araştırılmasında, kendi eserlerinde sık sık Fars kaynaklarına ve İran yazarlarının eserlerine iktibas ederek, bazı muğlak konuları aydınlatmışlardır. Ermenilerin, Ermeni bölgeleri ve İranlı yazarların ise İran vilayeti olarak gösterdikleri Azerbaycan hanlıklarının tarihine dair, son dönemlerde ciddi araştırma eserleri ortaya konulmuştur. Bunlara; M. Eliyev'in *Nahçıvan Hanlığı*, F. M. Eliyev ve U. Hesenov'un *İrevan Hanlığı*, M. İsmail ve M. Bağirova'nın *Şeki Hanlığı*, İrade Memmedova'nın *Lenkera Hanlığı Birinci Rusya-İran Muharebesi Devrinde*; M. İ Emrahov, E. Çingizoglu, H. İ. Hesenov'un *Karabağ Hanlığı* ve başka eserler örnek gösterilebilir.

Bölgede Azerbaycan devletçiliğini yok sayan İran tarihçilerinin eserlerine cevaplar yazan Araz Biçenek'in eleştirel makaleleri çok önemlidir. O, bu makalelerinde, Kesrevi'nin ve İneytullah Rıza'nın, Azerbaycan tarihiyle ilgili yaklaşım-

42 A. Biçenek, "Azerbaycan Tarihi Coğrafyası İran Tarihşinaslığında (Azerbaycan Yoksa Arran)", *Tarih ve Onun Problemleri*, 1999, N: 3-4, s. 198-203.

larını ciddi şekilde tenkit etmiş ve bu tarihçilerin tezlerinin ilmî delillerden yoksun olduğunu ispat etmiştir.

Tezimizin konusu olan dönemle ilgili, İran tarihçiliğinin zengin arşiv belgeleri ve bu belgelerin araştırılmasına hasretle dilmiş çok sayıda eser vardır. Bunlardan Nesir Necmi'nin 1910 senesinde Tahran'da yayınlanan *Abbas Mirza, Yahut Kaçarlar Süalesinin Kahramanı, Vatansever Oğlu ve Onun Yürütmüş Olduğu İran-Rusya Muharebeleri* adlı eseri, 1993 senesinde Baküde yayınlanmıştır. Bu eserde, 1804—1813 savaşı geniş olarak ele alınmış, bu savaşta İran ordularının komutanı olan Türk asıllı Abbas Mirza'nın faaliyetleri, İran'ın dış politikası ve hanlıklarla ilgili önemli bilgiler yer almıştır.

Tahran Üniversitesi'nden Profesör Abbas İğbal, Abbas Mirza'nın oğlu Şehzade Cihangir Mirza'nın elyazmalarını toplayarak, Tahran'da neşretmiştir. Bu konuda İran'da çok sayıda eserin yazıldığı bilinmektedir. Ancak, bu çalışmada; Rus ve Azerbaycan kaynakları kullanılarak, 18. asrın sonundan Gülistan Anlaşmasının imzalandığı döneme kadar, Rusya'nın Azerbaycan'da hâkimiyet kurma mücadelesi incelenmeye çalışılmıştır.

I. BÖLÜM

HAZAR YÜRÜYÜŞÜNDEN GÜLİSTAN'A GİDEN YOL

(RUSYA'NIN HAZAR YÜRÜYÜŞÜ VE BU YÜRÜ-
YÜŞÜN JEOPOLİTİK, JEO-EKONOMİK VE SİYASİ
NEDENLERİ)

Rusya'nın imparatorluk tarihinde; Baltık, Karadeniz ve Hazar denizi uğrunda mücadele önemli bir yer işgal etmektedir. Rus resmi tarih yazıcılığı ideolojik bir yaklaşımla I. Petro'nun Hazar yürüyüşünü; İran Şahına yardım⁴³, Güney Kafkasya'nın Hristiyan halklarını Müslüman esaretinden kurtarmak⁴⁴, Rusya tacirlerinin haklarının korunması gibi nedenlerle izah etmeye çalışsa da, aslında, Rusya'nın başlıca amacı; Hazar havzasına hâkim olabilmek için Azerbaycan'ı ve aynı zamanda İran'ı kontrolü altına almak ve en önemlisi Osmanlı'nın bölgedeki etkinliğini azaltarak Kafkasya ve Orta Asya'yla bağlantılarını koparmaktır.⁴⁵ Azerbaycan topları, zengin ekonomik imkânlarla sahiptir. Genişlemekte olan Rusya İmparatorluğu ise, denizlere açılmak ve kendi tüccarları için yeni pazarlar, hammadde bulmak arzusunda-

43 *Azerbaycan Tarihi, Uzak Geçmişten 1870 ci İle Geder*, Red. S.Elyarı, Bakı 2009, s. 472.

44 *Zubov Podvigı Ruskih Voynov V Stranah Kavkazsk, Sankt-Petersburg* 1836.

45 *M. A. Polievkov. Proyekt Brugemana I Russkaya Okupatsiya Prikaspıyskiy Oblastey V Dvatsatih Godah* 18 V. Tblisi 1935. Alıntı H. Delili *Azerbaycanın Genub Haritkları*, Elm, Bakı 1979, s. 18.

dir.⁴⁶ Rusya'nın bu ihtiyaçlarına karşılık, Güney Kafkasyada ipe, ipek, metal, tuz, yün, pamuk ve daha pek çok zenginlik mevcuttur. I. Petro aynı zamanda, tarihi ipek yolunun güzergâhını da Rusya'nın lehine değiştirmeye çalışmaktadır.⁴⁷ Asya'dan Avrupa'ya uzanan ipek yolu vastasıyla, yalnız Çin ve Orta Asya malları değil; aynı zamanda Hazar etrafındaki ülkelerde üretilmekte olan ipek kumaşlar da İran körfezi ve Osmanlı'dan Ege denizi vastasıyla Avrupa'ya taşınmaktadır.

Petro'nun planı, Avrupa'ya giden yeni bir ticaret yolu açmaktır. Bu yol, Hazar - İdil (Volga) yoludur. Petro'nun Hazar yürüyüşüne katılan seyyah ve deniz subayı F. İ. Soymonov da seyahatnamesinde, yürüyüşün esas nedeninin iktisadi çıkarlar ve güney sınırlarının güvenliğini sağlamak olduğunu belirtmektedir.⁴⁸ Bundan dolayı, Petro, Astrahan valisi Volinskiy'e göndermiş olduğu mektupta, Kafkasyalı ve İranlı tüccarlara nazik davranılmasını ve onların sorunlarıyla ilgilenilmesini emreder.⁴⁹

I. Çünkü tüccarların, mallarını Avrupa'ya, Hazar - İdil (Volga) güzergâhını kullanarak taşınmaları teşvik edilmeye çalışılır. Hatta zaman zaman, bu yönde bazı imtiyazlar vermiş olduğu iş adamları, ananevi güzergâhı kullanarak mallarını taşıdıkları için cezalandırılmaktadırlar.⁵⁰

18. asrın başlangıcından itibaren, Rusya bu bölgeleri daha yakından tanımak amacıyla bölgeye art arda istihbarat

46 Elçin Karayev, F.İ. Soymonovun "Hazar Denizinin ve Orada Gerçekleştirilen Rusya İşgallerinin, İmparator Büyük Pyotrunun Tarihinin Bir Bölümü Gibi Tasviri" Adlı Seyahatnamesi Azerbaycan Tarihinin Kaynağı Olarak, Bakü, 2006 Az. MEA. Tarih Enstitüsü, s. 4.

47 F. E. Elyev, 18 Esrin Birinci Yarısında Azerbaycanda Ticaret, Bakı, 1964, s. 5.

48 E. Garayev, F. İ. Soymonovun, a.g.e., s. 6.

49 Zevakin, a.g.e., s. 86-90.

50 Zevakin, a.g.e., s. 47-56.

amaçlı gruplar göndermeye başlamıştır. Bunların içerisinde, Ermeni planını Rusya iktidar çevrelerinde ilk gündeme getirenlerden biri olan İsrail Ori özellikle dikkat çekmektedir. Onun önerisiyle, daha 1722 senesinde Rus hükümeti, Sankt Petersburg'da Ermeni kilisesinin inşası hakkında karar vermiştir.⁵¹ I. Petro onu, 1707'de Rusya elçisi sıfatıyla Azerbaycan'ın Şamahı şehrine göndermiş, İsrail Ori burada Ermeni ve Hristiyan Gürcülerle gizli irribatlar kurarak, Petro'nun bu bölgeyi işgal etme planları hakkında onları bilgilendirmiş ve gerekli olan talimatları vermiştir.⁵² İsrail Ori, Şamahı'yı 'Ermeni topraklarının giriş anahtarı' olarak görmüştür.⁵³ Rusya'nın bölgeye göndermiş olduğu gruplar daha çok, istihbarat bilgileri toplamaktadırlar. Bu bilgiler, Azerbaycan'ın nerdeyse bütün yönlerini; toplumsal ve ekonomik yapısı, ticari durumu, doğal zenginlikleri, siyasi vaziyeti, askeri ve kültürel hayata dair her şeyi kapsamaktadır. Bu açıdan I. Petro'nun liderliğinde başlayan Çarlık Rusya'sının Hazar sahilinde bulunan topraklara, o cümleden Azerbaycan'a yürüyüşünün nedenleri ile ilgili olarak; hareket noktaları ve aynı dönemde Azerbaycan'ın ekonomik durumu ile ilgili deniz subayı F. İ. Soymonov'un Hazar denizinin ve orada gerçekleştirilen Rusya işgallerinin, İmparator Büyük Petro'nun tarihinin bir hissesi gibi tasviri adlı seyahatnamesinde kıymetli bilgiler yer almaktadır. Bu seyahatnamede bütünüyle, Petro'nun Hazar yürüyüşü tasvir edilmiştir. Eserde aynı zamanda; Derbend, Bakü, Salyan ve Niyazabad limanlarıyla ilgili de değerli bilgiler yer almaktadır. Yazarnın

51 G. A. Ezov, Snuşenie Petra Velikogo S Armiyanskiy Narodom. Dokumenti, Sankt-Peterburg 1848, s. 68.

52 Azerb. Tarihi, Uzak Keçmişden..., s. 468.

53 Elza Paşayeva, 1801-1830 C.İlde Rusiya, Türkiye ve İran Münasibetlerinde Azerbaycan Problemi, s. 25.

bu eserinin bir diğer önemi de, yazarın olaylara bizzat iştirak etmiş olmasından ileri gelmektedir. Soymonov ayrıca; Hazar denizinin coğrafi yapısı, sınırları ve Azerbaycan'ın doğal zenginlikleri hakkında da bilgiler vermektedir.

Bir başka Rus istihbaratçısı da, İran şahı Hüseyin'in hâkimiyeti döneminde İran'a gönderilen ve büyük elçilik heyetinin başındaki isim olan Artemi Volinski'dir.

Volinski, sonradan şöyle yazar:

"Bana verilen görevin görünürdeki tarafı, imparator hazretlerinin İran şahı ile eski dostluğuna olan inancını kuvvetlendirip daha da pekiştirmektir... Aslında ise bana, İran'ın iç durumunu tespit etmek, özellikle ayrı ayrı bölgelerin tasvirini yapmak, Hazar denizi boyunca yerleşmiş olan Gilan ve başka eyaletler ile İran arasında hangi dağlar ve geçimmez yokuşların olduğunu öğrenmek,... Şehir ve kalelere göz atmak, şahın ne kadar askeri istihkamlarının olduğunu, hangi yerlerde atlı ve piyade askerlerin konuşlandığını, top ve benzeri silahların mevcut olup olmadığını, savaşta Avrupa usullerinin uygulanıp uygulanmadığını öğrenmek görevi verilmişti. Bunun yanı sıra bana, ülkede yaşayan Ermeni ve diğer Hristiyan halkları ve İranlılara asi olan halklar baresinde onların imparator hazretlerine karşı tutumunun nasıl olduğunu tespit etmek (bana onları ne yola olursa olsun kendileri tarafımıza çekmek emir olunmuştu), bu ve diğer halklar hakkına istihbarat toplamak emredilmişti." (59)

A. Volinski raporunda; bu bölgelerdeki eksiklikleri ve zayıf noktaları bir bir tespit etmiş ve küçük bir alayla, bu toprakların bir kısmını kendi devletlerine katabileceklerini I. Petro'ya bildirmiştir. Petro, bu başarılı görevinden dola-

yı Artemi Volinski'yı generalliğe terfi ettirdiği gibi, aynı zamanda Astarhan'a vali olarak atar. Böylece, Hazar yürüyüşü de, bu bölgeyi en iyi bilen birine havale edilmiş olur. Başlarda şia İran'ına karşı, sünni Şirvan bölgesini kendi ekseniyle örgütleyerek isyan bayrağı açan Hacı Davut'un harekâtı, daha sonra Rusları da hedef almaya başlar. 1721 senesinde, Rusya'yla ilişkiler kurarak onların himayesinde; Derbend'in, Şamahî'nin ve diğer yakın bölgelerin tek hâkimi olmak isteyen Hacı Davut'un bu isteği, Çarlık yönetimi tarafından ciddiye alınmamış ve bunun üzerine, (*Volinski, Çar'a yazmış olduğu raporda, ondan, hiçbir şey faydası olmayan biri olarak bahsetmiştir.*)⁵⁴ Hacı Davut, Ruslara sahip olduğu gücü kısıtlamaya çalışırcasına, Surhay Han'la birlikte, Şamahî'ye saldırmıştır. Binlerce isyancı tarafından, Rus tacirlerine ait olan mekânlar dağıtılıp talan edilmiş, malları ellerinden alınmış ve bazıları da öldürülmüştür.⁵⁵ Yaşanan bu hadiseler, Rusya'nın Azerbaycan'a yürüyüşü için çok uygun bir ortam oluşturmuştur. Artık Rusya, bir isyancı tarafından küçük düşürüldüğü bahanesine sarılarak, uluslararası alanda, muhtemel bir askeri müdahaleye meşru bir ortam hazırlamak firmatına kavuşmuştur.⁵⁶

Hicri 1134 (1722) yılının 15 Haziran günü, Hacı Tarhan'a (Astrahan) gelen Petro, İran devletinde yaşanan saltanat karışıklıklarını fırsat bilerek ve Şirvan'da Rus tacirlerinin öldürülmesini gerekçe göstererek, İran vilayetlerine aşağıdaki mazmunda bir yazı gönderir:

54 Azerbaycan Tarihi Uzak Keçmişden..., s. 471.

55 Viderjki Iz Zapisey Fransuzskiy Missioner Mazza, Başada, Flariori Dr: (Perevod S Fransuzskiy Yazak Abezguza. AMEA TEA Fond 1, Siyahı 1, İş 471, s. 65-66.

56 Bakhanov, a.g.e., s. 148.

"Lezgiilerin emiri Davut Bey ve Kazıkumık emiri Surhay kendi padişahlarına karşı asi bir tutum takınarak, Hicri 1125 yılında Şamahu şehri üzerine yürüyerek burayı ele geçirmiş ve Rus tacirlerini de, katletmiştir. Bu mesele ile ilgili olarak Hacı Tarhan beylerbeyi, onlara bir adam göndermişti, biz de şahın huzuruna elçi gönderdik, fakat bu zamana kadar bunun bir etkisi olmadı. İran padişahu, bu fitnekarların karşısını alamıyor. Bundan dolaydır ki biz kendimiz, onları tembîh etmek ve intikam almak fikriyle o tarafa geliyoruz. Herkes yerli yerinde oturur ve emniyet ve asayiş bozmasza, bizden ona bir zarar gelmez. Fesat tutum sergileyenlere yardım edenler ve yahut kaçanlar, padişahın kahır ve gazabına uğrayacaklardır."⁵⁷

Bu fermandan da açıkça anlaşıldığı üzere, aslında Hacı Davut'un bu saldırısı, Rusya'nın işine yaramıştır. Bu olayların meydana gelmesinde, Rusya'nın bir tahrikinin olup olmadığı ise bilinmemektedir. Petersburg'un resmî diplomatik yazışmalarda ve konuşmalarda, ileriki zamanlarda gerçekleştirilmesi muhtemel yürüyüşten 'Şamahu yürüyüşü' olarak bahsetmesi, bu anlamda, bir rastlantı değildir.

Bölgedeki siyasi durum, Çarlık Rusya'sının bir an önce harekete geçmesini gerektirmektedir. Çünkü Safevi hanedanı çökmek üzeredir ve Rusya, Osmanlı'nın bu boşluktan faydalanarak bölgeyi ele geçirmesinden endişelenir. Bu endişenin bir neticesi olarak da, 1722 senesinde, Petro, Türkçe yazılmış bir beyanname ile Rus askeri güçlerinin bölgeye müdahalesinin gerekçelerini sıralamış ve halka zulüm edilmemesi, onlara iyi davranılması için askerlerine talimat verdiğini bildirmiştir.⁵⁸ O, bu beyannamede aynı zamanda,

57 *Devaniya Petra Velikago*. Tt. 8-9, Moskova 1898; *Azerbaycan Tarihi Uzag Keçmişden...*, s. 474.

58 *Azerbaycan Tarihi Uzag Keçmişden...*, s. 473.

halktan isyancıların tarafında yer almamasını istemiş, aksi halde hiç kimseye aman verilmeyeceğini söylemiştir. Bu beyanname, özel elçiler vastasıyla; Derbend, Bakü ve Gilan'a ulaştırılmıştır.

Hazar kıyısı bölgelerin işgal edilmesi operasyonuna, bizzat I. Petro'nun da katılımıyla, 1722 yılının 18 Temmuz gününde başlanır. Petro ilk önce, Ötemiş bölgesine gelir ve elçilerini, Ötemiş'in hâkimi Sultan Mahmut'un yanına gönderip, ondan kendisine itaat etmesini ister. Sultan Mahmut ise, bu çağrıyla karşılık, Petro'nun göndermiş olduğu elçileri öldürmüştür.

Sultan Mahmut, daha sonra, 16 bin kişilik bir orduyla, Rus ordusunun üzerine saldırır; ancak, orduları, Rus ordusu karşısında yenilgiye uğrar. Rus askerleri, Sultan Mahmut'un ordusunu, Ötemiş şehrinin üç mil ötesine kadar takip ederek, ordunun büyük kısmını yok eder. Ardından da, 500 evden ibaret olan bu şehri, 6 başka köyle beraber yakar, 15 bin büyük ve küçükbaş hayvanı da ele geçirir. Esir düşmüş 400 sayıda kişi ise, Çar'ın emri üzerine öldürülür. Bu arada, Derbent'te ise, iki grup arasında Ruslara karşı alınacak tavır konusunda bir anlaşmazlık yaşanmaktadır. Aslan Bey'in başkanlığındaki grup, şehrin, dindaşları olan Hacı Davut'a teslim edilmesi gerektiğini savunur. İmamkulu Bey'in grubu ise, Ruslarla yakınlaşmak taraftarıdır.⁵⁹ I. Petro, kara kuvvetleriyle Derbent kalesine yaklaştığında, Derbent naibi İmamkulu Bey onu, şehrin güümüştü anahtarı ve 'Derbendname'nin 16. yüzüyle ait nüshasıyla karşılayarak, teslim olduğunu bildirir.⁶⁰ Derbent'den sonra sıra, en büyük liman şehri olan Bakü'dedir. Bakü'ye bir elçi gönderilir; ancak, gönderilen

59 Karayev, *Soymonovuri...*, s. 50.

60 *A.g.e.*, s. 53.

elçi Lunin, bir sonuç alamadan geri döner ve Petro'ya, Bakü abalisinin onun şehre gitmesine izin vermediğini söyler. Bu olaya sinirlenen Petro, Bakü'nün önemini bildiğinden sonuç almadan geri dönmeye yanaşmaz.⁶¹ Petro, Bakü'yü ele geçirdikten sonra, Kür nehri kıyısında ticaret için büyük bir şehir inşa etmek ve bu nehirle yukarı doğru uzanarak, Gürcistan'ı himayesi altına almak düşüncesindedir. O, aynı zamanda, Astarabat vasıtasıyla Hindistan'la da ticari ilişkiler kurmak istemiştir. Ancak, Bakü yönetimi General Matyuşkin'in şehri teslim etme çağrısına cevaben, Rus askerlerinin Bakü'ye gitmesine engel olunacağını söyler. Bu cevap üzerine ise Matyuşkin, kale duvarlarını bombalamada kullanılan gemileri ön cepheye sürerek, Bakü'yü bombalamaya başlar. Karşılıklı top atışlarından sonra Ruslar, şehre alev bombaları atmaya başlar. Böylece, şehrin direnci giderek kırılmaya başlamıştır. Kalenin, topların harap ettiği kısımları tekrar örülmeye başlandıysa da, Rus generali Matyuşkin'in; 'Böyle devam ederse kalenin zapt edildiği gün, kimseye acınmayacağı' yönündeki tehditleri sonuç vermeye başlar ve ertesi gün, kale burçları üzerinde beyaz bayraklar görülür.⁶² Şehirdeki bütün silah malzemeleri, Rus askeri güçlerine teslim edilir. Ardından, Ruslar tarafından, kalenin Cuma mescidi tarafında, askeri hapishane kurulur. Diğer deyişle, Bakü'de Rus yönetimi yeniden tesis edilmiştir. Petro, Petersburg'da Bakü'nün alınmasını bayram olarak kutlar.⁶³

Bakü'nün yönetimi, artık Rus yanlısı Dergahkulu Han'ın eline geçer. Ancak daha sonra, o da, Hacı Davut ile işbirliğiyle suçlanarak görevden uzaklaştırılmış ve Ruslar, bu

61 A.g.e., s. 94.

62 *Azerbaycan Tarixi Uzaq Keçmişden...* s. 477.

63 Karayev, *Soymonovun...*, s. 166.

olayları bir fırsat bilerek, Bakü'de direkt kendi yönetimlerini oluşturmuşlardır. Knez Baryatunski idaresindeki Bakü'nün bütün vergileri, devlete ait olan mülkler, hazine gelirleri doğrudan Rusya hazinesine aktarılmıştır.⁶⁴ Çar yönetimi aynı zamanda, Bakü'yü tam bir Rus şehri haline getirmek ve buradaki hakimiyetlerini kalıcı hale getirmek için, etno-demografik yapıyı değiştirmeye karar vermiştir. Ermeniler de zaten, uzun zamandan beri, bu topraklara yerleşebilmek için, Çar yönetiminden izin almaya uğraşmaktadır. Nitekim 1724 senesinde, I. Petro'nun bu yönde bir kararın olduğu, ünlü Rus tarihçisi Butkov'un eserinden anlaşılmaktadır. Butkov, bu konuda şunları yazar:

'Ermenilerin; Gilanda, Mazandaran'da, Bakü'de, Derbent'de ve başka bölgelerde yerleşmesi için çalışın, İranlıları ise, mümkün olduğu kadar baskı uygulayarak oralarından çıkarın'.⁶⁵

General Matyuşkin ve Levaşova imzasını taşıyan bu emirden, tarihi Azerbaycan topraklarında, işgal sonrası Ermeni iskanı için gereken şartların hazırlandığı yorumu yapılabilir.⁶⁶

64 *Azerbaycan Tarixi Uzaq Keçmişden...* s. 478.

65 A.g.e., s. 478.

66 T.T. Mustafazade, *Azerbaydjan İ Russko-Turetskie Otnoşenie V Pervoy Treti 18 V*, Baku, Elm, 1993, s. 63.

1.1. Osmanlı'nın, Rusların Azerbaycan'a Yürüyüşünü Durdurması; İstanbul, Reşt, Gence Anlaşmaları ve Nadir Şah Dönemi

Rusya'nın, Şamahı'daki isyanı bahane ederek, Azerbaycan'ın şehirlerini birer ele geçirmesi, Osmanlı'ya da harekete geçirir. Sultan II. Ahmet'in veziri İbrahim Paşa, 1722 yılının Kasım ayında, Rusya'nın İstanbul'daki büyük elçisini davet ederek, itiraz notası verir. Osmanlı devleti ayrıca, Hacı Davut'u kendi himayesine aldığı ilan eder. Artık, Hacı Davut bütün Şirvan'ın hâkimi olarak Osmanlı tarafından tanınmıştır.⁶⁷ Nüfusunun büyük bölümü Sünni Müslümanlardan ibaret olan bu bölgenin, Osmanlı'ya karşı, ayrı bir sempatisi vardır. Bu adım, Hacı Davut'un konumunu epey kuvvetlendirmiştir. Artık, Halife ve Müslüman halk, onun destekleyicileridir.

Hacı Davut'a, Kırım hanlarına verilmiş olan yetkinin bir benzeri verilmiştir ve O, artık, Osmanlı paşası ünvanını almıştır.⁶⁸ Bütün bu gelişmeler üzerine, I. Petro, 13 Şubat 1723'te, Osmanlı'nın Rusya elçisi Muhammed Ağa ile görüşerek, İstanbul hükümetini oyalamağa çalışır. Elçi bu görüşmede, Osmanlı'nın, Rus askerlerinin Hazar etrafından çekilmesi konusundaki talebini yeniden Petro'ya iletir. Ancak, Rusların bu bölgeleri kolay kolay terk etmek niyetinin olmadığını anlayan Osmanlı ordusu, Gürcistan'a girer ve oradan da, Gence ve İrevan üzerine yürümeye başlar.⁶⁹ Çarlık Rusya'sı, artık, işin ciddiyetini anlamıştır. Bununla birlikte,

67 *Azerbaycan Tarihî Uzağ Keçmişden...* s. 482.

68 *A.g.e.*, s. 484.

69 T.T. Mustafazade, *a.g.e.*, s. 63.

Rusya yine de, Hazar'ı kendi iç denizi yapmakta kararlıdır. Nitekim I. Petro, bir taraftan kendi elçilerine Osmanlılarla anlaşma zemini bulmaları yönünde emir verirken, diğer taraftan da İran'da iktidarı ele geçirmiş Afganlı Mir Mahmud'u da gizli temaslarla kendi safına katmaya çalışır.

24 Haziran 1724'te İstanbul'da, Osmanlı'yla Rusya arasında bir anlaşma imzalanır. Bu anlaşma, Azerbaycan devleti açısından talihsiz bir antlaşmadır. Çünkü bu antlaşmayla Azerbaycan iki kısma ayrılmıştır. Yine bu anlaşma ile Osmanlı, Rusya'nın ele geçirdiği Hazar kıyısındaki eyaletlerin, Şah tarafından Rusya'ya gönüllü olarak verildiğini kabul etmiş, böylece, bu bölgelerin artık Rusya'nın olduğunu tanımıştır. Bununla birlikte, diğer Azerbaycan bölgeleri (Karabağ, Gence, Tebriz, İrevan, Gürcistan, Kazvin, Nahçıvan) Osmanlı devletinin tabiiğine geçmiştir.⁷⁰ Aynı anlaşmayla, Şamahı hanlığına da özel statü verilmiştir. Böylece, Hanlık, İstanbul hükümetinin kontrolü altında olsa da, Osmanlı buradaki güç bulundurmamak konusunda taahhütte bulunmuştur. Bu şekilde hanlık, Azerbaycan'da ilk yarı bağımsız hanlık konumunu kazanmıştır. Bununla birlikte, Şamahı hanlığı, Osmanlı'nın düşmanlarıyla dostluk kurmayacaktır. Ancak, Hacı Davut, bu anlaşmanın verdiği avantajları kullanarak, Hanlık içerisinde Osmanlı'nın etkisini azaltmaya çalışır. O da, Kırım hanlarının yaptığı gibi, Rusya'yla ilişkilerini geliştirmek yoluyla, daha bağımsız bir politika yürütmeye çalışmaktadır. Bu da tabii olarak Osmanlı'ya rahatsız etmektedir. Çünkü Osmanlı, Şamahı hanını bir Osmanlı paşası gibi görmek ister. Tüm bunlar olurken, Hacı Davut'un rakibi olan Surhay Han da, eski hanlığını geri almak için mücadelesini

70 *Azerbaycan Millî Elmler Akademiyası Tarih İnstitutunun Elmi Arhivi (AMEA TIEA)*, iş 1795 (3), 71, s. 1.

devam ettirmektedir. O, İstanbul'la da irtibata geçerek, Ruslara karşı daha sert mücadele edebileceğini bildirmektedir. Gelişen bu olaylara, Osmanlı'nın son dönemlerde, Hacı Davut'tan hoşnutsuzluğu da eklenince, yeni bir karar verilir.

Bu planın bir parçası olarak Hacı Davut, Gence'ye misafirlige davet edilir ve orada tutuklanarak Kıbrıs adasına gönderilir. Hacı Davut'un yerine hanlığa getirilen Surhay Han, Osmanlı nezdindeki itibarını artırmak için, İstanbul antlaşmasını bozarak Salyan ve Kızılağaca baskın yapar ve oranın mal ve mülkünü yağmalar. Zaten her iki taraf da imzalanan bu anlaşmadan hoşnut değildir ve bu son olay, Rusya'yla Osmanlı arasındaki ilişkileri daha da gerginleştirir. Osmanlı'nın Şah'la yakınlaşmasından korkan Rus yönetimi, Astrabad ve Mazandaran'ın İran'a geri verilmesine razı olur. Zaten, burada bulunan Rus askerleri, bu bölgedeki iklim şartlarına uyum sağlamakta epey zorluk çekmektedir.

P. Bukov'un yazdıklarından anlaşılacağına göre; 13 sene içerisinde, bu bölgedeki bulaşıcı hastalıklardan 200 bine yakın insan hayatını kaybetmiştir.⁷¹ Rusya artuk, bu problemlerden kurtulmanın yollarını aramaktadır. İran'da güçlü bir yönetimin kurulması ve Osmanlı yayılmacılığının durdurulması halinde, Çarlık yönetimi bu topraklardan çıkmaya hazırdır. Nitekim Nadir Şah'ın başarılı hareketleri, Rusya'nın tam da isteği ortamı yaratmıştır. Böylece, İran şahıyla Osmanlı arasında imzalanan barış antlaşmasını müteakiben, Rusya'yla İran arasında da, 1732 senesinde Reşt'te bir antlaşma imzattığı yerin güneyinde kalan bütün toprakları İran'a geri verir, İran ise kendisine bırakılan bu bölgenin, Osmanlı idaresi al-

71 *Materiyali Dlya Novoy İstorii Kavkaza S 1722 Po 1803. Ç.2, Sankt-Peterburg, 1869.*

tına girmeyeceğine dair taahhütte bulunur.⁷² Bu anlaşmada İran ayrıca, İstanbul Antlaşması ile Osmanlı yönetimine geçen Kuzey Azerbaycan topraklarını geri almaya ve Rusya ise bu konuda İran'a destek vermeye söz verir. Böylelikle, Nadir Şah'ın iktidara gelmesiyle, İran-Osmanlı ile ilişkilerinde yeni döneme girilmiş olur. Nadir Şah, İran'la Osmanlı arasında imzalanan barış antlaşmasını tanımayarak Osmanlı'larla savaşmak yolunu seçer. Artık, Rusların deyimiyle; 'Türkler, Rusya için korkulan bir güç değildir'. Rusya'nın tüm bunları gerçekleştirilmekteki başlıca amacı, Kafkasların Osmanlı yönetimi altına girmesini engellemektir.⁷³

Nadir Şah dönemi ile birlikte, bölgedeki bütün güç dengeleri de değişmeye başlamıştır. O, Osmanlı'dan, Safevîler döneminde İran yönetimi altında bulunan bütün toprakların kendilerine geri verilmesi talebinde bulunur. Nitekim Bağdat Savaşı sonucunda imzalanan anlaşmanın ardından, Osmanlı paşalarına, İran vilayetlerini boşaltmaları gerektiğini bildiren fermanlar gönderilmeye başlanır.

Güney Azerbaycan'da hâkimiyetini sağlamıştırmış olan Nadir Şah, daha sonra Kuzey Azerbaycan topraklarına yönelir. İlk olarak Osmanlı himayesinde olan Şamahı'yı ele geçirir. Nadir Şah'a bağlı askerler, burada, yerli halka ait bütün mal ve mülkleri yağmalarlar, şehri talan ederler. Yaşanan bu hadiselerin ardından, eski Şamahı'dan nerdeyse hiçbir alamet kalmaz.⁷⁴ Nadir Şah, Erdebil hanı Muhammedkulu Han'ı Şamahı'ya yeni hâkim olarak tayin ettikten sonra Gence'ye yönelir. Gence'de Osmanlı'ya tabi olan askerlerle Nadir

72 *Azerbaycan Tarihü Uzağ Keçmişden...* s. 489.

73 M. A. Polievkov, *Proyekt Bragemana İ Russkaya Okupatsiya Prikaspiyskiy Oblastey...* Tbilisi, 1935, Alıntı, Eliyev, a.g.e., s. 23.

74 Elçin Karayev, *Azerbaycan 18 Esr Rus ve Avropa Seyyahlarını Tesvirinde*, Bakı, 2003, s. 86.

Şah'ın ordusu arasında çok şiddetli çatışmalar olur. Nadir Şah'ın talimatı üzerine, Gence kalesinin altı barutla doldurulur. İran askerleri bu barutu ateşe verince, 700'den fazla Türk askeri şehit olur. Gence kalesi uğrunda çarpışmalar, aylarca sürer. Nadir Şah'ın ordusuna, Rus subaylar da yardım etmektedir.⁷⁵ Osmanlı'nın acilen lojistik bir desteğe ihtiyacı vardır. Karşıta konuşlanmış Abdullah Paşa komutasındaki askerler Gence'ye yardıma gelir. Abdullah Paşa'nın askerleri ve Nadir Şah'ın kuvvetleri arasındaki çatışmada zaferi kazanan taraf, Nadir Şah tarafı olur. Bu olayın ardından, ümidi kalmayan Osmanlı askerleri, kaleyi ve askeri mühimmatları teslim ederek geriye dönmeye başlar ve böylece Gence de, Nadir Şah'ın eline geçer.⁷⁶ Bu askeri başarılarının ardından Nadir Şah, Rusya'yla Gence'de bir anlaşma imzalar. Bu anlaşma ile Rusya; Salyan, Bakü ve Derbent'i de İran'a geri verir. Anlaşma gereğince, Dağıstan da Nadir Şah'ın kontrolüne geçer. Çarlık yönetimi, Sulak nehri üzerinde 10 bin Rus askerinin yoğun çalışmaları sonucunda inşa ettirdiği Svyatoy Krest (Kutsal Haç) kalesini de yıkmak zorunda kalır.⁷⁷

Yapılan Gence Anlaşması, aslında bütünüyle Osmanlı'yı zayıflatmak amacına yönelik bir anlaşmadır. Aslında Rusya, bu anlaşmayla, İran'ı Osmanlılara karşı kullanmayı düşünür. Nitekim anlaşmada yer alan, 'İran Rusya'nın izni olmadan tek başına Osmanlı'larla barış anlaşması yapamaz' maddesi de bunun bir göstergesidir. Daha sonra, İngiltere'nin arabuluculuğuyla Osmanlı'larla yapılan anlaşmanın ardından ise, Azerbaycan bütünüyle Nadir Şah'ın yönetimi altına girer.

75 E. Karayev, *Azerbaycan 18 Esr...*, s. 87.

76 *Azerbaycan Tarihi Uzag Keçmişden...*, s. 492.

77 *Azerbaycan Tarihi Uzag Keçmişden...*, s. 493.

Nadir Şah'ın icraatlarından bahseden eserlere bakıldığında, Nadir Şah'ın memurlarının, bütün Azerbaycan coğrafyası boyunca, totaliter ve baskıcı bir rejim kurdukları anlaşılmaktadır.

Bu dönemde, açlık ve kıtlık her tarafı sarmıştır. Nadir Şah'ın yönetim usullerinden bir diğeri de; isyan çıkarmak, yönetime karşı gelmek, vergi vermemek gibi suçlamalar ile bazı yerleşimcilerin, kendi yurtlarından başka yerlere göçe zorlanmasıdır. Ayrıca, Azerbaycan'a başka ülkelere de insanlar getirilmektedir. Mesela, Hindistan'ın Çaraca bölgesinden Seyidler, grup olarak Salyan'a sürgün edilmiştir. Yine, Kür çayı üzerinde yaşayan Sorsor boyları da, Derbent'le Kuba arasında çıkan isyanları bastırmak için göç ettirilmiştir. Azerbaycan'da hakları gasp edilen, yoksulluk ve sefalet içinde yaşayan halkın, Nadir Şah'ın idaresine karşı isyanlarını, pek çok bölgede birden gözlemlemek mümkündür.⁷⁸

1.2. Nadir Şah Dönemi Sonrasında Azerbaycan Hanlıklarının Bağımsızlık Yolundaki Adımları ve Birlik Sorunu

Nadir Şah'ın suikast sonucu öldürülmesinden sonra, onun bir ucu Afganistan'a diğer ucu Derbent'e ve Rusya sınırlarına kadar uzanan imparatorluğunda otorite boşluğu meydana gelir. Bu durumdan istifade etmek isteyen Orta Asya ve Kafkaslardaki tabi devlet ve hanlıklar, bağımsızlıklarını ilan etmeye başlarlar. İran yönetiminde de, Nadir Şah'ın ölümünün ardından, taht kavgaları meydana gelmiş ve yaşanan tüm bu olumsuz hadiseleler, doğunun bu büyük im-

78 H. Delili, *Azerbaycanın Cenub Hanlıkları*, Elm, Bakı, 1979, s. 14.

paratorluğunun sonunu hızlandırmıştır.⁷⁹ 17. asırda bağımsızlığını kaybeden Azerbaycan hanlıkları, yeniden, özgürlük uğrunda mücadeleye hazırlanmaya başlamıştır. Daha önceki dönemlerde de, hanlıklar tarafından, bu yönde girişimler ortaya çıkmışsa da, bu girişimler, İran yönetimi tarafından derhal bastırılmıştır. Tarihin bu dönemlerinde Azerbaycan Türklerinin birleşmeleri önündeki en büyük engellerden bazıları; Azerbaycan hanlıklarının birlik ve beraberlik içinde hareket edememesi ve Han sülalelerinin kendi çıkarlarını Azerbaycan devletinin çıkarlarından üstün görmeleridir. Zaten, bu bölgede, yeni bir kudretli Türk devletinin meydana çıkmasını ne İran ne de Rusya istemektedir. Merkezi bir Azerbaycan devletinin varlığı, nerdeyse bölgede çıkarları bulunan hiçbir devletin arzulamadığı bir olgudur.

Azerbaycan'ın bu bölünmüşlüğü'nün önemli bir diğer nedeni de, zaman zaman İran devletini yöneten Azerbaycan Türklerinin, dini-mezhebi yakınlık dolayısıyla da kendilerini İran'ın bir parçası olarak görmeleridir. Bunun yanı sıra, bilinçli olarak yürütülen siyasi ve ekonomik politikalar nedeniyle de Azerbaycan hanlıkları arasındaki ilişkiler, arzu edilen düzeyde değildir. Hatta hanlıklar arasındaki ilişkiler, zaman zaman düşmanlık boyutuna ulaşmaktadır. Nitekim Nadir Şah'ın ölümünden sonra, hanlıklar arasında pamuk ipliğine bağlı olan birlik bozulmuş ve Azerbaycan'da 20'ye yakın hanlık ortaya çıkmıştır.

Bu dönemden sonra, Azerbaycan'ın kuzeyinde ve güneyinde, bu hanlıkların birleştirilmesi ve daha da güçlendirilmesi yönünde bazı girişimler ortaya çıkmaya başlar. Bunlardan biri, 18. asrın ikinci yarısında Güney Azerbaycan'da ortaya çı-

79 İ.P.Petruşevski, *Öçerki Po İstorii Feodalnih Otnoşenii V Azerbaydjane I Armenii V 18-Naçale 19 V, Leningrad, 1949*, s. 84-85.

kan ve kendi nüfuz alanlarını genişletmek ve diğer hanlıkları kendilerine tabi kılmak amacıyla, Fethali Han Afşar ve Kerim Han Zengin arasında başlayan mücadeledir. Urmiye, Hoy ve Karadağ hanlıkları arasında çekişmeler sonucu Karadağ hanlığı ve İrevan hanlığı da bağımsızlık elde eder.

Kuzey Azerbaycan'da da hanlıklar arasında çekişmeler mevcuttur. Bu bakımdan, Kuba Hanlığı'nın ve Fethali Han'ın, Azerbaycan'ın birleştirilmesi uğrunda yapmış oldukları mücadelesine önemdedir.⁸⁰ Bu dönemde, Kuba ve Şeki Hanlıkları, Şamahı hanlığına hâkim olmak için, birbirleri ile mücadele etmektedir. Fethali Han, önce Derbent daha sonra da Bakü Hanlığı'nın kendisine bağlanmasını temine çalışmaktadır. Özellikle Derbent kalesinin büyük stratejik ve siyasi önemi mevcuttur. Rusya'ya ve Asya'ya giden ticaret kervanları, "Demir Kapı" olarak adlandırılan Derbent'ten geçmektedir. Derbent halkı, Fethali Han'a mektup yazarak, onu kendilerine Han olarak görmek istediklerini bildirmişlerdir. Derbendilerin ona karşı ayrıca sevgi ve saygısının derecesini, Rus ilim adamı Gmelinin yazdıklarından da anlamak mümkündür: 'Derbent halkı onu çok severdi... Şamahı halkı da Fethali Han'a bağlılık duymaktaydı.'⁸¹ Fethali Han, 'evlilik diplomasisi'ni de kullanarak, hanlıklar arasındaki bağı pekiştirmeye çalışır. Kızkardeşi Hatice Biken'i, Bakü'nün hâkimi olan Malik Muhammed'le evlendirir. Böylece artık, Fethali Han; Kuba, Derbent, Bakü ve Salyan'ın hâkimidir. Fethali Han'ın amacı, Azerbaycan topraklarını birleştirdikten sonra, Şamahı'yı başkent yapmaktır.

Çünkü Şamahı, hem ticaret kervanlarının geçiş noktası olarak ekonomik açıdan büyük bir öneme sahiptir, hem de ilerleyen süreçte, Şeki ve Karabağ Hanlıklarının birleştiril-

80 Enver Şükürzade, *Feteli Han, Bakı, 1943*, s. 27.

81 Şükürzade, *a.g.e.*, s. 13.

mesi durumunda, Azerbaycan'ın güneyine doğru ilerlemek açısından stratejik bir mevkide bulunmaktadır. Bu amaçla, önce, Fethali Han, Şeki Han'ı ile anlaşır ve bu iki Han, Şamahı'yı ikiye bölerek paylaşır. Ancak daha sonra, Fethali Han, Şeki Han'ı yener ve Şamahı'nın tamamını ele geçirir. Fethali Han'ın bu başarısı ise, onun düşmanları olan Karabağ ve Şeki Hanlarını birleştirir.⁸² Avarların da desteğini alan bu güçler, Şamahı'yı Fethali Han'dan geri alır. Ancak, Fethali Han, yeniden toparlanarak onları mağlup eder ve Şamahı'yı geri alır. Azerbaycan'ı birleştirmek arzusunda olan Fethali Han, Karabağ Hanlığı'nı, diplomatik görüşmeler yoluyla kendisine bağlamaya çalışır. Bu girişim bir sonuç vermez, bu defa, kardeşi İbrahim Han'la taht kavgası yaşayan Mirali Bey'i kendi tarafına çeker; ancak, Mirali Bey, İbrahim Han'ın oğlu Ahmet Bey tarafından öldürülür. Fethali Han, onun cenazesini, büyük bir törenle Karabağ'a gönderir.⁸³ Bu olaydan sonra, Fethali Han, Karabağ hanıy- la, dostluk kurmak yoluna gitmiştir. Fethali Han'ın Azerbaycan Hanlıkları arasında bir birlik oluşturmak yolundaki tüm bu çabalarına rağmen, Şeki Hanı Muhammed Hasan Han, 1788'de Şamahı yakınlarında Fethali Han'ın ordusuyla mücadeleye girişir, ancak mağlup olur. Böylece, Şeki Hanlığı da Fethali Han'ın hâkimiyetine geçer. Fethali Han aynı yıl, Gence'yi de kendi devletin sınırlarına katmıştır. Aralık, sıra, Güney Azerbaycan topraklarına gelir. Fethali Han, 1784'te Araz nehrini geçerek, Erdebil ve Meşkini hâkimiyeti altına alır. Ancak, Rusya, bu gelişmelerden korkuya kapılır ve bunu engelleme çabalarına girişir.⁸⁴ Bunun üzerine, Fethali Han, Azerbaycan'ı birleştirmek amacındaki yürü-

82 D. Mustafayev, *Severnoe Hanstva Azerbaydjana I Rossiji*, Bakı, Elm, 1989. S.26.

83 *Azerbaycan Tarîhi Uzag Keçmişden...*, s. 530-531.

84 *Azerbaycan Tarîhi Uzag Keçmişden...*, s.532.

yılığını yarıda keserek Şamahı'ya dönmek zorunda kalır. 1788'de Fethali Han, Gürcü hükümdarı II. İrakli ile Güney Azerbaycan'a birlikte bir yürüyüş düzenlenmesi hakkında anlaşma imzalar.⁸⁵ Fethali Han'ın ölümüne yakın, Azerbaycan topraklarının büyük bir bölümü onun hâkimiyeti altında birleştirilmiştir. Onun akıllıca yürüttüğü politikalar sonucunda Azerbaycan, artık uluslararası politikada rol üstlenmeye başlamıştır. Böyle bir dönemde, hiçbir ciddi hastalığı bulunmayan Fethali Han'ın aniden hastalanarak vefat etmesi, tarihçiler arasında bazı kuşku lar uyandırmıştır. Fethali Han'ın ölümünün ardından, onun yaratmış olduğu Azerbaycan Hanlıkları arasındaki birlik parçalanmış ve ardından Rusya, Kuzey Azerbaycan'ı işgal etmiştir.

Onun ölümünün ardından yaşanan bu gelişmeler de, tarihçiler arasında doğan kuşku ların bir diğer kaynağı olmuştur. Rus âlimi Gmelin'in de yazdığı gibi, Fethali Han toplumsal değerlere büyük önem veren bir devlet adamıydı. Gmelin'in belirttiğine göre; o, Sünnileri de Şii ler kadar sever, mezhepler arasında hiçbir fark gözetmez, her zaman doğru olandan yana tavır takınırdı.⁸⁶ Ünlü Azerbaycan tarihçisi Bakhanov da, onun hakkında şöyle yazar:

"Fethali Han, Kafkas tarihinde mühim bir şahsiyettir. O, kendi aklı, becerisi ve cömertliği sayesinde yükselmiştir. İktidara geldikten sonra akıllı ve çalışkan bir hükümdar olduğuna kanıtlanmış, etrafındaki herkese kendini sevdirmeyi başarmıştır. Düşmanlarını zayıflatmış ve en zor durumlarda bile, bir çıkış yolu bulmuştur."⁸⁷

Fethali Han, gerçekten de, Azerbaycan Türkleri tarihine daima saygı ve ihtiramla hatırlanacak bir şahsiyettir.

85 *Azerbaycan Tarîhi Uzag Keçmişden...*, s. 531.

86 *Putşesbie Po Rossii Dliya Issledovanie Vsehi Treh Çarstv V Prirode*. Ç.3, SPB, 1785.

87 Bakhanov, a.g.e., s. 65.

1.3. Hanlıklar Döneminde Güney Azerbaycan Hanlıkları

200 seneden fazla bir süre devam eden Safeviler döneminde, güçlü bir merkezi yönetim sisteminin oluşturulamaması ve Nadir Şah dönemi sonrasında ortaya çıkan siyasi boşluk, hanlıkların oluşum sürecini hızlandırmıştır. İran yönetiminin sona ermesiyle birlikte, Güney ve Kuzey Azerbaycan'da yeni feodal devletler ve hanlıklar meydana çıkmıştır. Bu dönemde, tek merkezli bir Azerbaycan devletinin kurulmamasının nedenleri ise; Azerbaycan'ın farklı bölgeleri arasında istikrarlı bir ekonomik ilişkinin mevcut olmaması, kapalı feodal yapının devam etmesi, bu feodal yapıların, yönettikleri araziler üzerinde kendi hâkimiyetlerini kurmak çabaları bulunmaktır.⁸⁸ Bu hanlıkların yönetiminde bulunanlar, yarı göçebe hayat tarzına sahip olan aşiretlerin başında bulunan kişilerdir. Kuzey Azerbaycan'ın Rusya tarafından işgal edilmesinden sonra, bu coğrafyada bulunan hanlıkların tarihi, daha kapsamlı bir biçimde öğrenilebilmiş olsa da, yine de bu hanlıkların sayı ve adları konusundaki çelişkiler ortadan kaldırılamamıştır.

B. İ. Leviatov⁸⁹, Güney Azerbaycan'da; Karadağ, Meşkin, Erdebil, Tebriz, Maraga, Urmiye ve Hoy, İ. P. Petruşevski ise⁹⁰; Maki, Hoy, Karadağ, Erdebil, Maraga, Soyugbulag ve Urmiye hanlıklarının mevcut olduğuna dair yazılar yazmışlardır. Azerbaycanlı tarihçi H. B. Abdullayev ise; Güney Azerbaycan'da bulunan hanlıkları; Tebriz, Urmiye, Erdebil, Hoy, Karadağ,

88 *Azerbaycan Tarihi*, I C, Baku, 1961, s. 71.

89 *Öçerki İz İstorii Azerbaydjana V 18 V. Baku, 1948, s. 157,*

90 *Öçerki Po İstori Feodalnih Otmoşeniy V Azerbaydjane I V Armenii V 16- Naçale 19 Vv., Leningrad 1949, s. 86.*

Maraga ve Maki hanlıkları ile sınırlandırmıştır.⁹¹ Bu yazarlar, kitaplarında verdikleri bu bilgileri genellikle, Albay C. D. Burnaşev'in 1793 senesinde yayınlanan eserine dayanarak kaleme almışlardır. Ancak, H. Delili, bahsedilen bu eserde, Güney Azerbaycan hanlıklarıyla ilgili olarak, sahih olmayan bazı bilgilerin yer aldığını ileri sürmüştür.⁹²

Azerbaycan hanlıklarının teşekkül süreci, daha Safeviler döneminden itibaren başlamış ve Nadir Şah'ın hâkimiyete gelişyle kurulmuş olan sett, despotça yönetim bu süreci ertelse de, onun öldürülmesinin ardından bu süreç tamamlanmıştır. Zaten daha Nadir Şah'ın hâkimiyetinin son dönemlerinde, Azerbaycan'da ona karşı isyan hareketleri müşahede edilmektedir. Bu isyanlardan biri olan ve Hoy'da meydana gelen Dünbüllü tayfasının isyanını Nadir Şah, sert bir biçimde bastırmıştır. Yine, Urmiye'de gerçekleşen Afşarlar isyanında da, 4 bin 500 kişi esir edilerek Nadir Şah tarafından Horasan'a sürülmüştür.⁹³

Nadir Şah'ın ölümünü müteakip, İran'da ekonomik ve siyasi çözümlere süreci daha da hızlanmış ve sınırsız doğal zenginliklere, çok önemli bir stratejik konuma sahip olan Azerbaycan'a hâkim olmak için uluslararası güçler arasında gerçekleştirilen mücadeleler de artmıştır. Azerbaycan hanlıkları, böyle bir uluslararası ortamda bağımsızlık yolunda ilk adımlarını atmakta ve tutucu, kendi çıkarları doğrultusunda hareket eden feodal yapılar (hanlıklar) kendi hâkimiyetlerini kaybetmek korkusuyla birbiriyle mücadele ederek, Azerbaycan'ın merkezi yönetime geçiş sürecini geciktirmektedir. Bu hanlıklardan her birinin kendi askeri kı-

91 *İz İstorii Severno- Vostoçnogo Azerbaydjana Vo Vtoroy Polovine 18 Veka, Baku, 1958, s. 88.*

92 *Azerbaycanın Cenub Hanlıkları*, Elm Neşriyyatı, Baku, 1979, s. 5.

93 *Azerbaycanın Cenub Hanlıkları...*, s. 17.

talari mevcuttur. İyi silahlanmış ve disiplinli bir yapıya sahip olamayan, zayıf bir askeri gücü bulunan bu hanlıkların, her zaman komşu devletlerin ve diğer hanların hâkimiyeti altına girmek gibi bir tehlikesi bulunur. Hanlıklar için, sahip oldukları askeri güç, sadece dış tehlikelere karşı koymak için değil; aynı zamanda içeride de emniyetin ve hâkimiyetin korunabilmesi için hayati bir önem arz etmektedir.

Onun içindir ki Hanlar, bu askeri güçlere çok büyük önem vermişlerdir.⁹⁴ Hanlıkların daimi silahlı güçleri; köy işlerinden muaf tutulan, maaşlı askerlerden meydana gelmektedir. Bu askeri birlikler, günün belirli zamanlarında, askeri kabiliyetlerini arttırmak amacıyla talimler yapmaktadırlar.⁹⁵

Güney Azerbaycan hanlıklarındaki düzenli askeri kuvvetlerin sayısı hakkında sahil bilgiler azdır. S. D. Burnaşev; Karadağ Hanlığı'nda 2 bin, Erdebil Hanlığı'nda 3 bin, Tebriz Hanlığı'nda 10 bin, Maragâda 3 bin, Urmiye'de 400, Hoy Hanlığı'nda ise 4 bin kişiden oluşan bir askeri kuvvetin mevcut olduğunu belirtmektedir.⁹⁶ Hanlıklarda bu daimi ordu birliklerinden başka, 'Çerikler' ve 'Maaf'lar olarak adlandırılan silahlı güçlerden de istifade edilmektedir. Ayrıca Divanhanede görev yapan silahlı 'yasavular' ve 'ferraşlar' da vardır. Çerik'ler; mahal beylerine tâbi olan, gerektiğinde Han'ın emriyle olay bölgesine intikal ettirilen gayri nizamî birliklerdir. Maaf'lar ise; bir sıra vergi ve yükümlülüklerden muaf tutulan, Hanlık tarafından ayrı bir imtiyaza sahip olan, Hanlığa daha bir sadakatle hizmet edenlerden oluşur. Bazen tüm bir köy, tamamen Maaf olabilmektedir. Bu Ma-

94 VN Leviatov, *Oçerki Po İstori...*, s. 40.

95 Ehmet Kavyanpur, *Tarih-e Azerbaycan*, Tehran, 1346, s. 185. Ahntı H. Delili, *a.g.e.*, s. 74.

96 *Opisanie Oblastey Azerbaydžanskij V Persii İ İti Političeskogo Sostoyaniye*. Karsk, 1783, s. 21.

aflar da, dış veya iç tehlike belirdiğinde, seferberlik altına alınmaktadır.⁹⁷

1.3.1. Erdebil Hanlığı

Güney Azerbaycan'ın en büyük hanlıklarından biri, Erdebil Hanlığı'dır. Erdebil Hanlığı'nın doğusunda Mugan ve Taliş Hanlığı, güneyinde Astara, batısında Savalan dağı ve kuzeyinde de Araz nehri bulunmaktadır.⁹⁸ Savalan dağı'nın zirvelerinde biriken karın erimesi sonucu daha da coşkun hale gelen Karasu nehri, şehrin suya olan ihtiyacını karşılamaktadır. Karasu nehri üzerinde kurulmuş iki eski köprü ise, Bilesuvar'dan Erdebil'e ve Erdebil'den Astara'ya geçişi temin etmektedir.⁹⁹ Erdebil Hanlığı'nın iklimi değişikdir ve dağlık bölgelerle düzlük yerlerin hava şartları farklılık arz etmektedir. Buranın halkı, genellikle ekincilik ve hayvancılıkla uğraşmakta, yazları Savalan dağı'nın eteklerinde, kışları ise Mugan yaylasında yaşamlarını sürdürmektedir. Hanlıklar döneminde, Erdebil toprakları, yaylak yerleri olarak kullanılmıştır.

Süregelen savaşlar sonucunda, bu hanlığın da bir sıra köyleri tahrip olmuş, zaman zaman da halk, bir bölgeden diğer bölgelere zorunlu göç etmek durumunda kalmıştır. Erdebil Hanlığı'nın merkezi ise, zengin bir kültürü bünyesinde barındıran Erdebil şehridir. Bu şehrin hangi dönemde inşa edildiğiyle ilgili olarak, tarihçiler arasında çok farklı görüşler bulunmaktadır. Aynı şekilde, 'Erdebil' sözcüğünün etimolojisi hakkında da farklı fikirlerle rastlamak mümkündür.¹⁰⁰

97 Petruşevski, *a.g.e.*, s. 181.

98 S. Korsun, *Voennyj Obzor Peredovogo Teatra*, Tiflis, 1909, s. 112, Ahntı H. Delili, *a.g.e.*, s. 54.

99 Delili, *a.g.e.*, s. 54.

100 I. Organoviç, *Opisanie Ardabilskij Provinssii Prostranishy, Zapiski Kavkazskogo Otdela Imperatorskogo Russkogo Geografičeskogo Obşestva*, Tiflis, 1874, s. 162.

Şehrin çevresi, kale hisarlarıyla çevrilidir. Erdebil şehri, farklı dönemlerde, Azerbaycan'ın inzibati yönetiminin de merkezi olmuştur.¹⁰¹ Safeviler döneminde bu şehrin önemi daha da artmıştır ve bu şehir, Şii Müslümanların merkezi haline gelmiştir. Bundan dolayı kaynaklarda bu şehirden, 'dar'ül-irşat' olarak da bahsedilmiştir. Bu şehrin Şii Müslüman dünyası içerisindeki önemini artıran diğer bir özellik de, Şeyh Safi'nin makbure ve mescidinin burada bulunmasıdır. Erdebil şehri ile ilgili bilgiler veren Berezi'nin ifade etmiştir-güne göre; Safeviler döneminin sonlarında Erdebil'de kıtlık ve bulaşıcı hastalıkların yayılması sonucu, 1.400 kişiden fazla insan hayatını kaybetmiştir.¹⁰² Ogranoviç'in eserinde ise; hanlıklar döneminde Erdebil'de 10'dan fazla sayıda ve farklı kişilerin ismini alan kervansaraylar, mescitler, ziyaretgâhlar hakkında bilgiler yer almaktadır.¹⁰³

Erdebil Hanlığı, inzibati olarak; Erdebil, Meşkin, Erşe, Hemim, Vilkaş, Ucarut ve Astara mahallerinden oluşmuştur. Bu mahaller arasında, Astara, özellikle sahip olduğu stratejik önem ve liman şehri olması dolayısıyla öne çıkmaktadır.

Erdebil Hanlığı'nı, Azerbaycan'da "Şahseverenler" adıyla ün kazanan grup yönetmektedir. Bu hanlığın merkezi, en eski şehirlerden biri olan Erdebil şehridir. Bu hanlığın banisi ise, 'Şahseverenler' grubunun başında bulunan Nazarali Han'dır. Nazarali Han; Erdebil, Halhal ve Muga'n'da yaşayan 'Şahseverenler' grubunu, tek bir çatı altında birleştirmiştir.¹⁰⁴ Erdebil Hanlığı'na ait olan Meşkin, Muga ve Hemim vilayetleri, geniş otlak sahaları ve ekonomik imkânlarıyla önem arz etmektedir. Bu vilayetlerin yönetiminde yer alan insan-

101 İ. Berezin, *Putışestviye Po Severnoy Persii*, Kazan, 1852, s. 20.

102 İ. Berezin, *Putışestvie Po Severnoy Persii*, s. 8.

103 Organoviç, *Opisanie Ardebil'skiy Provinssi*, s. 164-165.

104 Delili, a.g.e., s. 22.

ların her biri, Nezereli Han'ın ya akrabası ya da onun çok güvendiği insanlardır. Bu vilayetlere, başka bölgelerle mukayese edildiğinde, oldukça geniş yetkiler verilmiştir.

Bunun içindir ki S. D. Burnaşev, bu vilayetlerde yaşayan Şahseverenleri ayrı hanlıklar olarak ele almıştır.¹⁰⁵ Nazarali Han'ın ölümünden sonra, Nasırali Han, Erdebil hanı olur. Onun döneminde de bu hanlık, merkezi idare yapısını korumuştur. Nasırali Han'ın da vefat etmesinden sonra, Erdebil Hanlığı 4'e bölünür. Erdebil, Meşgin, Taliş dağları ve Muga'n'a çekilen Şahseverenler, buralarda meskûn olurlar. Kuzey Azerbaycan'da meskûnlaşan Şahseverenler, daha sonraki dönemlerde meydana gelecek Rus işgaline karşı, en büyük direnişi gösteren gruplardan biri olmuşlardır.

1.3.2. Makî Hanlığı

Bu hanlık, Safeviler ve Şah I. Abbas döneminde, Kürt grupların yöneticileri tarafından idare edilmektedir. Makî kalesini istihkâmları yapan Kürt gruplar, merkezi devlet otoritesine karşı gelmek suretiyle, istedikleri gibi eşkıyalık yapmaktadırlar.¹⁰⁶ Şah Abbas, bu gruplara karşı savaş kararı alınca, Makî'nin Bayat topluluğu da bu savaşa katılır ve Bayatlıların da yer aldığı bu savaşa Mahmudi Kürtleri yenilgiye uğrar. Şah Abbas da, Bayatlıların gösterdiği bu kahramanlığa karşılık, Ali Sultani Makî'ya idareci olarak tayin etmiş ve Makî kalesini de Bayat savaşçılarına vermiştir. Bu hanlığın ilk hanı Ahmet Sultan olmuştur.

Mahmudi Kürtlerinin saldırılarına karşı, daha da güçlü hale gelmek için, İrevan yakınlarında yaşayan 300'e yakın

105 *Opisani Oblastey Azerbaydžanskiy V Persii*, s. 21.

106 Delili, a.g.e., s. 24.

Bayat ailesi, Makı Hanlığı topraklarına getirilir.¹⁰⁷ Bundan sonra Bayatlılar, giderek Makı vilayetinin iktisadi ve siyasi yönetimini kendi ellerinde toplamaya ve uygun ortam oluştuğunda da bağımsız tavırlar sergilemeye başlarlar.¹⁰⁸

Safevi Devleti'nin zayıflamasından sonra İran'a olan bağılıklarına son vererek kendi bağımsızlığını ilan eden Makı Hanlığı, daha sonra Nadir Şah yönetime gelince, yeniden bu devlete tabi olur. Nadir Şah'ın ordusunda bulunan Ahmet Sultan, onun vefatından sonra askerleriyle birlikte yeniden Makı'ya döndü ve Makı Hanlığı'nın lideri olmuştur.¹⁰⁹

1.3.3. Karadağ Hanlığı

İsminden de anlaşılacağı üzere bu hanlığın arazisi, dağlık bölgeler ve dağlar arasında bulunan düzlüklerden oluşmaktadır. Karadağ vilayetinde; Kaşka, Şiver, Müşki Enber, Samran, Dizmar gibi büyük dağlar mevcuttur.¹¹⁰ Karabağ dağlarını, Karadağ dağlarından Araz nehri ayırmaktadır. Karadağ toprakları çeşitli yer altı zenginliklerine sahip olmasına rağmen, Hanlıklar döneminde burada sadece, az miktarda gümüş, demir ve tuz çıkarılmıştır.¹¹¹

Bu hanlıkta yaşayan insanlar, sahip oldukları ekinlerini ve tarlalarını; Araz, Eher, Karasu, Peykan ve Acı nehirleri vasıtasıyla sulamaktadır.¹¹² Karadağ'ın yüksek dağlık alanlarında yaşayan ahali, yarı göçebe bir hayat tarzı sürdürmek-

107 *a.g.e.*, s. 24.

108 H. İ. İshaki, *İstoriçeskie Oçerki Makinskogo Hanstvo*. Avtoref. Diss. Na Soisk Uçenoy Stepenii Kand. İst. Nauk. Baku, 1966, s. 10.

109 İsaki, *a.g.e.*, s. 116.

110 Bayburdi, *Tarih-E Eresbaran*, Tehran, 1341, s. 24.

111 S. Korsun, *Voennyi Obzor Peredovogo Teatra*, Tbilisi, 1909, s. 125.

112 Bayburdi, *a.g.e.*, s. 24.

tedir.¹¹³ Bu yarı göçebe Türklerin arasında özellikle; Şahsevenler, Terekemeler, Karaçorlular, Bayburdular ve Karadağ göçterleri bulunmaktadır. Dağlarda yaşayan bu insanlar, ovalarda yaşayanlara kıyasla, çok daha mert, kahraman ve savaşa yatkın insanlardır.¹¹⁴

Karadağ'da geniş otlaklar bulunduğundan, bu bölgede hayvancılık oldukça gelişmiştir ve çok sayıda küçük ve büyükbaş hayvan sürüleri mevcuttur. Aynı zamanda, buralarda dut bağları da olduğu için, ipekçilikle uğraşanların sayısı da bir hayli yüksektir.¹¹⁵

Bu hanlık inzibati yönetim açısından, 18 bölgeye ayrılmıştır. En önemli şehri, aynı zamanda bir ticaret ve sanat merkezi de olan Eher'dir. Eher şehri; Bagbanlı, Sadatlı ve Nahçivanlı adlı üç mahalleden oluşmaktadır. Şehrin merkezinde, kapalı bir pazar mevcuttur.¹¹⁶ Bu pazar, Azerbaycan'ın en güzel pazarlarından biridir. Pazarın içinde çok sayıda dükkân bulunmaktadır. Hanlıklar döneminde, Karadağ vilayetini ihtişamını ortaya koyan pek çok kale de mevcuttur. Bu kalelere, Cumhur ve Kahkaha kalelerini örnek verebiliriz. Kahkaha kalesinin inşa edildiği tarihe dair, kaynaklarda bilgiye rastlanmamaktadır. Dağın aşağı kısımlarından kaleye doğru uzanan ve yaklaşık 4 kilometrelik uzunluğa sahip bir yol uzanmaktadır. Kaleyi ele geçirmek çok zor ve tehlikeli olduğundan, Osmanlılar hiçbir zaman burayı ele geçirmek için bir mücadeleye girişmemiştir. Safevi padişahları da, kendi hazinelerini, güvenli olduğunu düşündükleri bu kaledede tutmuştur.¹¹⁷

113 Korsun, *a.g.e.*, s. 126.

114 *A.g.e.*, s. 126.

115 *A.g.e.*, s. 126.

116 Korsun *a.g.e.*, s. 127.

117 Delili, *a.g.e.*, s. 46.

Safeviler döneminde, şehzadeler de dâhil olmak üzere, saray için tehlike arz eden çok sayıda insan, bu kaleye hapsedilmiştir. Kaynaklarda ayrıca, Eher'de eski bir caminin de bulunduğu bahsedilmektedir. Cuma Camisi olarak adlandırılan bu cami, Bayburdi'ye göre, Zerdüşter döneminde kalma bir yapı olup, bu dine mensup olanların mabedidir. Ancak daha sonra, mescide dönüştürülmüştür.

Karadağ hanlığı da şu mahallerden oluşmaktadır: Ungut, Kermedüz, Çelebiyan, Keyvan, Arazbar, Dizmar, Üzümdil, Hesenov, Keleyber, Hüseyneyli, Yaft, Kara Çurru, Do-dange, Cardange, Dikle, Eher, Bedbostan ve Horat. Güney Azerbaycan hanlıkları içerisinde, bu hanlığın tarihi çok eskidir. Karadağlılar, Safevilerin iktidara gelmesi amacıyla mücadele veren topluluklardan biridir. Şah İsmail döneminde bu topluluğun başında bulunanlar özel muamele görmüş ve vilayetin de yönetimi onlara bırakılmıştır. Karadağ Hanı, Safevilerin çöküşünden sonra, İran yönetimine tabi olmaktan imtina etmiş, hatta Şah, Han Kazım Bey Sultan Hüseyin'in özel misafiri olarak İran'a gelen Rus elçisi A. P. Volnskin'in, Hanlığın başkenti Ahar'a girmesine engel olmuştur.¹¹⁸

Nadir Şah'ın döneminde ise, Kazım Bey'in gözleri çıkarılmıştır. Nadir Şah'ın ölümünden sonra ise, yeniden Karadağ Hanlığı'nın başına geçmiştir.

1.3.4. Tebriz ve Hoy Hanlığı

Tebriz Hanlığı, Urmiye gölünün kuzeydoğusunda bulunmaktadırlar. Hanlık; Güney, Merend ve Tebriz mahallerine

118 Jurnal *Russkogo Poslannika A. P. Volniskogo 1715-1718 Gg. SGADA, F. SRPOp77,D,2, Alıntı Delili, a.g.e., s. 21.*

ayrılmıştır.¹¹⁹ Bu hanlığın merkezi ise, Azerbaycan'ın en eski şehirlerinden birisi olan Tebriz'dir.¹²⁰

Tebriz şehri, batı kısmı istisna olmakla birlikte, dağlarla kuşatılmıştır. Bölgenin dağlık olması nedeniyle uygun yolların olmayışı, Sehent dağının Tebriz'le Meraga arasında aşılma- maz bir set oluşturması gibi nedenlerle, Karadağ bölgesinin tek ulaşım yolu, Hazar denizini Karadeniz'le ve Kafkasya'yı İran ve Irak'la bağlayan Tebriz'den geçmektedir. Hanlıklar döneminde Tebriz'in su ihtiyacı, iki nehir ve birkaç su kuyusundan temin edilmektedir.

Şehrin tam merkezinden akan nehrin ismi, Meydan'dır. Şehre akan bu Meydan nehrinden ve çeşmelerden, bölgede bulunan evlere, özel seramik borulardan su hatları çekilmiştir.¹²¹ Hanlıklar döneminde bu şehrin nüfus miktarına dair, araştırmacılar tarafından farklı sayılar ortaya atılmıştır. Bunlardan İran tarihçisi Ferhat Mirze 250 bin¹²², V. Korf 300 bin¹²³, İ. N. Berezin ise 120 bin gibi sayılar belirtmişlerdir.¹²⁴ Bütün bu verilen bilgilerden yola çıkarak Tebriz'de yaklaşık 25 binin üzerinde insanın yaşadığı söylenebilir.

1787 senesinde Tebriz'de çok şiddetli bir depremin de yaşandığı dikkate alınrsa, nüfus oranının bu yıllarda ciddi değişikliklere uğradığı sonucu çıkar. Deprem, savaşlar ve yaşanan yağmalama olaylarına rağmen Tebriz yine de, hanlıklar dönemi Azerbaycan'ındaki en güzel şehirlerin başında gelmiştir. O dönemde Tebriz'i ziyaret eden yabancı ve yerli seyyahlar, bu şehrin sokakları, pazarları, bahçeleri, kervan-

119 Korsun, *a.g.e.*, s. 166.

120 S. M. Onullahi, *13-17 Eslerde Tebriz Şehrinin Tarihi*, Bakı, Yazıcı, 1982, s. 162.

121 Delili, *a.g.e.*, s. 51.

122 Delili, *a.g.e.*, s. 54.

123 *Podrobnoe Opisanie Persii*, Moskva, 1820, s. 38.

124 Berezin, *a.g.e.*, s. 77.

sarayları ve sanatçıları hakkında övgü dolusu sözler sarf etmişlerdir.¹²⁵

Tebrizdeki meyve bahçeleri bütün Azerbaycan'da ünlüdür ve burada çok sayıda sanat atölyesi, ticaretin gerçekleştirildiği mekânlar vardır. Şehirde yaklaşık 250 cami, kervansaray, hamam ve sosyal mekânlar mevcuttur.¹²⁶

Kerpiçten inşa edilen bir veya iki katlı evler, yüksek hisarların içinde yapılmıştır. En güzel ve ihtişamlı bina ise, Han sarayıdır. Saray üç bölümden oluşmaktadır: Kabul odası, Halvethane (hanın haremhanesi) ve Tesbihhane (yani ibadet odası).

Bu dönemde şehir etrafına çok sağlam kale duvarları yapılmıştır. Tebriz Hanlığı da üç mahalden oluşmaktadır. Bunlar; Tebriz, Güney ve Merend mahalidir. Tebriz ve Hoy hanlıklarının asıl nüfusunu, Güney Azerbaycan'ın en etkili topluluklarından 'Dünbüllü' oluşturmaktadır.

Hanlık, Güney Azerbaycan topraklarıyla Kuzey Azerbaycan'ı ikiye ayıran Araz nehrinden başlayarak Türkiye sınırlarına uzanan Urmiye ve Merend mahalleri arasında bulunmaktadır. Hoy Hanlığı'nın merkezi Azerbaycan'ın en eski şehirlerinden biri olan Hoy'dur. Daha çok dağlık yerlerden ibaret olan bu hanlık arazilerinde, zorlu geçitler vardır. Kışın karla örtülü olan bu geçitler, neredeyse geçilmesi imkânsız hale gelir.¹²⁷

Hanlık sınırları içerisinde bulunan nehirlerin sayısının az olmasına rağmen, bölgenin su ihtiyacı, inşa edilen kanallar vasıtasıyla temin edilmiştir.

125 Berezin, *a.g.e.*, s. 108-109.

126 Delili, *a.g.e.*, s. 51.

127 Korsun, *Voennyi Obzor...*, s. 134.

Safeviler döneminde Hoy Hanlığı'nın arazisinde, Osmanlılarla savaşlar ve kanlı çarpışmalar meydana gelmiştir.¹²⁸ Hoy şehri, Tebriz'in yaklaşık 150 kilometre uzağında bulunmaktadır. Bu şehrin çevresi, derin hendekler ve hisarlarla çevrelenmiştir.¹²⁹ Kale duvarlarına ise, savunma maksatlı yaklaşık 40 kadar burç inşa edilmiştir. Hoy kalesinin üç ana kapısı mevcuttur. Bunlar; Hezir, Urmiye ve Erdebil kapılarıdır.¹³⁰

Arşiv vesikalarından ve muhtelif seyyahların eserlerinden, Hoy şehrinde, haftada bir kurulan büyük bir pazarın mevcut olduğu anlaşılmaktadır. Bu pazarın uzunluğu 750 metreye ulaşmaktadır.¹³¹ Bu şehirde dini muhitin kuvvetli olduğundan dolaydır ki bir sıra menbalarda 'Dar-ül-minun' olarak da adlandırılmaktadır. Hoy, aynı zamanda bulunduğu coğrafi mekân bakımından stratejik bir önem arz etmektedir. Osmanlı sınırlarına yakındır ve Culfa yolu vasıtasıyla da kuzeye, Azerbaycan ve Rusya'nın bir sıra vilayetine mal akışında, kervan yolu, transit geçiş yolu görevi görmektedir.¹³² Hoy Hanlığı, inzibati-yönetim açısından, on bir bölgeye ayrılmıştır. Suyun bolluğu ve aynı zamanda da da toprağın verimliliği nedeniyle, ekinciliğin gelişimi için uygun ortam oluşturmaktadır. Güney batıdaki dağlık kesimlerde yaşayan Kürt nüfus, ticaretle uğraşmaktadır. Hoy bölgesinde ayrıca çok miktarda tuz yatakları da vardır. Bu yatakların en zengin olanları; Şabanlı, Evoğlu, Veldiyen köylerindedir.¹³³ Hoy Hanlığı'nın bölgeleri ise şunlardır: Selmas, Hoy, Avacık, kotur, Elend, Çaldıran, Cors, Karakoyunlu, Sökmenabad ve Dergâh.

128 S. Çernozubov, *Azerbaydjan*, S. Petersburg, 1909, s. 177.

129 Evliya Çelebi, *Seyahatname*, Cilt: 2, s. 310.

130 *a.g.e.*, s. 311-313.

131 S. Çernozubov, *a.g.e.*, s. 177.

132 Delili, *a.g.e.*, s. 36.

133 *Opisanie Hoyskoy Magalov V 1827 G.*, L.6, Alıntı H. Delili *a.g.e.*, s. 37.

1.3.5. Maraga Hanlığı

Bu hanlığın, doğuda Miyan'a, kuzeyde Tebriz Hanlığı ve batıda ise Urmiye gölü ve Sulduz ile sınırı bulunmaktadır. Maraga Hanlığı'nın ahalisi de genellikle, ekincilik, bahçıvanlık ve hayvancılıkla uğraşmaktadır. Burada üretim yetiştiriciliği, başka hanlıklara kıyasla daha bir gelişmiştir.¹³⁴ Maraga Hanlığı'nda ayrıca demir, taş kömürü, mis ve mermer madenleri vardır. Maraga'nın 50 kilometre ötesindeki Daşkesen bölgesinden çıkarılan granit taşlar kalitesiyle ünlüdür.

Daşkesen, aynı zamanda, maden suları bakımından da zengindir. Hanlığın merkezi ise, Azerbaycan'ın en eski şehirlerinden biri olan Maraga'dır. Maraga şehri, İlhanlılar döneminde Azerbaycan'ın başkenti konumundadır. Yine bu dönemde Maraga'da, birkaç cami ve rasathane inşa edilmiştir.

Şehrin su ihtiyacı; Sofi, Mordi, Lilan nehirleri ve bu nehrin kollarından sağlanan su ile karşılanmaktadır. Maraga şehrinin çevresi, sağlam kale duvarları ve istihkâmlar ile çevrilidir. Bu şehirde yüksek ticari önemi olan zengin üzeri örtülü Pazar salınmıştır.¹³⁵

Maraga Hanlığı, şu mahallerden oluşmaktadır: Tekab, Sayingala, Ecebşir, Karağac, Bineb, Miyandab ve Maraga. Maraga vilayeti, Safeviler'e büyük hizmetleri bulunan Mir Aga Han Sultan tarafından yönetilmektedir.¹³⁶ O, Azerbaycan'ın Cavanşirler grubunun Mukaddemler koluna mensuptur. Nadir Şah'ın ölümünden sonra, Alikulu Han Mukaddem, İran'a bağlılıklarına son vererek Maraga Hanlığı'nın bağımsızlığını ilan etmiştir.

¹³⁴ Korsun, *a.g.e.*, s.177.

¹³⁵ *Podrobnoe Opisanie Persii*, C.1, Moskva, 182, s. 180.

¹³⁶ Delili, *a.g.e.* s. 21.

1.3.6. Urmiye Hanlığı

Bu hanlık, Azerbaycan'ın en büyük hanlıklardan biridir. Hanlık; kuzeyde Hoy Hanlığı, batıda ise Osmanlı ve Irak'la sınırdır. Hanlık toprakları, yüksek dağ silsileleriyle kuşatılmıştır. Urmiye Hanlığı'nın da bazı bölgelerinde; taş, kömür, gümüş, tuz ve maden suları vardır.

Buranın insanları da genellikle tarım ve hayvancılıkla uğraşmaktadır. Urmiye Hanlığı'nda bulunan nehirler ise şunlardır: Baranduz, Şeher, Nazlı, Tatau, Zerine, Simine, Kadir ve Gidar.¹³⁷ Şehirde, su kaynakları boldur ve bereketli toprak ile güzel bir iklimle sahiptir.¹³⁸ Hanlıklar döneminde bu şehir, her taraftan sağlam, taştan hisarlarla çevrelenmiş, kale duvarlarının çevresine derin hendekler kazılmıştır.¹³⁹ Şehirde ayrıca, kapalı pazar ve kervansaraylar da vardır. Urmiye'de camilerin ve hamamların yanı sıra, Hristiyanlar ve Ermeniler için 7 de kilise mevcuttur.¹⁴⁰

Urmiye Hanlığı'na bağlı olan mahaller şunlardır: Mergever, Berdesur, Sumay, Enzel, Deşt, Üşnü, Sulduz, Döl, Nazlı, Bey Kişili, Roze ve Urmiye.¹⁴¹

Urmiye Hanlığı'nın lideri ise, Afşarlardan Fethali Han'dır. Nadir Şah'ın ölümünü müteakip, Fethali Han, Urmiye'ye geri dönerek burayı kendi hâkimiyeti altına alır ve daha sonra, Azerbaycan topraklarının tek bir çatı altında birleştirilmesi için mücadeleye başlar.¹⁴²

¹³⁷ Delili, *a.g.e.*, s. 67.

¹³⁸ *a.g.e.*, s. 68.

¹³⁹ A.Z., *Podrobnoe Opisanie Persii*, t.1, Moskva, 1828, s. 78.

¹⁴⁰ *a.g.e.*, s. 87.

¹⁴¹ Delili, *a.g.e.* s. 67.

¹⁴² İ. P. Petruşevski. *Öçerki Po İstorii Feodalnih Otnoşeniv Azerbaydjane I Armenii. V 15- Naçale 19 Vy.Leningrad Gos. Univers., 1949, s. 128.*

1.3.7. Serab Hanlığı

Bu hanlığın lideri, Şegagilerden Ali Han'dır. Serab Hanlığı'nın; Karadağ, Tebriz ve Erdebil Hanlıkları ile, güney kısmında da İran topraklarıyla sınırı mevcuttur. Nüfusun çoğunluğu genellikle tarım ve ticaret ile uğraşmıştır. Hanlıkta üretilen peynir ve süt ürünleri, lezzeti ve kalitesiyle ünlüdür.

Karlı dağlarla kuşatılan bu şehir, yeşillikler bakımından zengindir.¹⁴³ Serap şehri, altı mahalleden oluşmaktadır. Bunlar; Kelle, Halfe, Eherre, Mevali, Arahil ve Hacı Miraga'dır. Serab'da bir kaç cami, dört hamam, iki bezerek yağı üreten değirmen, birkaç adet boyahane ve sanat atölyelerine sahiptir.¹⁴⁴ Hanlıklar döneminde Serab şehrinde bulunan en büyük abidelerden biri, Halife Ömer zamanında inşa edilen Cuma Camisi'dir.¹⁴⁵ Bu cami ve İmamzade makberesi, güzellikleri ve mimari üslubuyla, burayı ziyaret eden seyyahların da ilgisini çekmiştir.¹⁴⁶

Serab şehri hakkında en kapsamlı bilgiler, Fransız seyyah P. A. Jobert'nin eserinde yer almaktadır. Onun yazdıklarına göre; bu şehirde evler genellikle tek katlı inşa edilmiştir ve Serab'da yalnızca hanın sarayı iki katlıdır. Serab tüccarları, tahıl üretimi, küçük ve büyük baş hayvan ticareti ile uğraşmaktadır. Diğer hanlıklardan Tebriz'e doğru yola çıkan kervanlar Serab'dan geçtikleri için, burada daima tahıl stoku yapılmaktadır.¹⁴⁷ Serab Hanlığı, üç mahalden oluşur, bun-

143 Berezin, *ag.e.*, s. 30.

144 Berezin, *ag.e.*, s. 31.

145 Delili, *ag.e.*, s. 41.

146 Organoviç, *ag.e.*, s. 64.

147 Korsun, *ag.e.*, s. 164.

lar; Heşteri, Germeli ve Serab mahalleridir. Germeli'ye bağlı olan köylerden biri de, Azerbaycan'ın ikiye bölündüğü Türkmençay Antlaşması'nın imzalandığı Türkmençay köyüdür.

1.3.8. Güney Azerbaycan Hanlıklarında Sosyo-Ekonomik Durum

1.3.8.1. Ticaret

Azerbaycan'ın coğrafi konum itibarıyla, Avrupadan Asya'ya uzanan transit geçiş güzergâhının üzerinde bulunması nedeniyle bu bölgeye, çok eski dönemlerden itibaren, büyük ticari öneme sahip olan kervan yollarının inşa edilmiştir.¹⁴⁸ Savaşlar ve yaşanan karışıklara rağmen, sahip olduğu bu konum, ticaretin devamlı olarak gelişmesini sağlamaktadır.

Şehirlerde kurulmuş olan pazarlar, ticari hayatın esas merkezleridir. Tacirler, ticari işleri için, en kötü şartlar hâsıl olduğu zamanlarda bile, kendi yurtlarını terk ederek başka ülkelere gidebilmektedirler.¹⁴⁹ Azerbaycan'ın güney hanlıklarından Tebriz'deki pazar, özellikle büyüklüğü ve sahip olduğu canlılık ile, önemli bir ticaret merkezi konumundadır.¹⁵⁰

Tebriz şehri, çok uzun bir dönem, sadece Azerbaycan'ın değil; bütün yakın doğunun önemli iktisadi ve kültürel merkezlerinden birisi olmuştur. Tebriz şehri, Azerbaycan Atabeyleri'nden Hülakiler, Karakoyunlular, Akkoyunlular ve daha sonra da Safeviler döneminde bu devletlerin merkezi olmuş ve bu sebeple epey gelişme kaydetmiştir. 18. asrın ortalarında Tebriz, 300-400 bin kadar insanın yaşadığı bü-

148 Korsun, *ag.e.*, s. 250.

149 Elyev, *ag.e.*, s. 104.

150 H. E. Delili, 18. Esrin 2yVe 19 Esrin 1 Yarısında Tebriz Şehrinin Ticaret Merkezi, Azerb. SSR. EA Heberleri, N 1 1977, s. 55-56.

yük bir şehirdir.¹⁵¹ Evliya Çelebi'nin Seyahatnamesinden öğretilenildiği kadarıyla Tebriz'de; 300 kervansaray, 7000 dükkân, sanat atölyesi ve çok sayıda pazar mevcuttur.¹⁵² 18. ve 19. asırlarda Tebriz, savaşlar ve depremlerden çok büyük zararlar görmüş ve bütün bunların sonucu olarak da şehir nüfusu, 100-150 bine inmiştir.¹⁵³ Bütün bu depremler, savaşlar ve iktisadi çöküşe rağmen Tebriz, yine de, hanlıklar dönemi Azerbaycan'ının en güzel ve en canlı şehirlerinden birisidir. Bu dönemde Azerbaycan'a gelmiş olan seyyahlar, Tebriz'in abad ve temiz sokaklarından ötürü, bu şehirden övgüyle söz etmektedir.¹⁵⁴

L. F. Bogdanov, ticari gelişimi ve büyüklüğü nedeniyle Tebriz'ini, İran'ın birinci şehri olarak adlandırmaktadır.¹⁵⁵

Diğer bir Rus yazarı da, Tebriz'in bu dönemde; Rusya, Osmanlı, Tataristan, Hindistan ve Karadeniz kıyısında bulunan şehirlerle ticari ilişkilerinin bulunduğu yazmaktadır.¹⁵⁶ Tebriz'de üretilen ipek kumaşlar, pamuk ve yün kumaşlar, kıymetli taşlar, farklı bölgelerden gelen tacirler tarafından alınarak, Rusya ve İran'daki şehirlerde satılmaktadır. Tebriz'deki sanatkarlardan bahseden Evliya Çelebi, buradaki nakkaşlar, ressamlar, zergeler ve terzilerin bir benzerinin hiçbir ülkede bulunmadığından bahsetmektedir.¹⁵⁷ Hanlık

151 S.M., Onulahi, 13-17 Esrlerde Tebriz Şeheri, Bakı, Elm, 1982, s. 161.

152 Evliya Çelebi, *Kniga Puteştviy Vıp*. 3. Moskva, Nauka, 1983, s. 126.

153 T. T. Mustafazade, *Azerbaydjan I Russko-Turetskie Otnoşenie V Pervoy Treti 18 V. Baku, Elm, 1993, s. 93.*

154 N. Mustafayeva, *Çenubi Azerbaycan Hanlıkları*, Bakı, Azemçeş, 1995, s. 20.

155 *Persiya V Geografıçeskım, Religioznom Bitovom, Torgovo-Promışlennım İ Administrativnim Otnoşeniı*, s. Peterburg, 1909, s. 18.

156 M.D. Çalkov, *İstoriçeskıe Opisanıe Rossiyskoy Kommertsii Pri Vesh Portah İ Granıtıstah Ot Dremniş Vremyan Do Nıme Nastoyaşego İ Vesh Preımuşestvenniş Uzokonennyı Po Onoy Gosudarya İmp. Petra Veltkogo İ Nıne Balagopoluçno Çarstvıuşey Gosudarnı İmp. Ekaterına Veltkiya, T. 2, Kn.2 Moskva, 1785, s. 600.*

157 E. Çelebi, *a.g.e.*, s. 21.

lar döneminde burada üretilen renkli deriler, dünyada kalitesiyle ün salan Türk deri mamullerinden de kalitelidir.¹⁵⁸ Yine, Tebriz'de dokunan halılar da, dış ülkelere ihraç edilmektedir. Diğer hanlıkların başkentleri olan Erdebil, Urmiye, Maraga, Eher, Serab, Maku gibi şehirlerde de kapalı pazarlar mevcuttur.¹⁵⁹

Pazarlar ile ilgili İ. P. Berezin'in çok ilginç izlenimleri bulunmaktadır. Berezin'in aktarıldıklarına bakılırsa; pek çok insan, sabahın akşama kadar pazarlarda dolaşır. Zengin bay ve bayanlar, kendi hizmetçileriyle pazarlara gelir, önlerinden ve arkalarından kendilerine eşlik eden hizmetçiler, karşılıklarına çıkararak engelleri itmek suretiyle yolu açmaya çalışır. Pazarlarda yüklü veya yüksüz hayvanlar da dolaşır, bu durum, pazarlarda hareketi daha da zorlaştırır. Pazarda koşuşturup duran hamalların gürültüsü, at ve eşek sesleri, demirci, marangoz ve misger dükkânlarından yükselen çekiç sesleri, köşelere yığılmış yoksulların iniltisi, dilencilerin 'Ya Ali, Ya Hüseyin' feryatları, piştahta arkasında duran satıcıların parasız mal almak isteyen memurlarla sövüşmesi, kaside okuyan dervişlerin sesleri, ilk defa pazarı ziyaret eden Avrupalılar için farklı bir deneyimdir.

Erdebil'de pazarda meydana gelen ufak-tefek olayları dargalar çözerek karar vermekte, büyük olaylarla ise, dini mahkemeler tarafından ilgilendirilmektedir.¹⁶⁰ Dargalar büyük hukuki yetkilere sahiptirler ve bunu kullanarak, bazen tüccarlardan rüşvet almaktadırlar. Zaten kendileri de, bu görevi gelebilmek için Han'a ciddi miktarda para öderler.¹⁶¹

158 Bogdanov, *a.g.e.*, s. 110.

159 Berezin, *a.g.e.*, s. 19.

160 N. A. Kuznetsova, *Politıçeskoe İ Sotsialno-Ekonomiçeskıe Polojenie İrana V Kontse 18-Pervoy Polovıne 19 V. Moskva, Nauka, 198.*

161 G. Druvil, *Sefername 1812-1813*, Tehran, 1337, s. 78.

Dargalar pazarlarda emniyetin ve tacirlerin mal güvenliğinin sağlanması yanında, aynı zamanda, malların fiyatlarının belirlenmesi ile de ilgilidirler.¹⁶²

Belirlenen fiyatlara ve genel hükümlere uymayan tacirler, her kesin gözü önünde cezalandırılmaktadırlar.¹⁶³ Ekmeği, tuzu, eti eksik tartan ve belirlenmiş fiyatlardan pahalı satan tacirlerin de kafası kesilmektedir. Bu pazarlar hakkında bilgi veren bir diğer isim Druvin, Urmiye pazarını gezerken, bizzat kendisi böyle bir olayla karşılaşmış, onun anlattığına göre, bir ekmeğin pahalı fiyatla ekmeğin satıldığından dolayı burun ve kulağı kesilmiştir.¹⁶⁴ Alışveriş, tüccarlar arasında, ya peşin para ya da nisyeye yoluyla yapılmaktadır. Tüccarlar arasında yapılan anlaşmaların bozulması veya ortaya çıkan bir anlaşmazlık halinde, bu işleri mahkemeler, üç şahit getirerek halletmektedir.

Güney Azerbaycan hanlıkları, transit ticaret yollarının üzerinde bulunduğundan, buradaki tüccarların; Rusya, Osmanlı, İran, Ermenistan, Gürcistan ve Irak'la ticari ilişkileri mevcuttur. Aynı zamanda Rusya ve Osmanlı gibi ülkelerin transit yollarını kullanan yerli tüccarlar, Azerbaycan'la Avrupa ülkeleri arasındaki ticari ilişkileri de geliştirmektedirler.¹⁶⁵ Dış ticaret konusunda bütün hanlıklar aynı seviyede gelişmiş değildir. Ticaretin en geliştiği şehirlerden biri olan Tebriz, yalnız Azerbaycan'ın değil; bütün doğunun esas ticaret noktalarından biridir. Çünkü Tebriz, doğudan batıya uzanan ticaret yollarının en güvenilir güzergâhlarından biri üzerine yerleşmiştir.

162 F. M. Eliyev, *Şimali Azerbaycan Şehirleri*, Bakı, 1960, s. 58.

163 G. Druvin, *a.g.e.*, s. 79; F. M. Eliyev, *18 Esrin Birinci Yarısında Azerbaycanda Ticaret*, Bakı, 1964, s. 42.

164 Druvin, *a.g.e.*, s. 80.

165 Delli, *a.g.e.*, s. 93.

Erdebil de, Azerbaycan'ın dış ticaretinde önemli bir rol üstlenen hanlıklardan biridir. Bu hanlık, Astara vasıtasıyla, Hazar ticaretine iştirak etmek imkânına sahiptir. 18. asrın ikinci yarısından itibaren, Osmanlı ve Rusya, Azerbaycan'ın ticaret hayatında önemli yer işgal etmeye başlar. Bunun nedeni, Rusya'nın Hazar yürüyüşü ve ülkenin bu bölgeye olan ilgisidir. Bunun dışında diğer nedenler; Rus pazarının Azerbaycan ürünlerine olan ihtiyacı, Rusya'dan getirilen malların kaliteli ve ucuz olması, Rusya'nın tüccarlara sağlamış olduğu kolaylıklar gibi faktörlerdir.¹⁶⁶ Nirekim Maraga Hanlığı'nda bağcılıktan elde edilen ürünlerin üçte biri, Rusya'ya ihraç edilmektedir.¹⁶⁷ Yine, Tebriz'de de üretilen kumaşın önemli bölümü Rusya'ya ihraç edilmektedir.

Rusya'dan Azerbaycan'ın güneyine; kâğıt, demir, mis, yün kumaşlar, kibritle, şeker gibi mallar ithal edilmektedir. Genelde bu malların çoğu, Tebriz'de depolanır ve daha sonra da buradan diğer ülkelere taşınır. Azerbaycan'ın güneyinden Osmanlı'nın farklı bölgelerine de, önemli miktarda Azerbaycan malları ihraç edilmektedir.

Aynı zamanda, Osmanlı topraklarından da Azerbaycan'ın güney hanlıklarına hayli miktarda mal getirilmektedir.

Güney hanlıklarının, İran'daki bazı şehirler ve Arap ülkeleriyle de ticareti söz konusudur. Güney Azerbaycan şehirlerinden Erdebil şehri ise, bazı özelliklerinden dolayı diğer şehirlerden farklıdır. Bu şehrin ticaret için uygun coğrafi konumunda bulunması, bazı ticaret yollarının buradan geçmesi, şehrin ekonomik hayatına canlılık getirmektedir.

166 P. G. Butkov, *Material Dlya Novoy İstorii Kavkaza*, s. 1722 Po 1803, Cilt: 2, S. Petersburg 1869, s. 87.

167 S. Çernozubov, *a.g.e.*, s. 178.

Hanlıkların ekonomisinde, pamuk ve üzüm yetiştiriciliği de belirli bir yer tutmaktadır. Yine, Urmiye, Tebriz ve Maraga hanlıklarında, geniş dut bahçeleri mevcuttur. Önceleri pamukçulukla uğraşanların sayısı azdı ve daha çok, iç pazardan gelen talebe göre ekim yapılmaktadır. 17. asrın sonlarından itibaren, yabancı tüccarların Azerbaycan'a gelmesi sonucunda, pamuğa olan talep artmış ve bu artışa bağlı olarak, pamuk üretimi de gelişmeye başlamıştır.

1.3.8.2. Sanat

Sanatkarlar genellikle Tebriz, Erdebil, Urmiye, Hoy ve Maraga gibi büyük şehirlerde toplanmışlardır.

Azerbaycan'ın en eski ve milli el sanatlarından biri olan halıcılık, bütün şehirlerde ve köylerde hatta yarı göçebe hayat tarzına sahip olan topluluklar arasında da oldukça yaygın bir sanat dalıdır.¹⁶⁸ Özellikle Tebriz ve Urmiye şehirlerinde dokunan halılar, kalitesiyle dikkat çekmektedir.¹⁶⁹ Tebriz'e bağlı olan Heris bölgesi ve Gören köyünde üretilen halılar, çok uzak ülkelere ihraç edilmektedir.¹⁷⁰ Urmiye'de Efsar ve yahut Efsari ismiyle dokunan halılar da yine kalitesiyle seçilen halılardır. Halıcılık sanatının gelişmesi ile bağlantılı olarak aynı zamanda, yün boyama ve yün temizleme işi ile meşgul olan Hallaç dükkanları da gelişme göstermektedir.

Diğer bir sanat dalı da, dokumacılıktır. Tebriz, Meraga ve Erdebil gibi şehirlerde ipek kumaş dokumacılığı yaygındır. Bir diğer sanat dalı olarak, metal işlemeciliği sayılabilir. Hanlıkların daima bir dış tehdit altında bulunması, ara ver-

168 F.M. Eliyev, *Şimali Azerbaycan Şehirleri*, s. 32.

169 L. Kerimov, *Azerbaycan Halçıları*, Bakı 1961.

170 Delli, *a.g.e.*, s. 101.

meden devam eden feodal çatışmalar, hanlıklar arasındaki gergin ilişkiler, silahlanmaya ve silaha olan ihtiyacı artırmakta ve bu da, metal işlemeciliğini geliştirmektedir.¹⁷¹

Üretilen silahlar arasında genelde; top, tüfek, barut, kırılıç, hançer gibi silahlar bulunmaktadır. Bunların dışında, inşaatlarda kullanılmak amacıyla; pişmiş tuğla, çeşitli seramik ürünleri ve süs eşyaları üretimi de yapılmaktadır.

Şehrin sanatkarları birleşerek bir örgüt kurmuştur.¹⁷² Bu örgütlere; esnafar tarafından seçilen, kendi dallarında söz sahibi olan ve en çok saygı duyulan insanlar başkanlık etmektedir.

Azerbaycan'ın bu dönemde, İran esaretinden kurtulmuş olmasına rağmen, hanlıklardaki ticaretin gelişimi ve ekonomik alt yapının kurulmasını engelleyen birtakım faktörler mevcuttur. Bunların başında ise, Azerbaycan'da tek bir para sisteminin oluşturulamaması gelmektedir. Hanlıkların her birinin, kendi paraları mevcuttur. Ticari mallara konulan çeşitli vergiler de, ticaretin gelişmesine engel olan bir diğer sebeptir.¹⁷³ Ayrıca, tüccarların can güvenliğini temin edecek herhangi bir kurum da yoktur.¹⁷⁴

1.3.8.3. Toprak Mülkiyeti ve Vergiler

Hanlıklar dönemi Azerbaycan'ında; divan, halise, mülk, vakıf ve cemaat toprak mülkiyet usulleri mevcuttur.¹⁷⁵ Mülk

171 V.S. Legkobitov, *Obzrenii Rossiyskiy Vladenii Za Kavkazom*, S. Peterburg, 1836, s. 122.

172 F.M. Eliyev, *Şimali Azerbaycan Şehirleri*., s. 66-76.

173 S. Bronevski, *Novyye Geograficheskie I Istoricheskie Izvestie O Kavkaze*, Ç.2, Moskova, 1823. s. 180.

174 İ. Organoviç, *Opisanie Ardabilskiy*.. s. 179.

175 İ.P. Petruşevski, *Oçerki Po İstorii Feodalnih Otnoşeni*... s. 89-220.

topraklar, sahibine miras yolu ile kalan ve hiçbir şart olmaksızın sahibine ait olan topraklardır. Bunlara bazı su kanalları ile ormanlar da dâhildir. Bu toprak sahipleri, "mülkedar" adlandırılmaktadır. Divan toprakları ise, devletin, yani hanlığın hazinesine ait olan topraklardır. Halise topraklarına gelince bunlar, şah ve onun ailesine ait olan, hiçbir vergiye tabi tutulmayan topraklardır. Şahların politikalarına göre, bazen bu topraklar çoğaltmakta, bazen ise azalmaktadır. Bazı durumlarda da, bu toprakların işletilmesi amacıyla, ayrı bir kurul oluşturulmakta ve bu topraklar, o kurul tarafından işletilmektedir.¹⁷⁶ Nadir Şah döneminde olduğu gibi, bazı zamanlarda, şahıslara ve vakıflara ait olan topraklar zapt edilerek yolu ile, halise topraklar arasına katılmaktadır. Merkezi yönetime tabi olmak istemeyen, askerlik görevinden kaçan ve yahut vergilerini düzenli olarak ödemeyen şahısların toprakları da müsadere edilerek halise topraklar arasına katılır ve 'haliseyi mezbuté' olarak adlandırılır.¹⁷⁷

Bu topraklar bazen, Şah'a hizmetlerinden dolayı bir şahsa bağışlanabilir. Ancak, kendisine toprağın bahşedildiği şahıs vefat ettikten sonra, bu toprakların, onların evlatları tarafından kullanmasına izin verilmemektedir. Vakıf toprakları denilen topraklar ise; tarikatlara, mescitlere, dini şahsiyetlere vakfedilen topraklardır ve bunlar içerisinde; köyler, kervansaraylar, hamamlar, evler, dükkânlar bulunabilmektedir. Hanlıklar döneminde bu topraklar, vakf-ı has ve vakf-ı am olmak üzere iki kısma ayrılmaktadır.¹⁷⁸

176 Daha geniş bilgi için bkz. M. Abdullayev, *Hanlıklar ve Rus müstemlekeçiliği döneminde Şimali Azerbaycanda Aqrar münasibetler*, Aşilöğlü, Bakı 2005, s. 46-54.

177 Daha geniş bilgi için bkz. H. Delili, *Urmiye Hanlığının Tarihi Oçerki*, Bakı 1968.

178 R. Huseynli, *Azerbaycan Ruhaniyeti 18 Yüzlüm Sonu- 19 Yüzlüm Ortalarında*, Bakı, 1996, s. 40.

Cemaat toprakları ise, bazı hanlıklarda bir topluluk halinde yaşayan köylere verilmektedir. Bu toprak meselesi, hanlıklarda farklı şekilde bir gelişim arz eder. Mesela, Safevi şeyhlerinin Erdebil şehrine defnedilmesi dolayısıyla, bu hanlıkta vakıf mülkleri çoğunluktadır.

Hanlıklar döneminde ahalinin sosyal terkihi ise şu şekildedir: Toprakları kendi elinde bulunduran feodallar, yok-sulluk ve sefalet sınırında yaşayan köylüler ve şehirlerde yaşayan tacirler - sanatkârlar. Tacirler ve sanatkârlar, ekonomik hayatta etkin bir rol oynamışlardır. Bir de ruhaniler vardır ki, onlar da toplumsal hayatta oldukça ciddi rol oynamaktadır. Bu grup, belli ölçüde mülke de sahiptir. Hanlıklar döneminde topraklar genellikle; hanların, beylerin, ruhanilerin, sultan ve meliklerin elinde toplanmıştır. Köylülerin durumu ise, çok acınacak bir haldedir.¹⁷⁹ Onlar da, sahip oldukları imtiyaz ve imkânlar açısından iki kısma ayrılmıştır: Raiyyetler ve rençberler. Biraz daha iyi durumda olan köylüler; köy icmalarından toprak alan, kendi öküzü ve toprağı sürmekte kullanılan hişi ve kotanı olan köylülerdir. Bu gruptaki köylüler, reiyyet olarak adlandırılmaktadır. Raiyyet grubundaki köylüler, tamamıyla mülkedarlara bağlı durumdadırlar. Raiyyetler, ektikleri topraklardan elde ettikleri ürünün ne-redeyse beşte birini feodallere vermek zorundadırlar.¹⁸⁰ Karadağ Hanlığı'nda durum, çok daha acınacak bir haldedir. Elde edilen mahsulün beşte biri han divanhanesine, beşte ikisi mülkedar ve beşte ikisi de köylüye aittir. Hanlıklar döneminde her yerde aynı standartta bir vergi sistemi yoktur. Vergiler, toprakların verimlilik durumuna göre değişmektedir. Tüm bu vergilerden başka, yine oldukça ağır vergiler de

179 M. Abdullayev, *a.g.e.*, s. 83-84.

180 İ. P. Petruşevski, *Oçerki Po İstorii...*, s. 316-319.

vardır ve bunlar, köylüler tarafından ödenmektedir. Bütün bu vergi yükümlülüklerine ek olarak, köylüler, ailelerinden bir kişiyi, askere göndermek zorundadır.¹⁸¹

Köylü gruplar arasında en çok haksızlığa maruz kalanlar ise, rencperlerdir. Bu köylü grup, en ağır işlerde kullanılmakta ve neredeyse bir köle gibi mülk sahiplerinin tabiiğinde çalıştırılmaktadır. Böyle ağır şartlar altında yaşayan rencperler, bazen, aileleriyle beraber köylerinden kaçmak zorunda kalmıştır. Rencperlere ödenen para, oldukça cüzi olduğundan, şehirlerdeki tüccarlar ve başka kimseler için de iş görürler.

Yerleşik halkla birlikte, yarı göçebe gruplar da belirli vergilere tabi tutulmaktadır. Güney Azerbaycan hanlıklarında yaşayan topluluklardan; Şahseventler, Afşarlar, Bayatlar, Karadağlı ve Dünbüllüler yarı göçebe hayat tarzı sürdürmektedir. Bu insanlar, sahip oldukları hayvanların sayısına göre belirlenen vergileri ödemektedirler.

1.3.9. Güney Azerbaycan Hanlıkları Arasındaki İlişkiler

18. asrın ikinci yarısından itibaren güçlenmeye başlayan Urmiye Hanlığı, diğer hanlıklardan bazısını kendine bağlamayı başarmıştır. Nadir Şah'ın ölümünden sonra, onun ordusunda gören yapan Fethali Han Afşar'ın Urmiye'ye dönmesi ve buranın yönetimini ele geçirmesiyle birlikte, hanlıkların birleştirilmesi yoluna gidilir. İlk olarak, Tebriz ele geçirilir. Hanlıklar arasında yaşanan iç çekişmeleri bahane eden Fethali Han Afşar, Nağı Han'la birlikte Tebriz'e hücum ederek burayı ele geçirir ve başkentti Urmiye'den Tebriz'e taşır.¹⁸² Fethali Han,

181 Abdullayev, a.g.e., s. 53.

182 Delili, a.g.e., s. 108.

Azerbaycan topraklarını kendi hâkimiyeti altında birleştirmek maksadıyla, ilk önce ordusunun sayısını arttırmaya ve savaş hazır bir hale getirilmesi işine başlar. Tebriz ve Urmiye'nin tek çatı altında birleştirilmesinin ardından sıra, Hoy Hanlığı'ndadır. Burayı yönetmekte olan Dünbüllü hükümdarları, Tebriz'in ele geçirilmesinin ardından, kendilerinin de Fethali Han'ın kuşatması altında kalacaklarının farkındadır. Nitekim onunla ittifak yapmaktan başka çarelerinin olmadığını anlarlar ve Fethali Han'ın liderliğini kabul ederler. Bundan sonra; Karadağ, Maraga ve Serab Hanlığı üzerine de ordu gönderen Fethali Han, bu hanlıkları da kendine bağlamayı başarır. Fethali Han, bu olayın ardından, diğer hanlıklara da mektuplar göndererek onları da kendisine tabi olmaya davet eder. Karadağlı Penahali Han, onun göndermiş olduğu elçilere karşı kötü muamele ettiği gibi, teklifi de kabul etmez.¹⁸³ Aynı şekilde, İrevan Hanı da, onun teklifini kabul etmeyince, Fethali Han, 1751'de, hanlığa hücum ederek burayı kuşatma altına alır. Zor durumda kalan İrevan Hanı Gürcü kralı II. İrakli'den yardım ister.¹⁸⁴

Bu yardım çağrısına karşılık, II. İrakli de, geneli Kazak ve Borçalı'lı Azerbaycan Türklerinden oluşan bir orduyu, oğlunun komutasında olarak, İrevan Hanı'nın yardımına gönderir.¹⁸⁵ Gönderilen bu ordu karşısında Fethali Han'ın kumandanı Azad Han yenilgiye uğramak üzereyken, destek kuvvetleri gönderilir. Ardından, Fethali Han'ın askerleri Gürcistan'a saldırır.¹⁸⁶ II. İrakli yenilir ve Fethali Han'la anlaşma imzalamak zorunda kalır.

183 a.g.e., s. 119.

184 Butkov, a.g.e., C:1, s.238.

185 T.M.Musevi, *Orta Eser Azerbaycan Tarihine Dair Fars Dilli Senedler*, Bakı, Elm, 1977, s. 200.

186 Butkov, a.g.e., s. 238.

Fethali Han, Azerbaycan hanlıklarını kendi devleti etrafında birleştirmek uğrunda mücadelelerine devam ederken, bu kez, İran tahrü uğruna mücadele veren Kerim Han Zend'in saldırısıyla karşılaşır. Fethali Han Afşar'ın ordusu, Kerim Han orduları ile Miyanada karşılaşır ve onları bozguna uğratar. Kerim Han, kaçmak suretiyle canını kurtarırsa da, ailesi esir alınmıştır ve hazinesi yağmalanır. Kerim Han'ı takip ederek onu öldürmek niyetinde olan Fethali Han, bu kez, Mazandaran ve Astarabat şehirlerini ele geçirerek, Azerbaycan'a doğru ilerlemekte olan Muhammed Hasan han Kaçar'ın saldırılarıyla karşılaşır. Fethali Han'ın Azerbaycan'da olmamasından faydalanan Kaçar, Erdebil Hanlığından geçerek Karabağ'a gelir. Muhammed Hasan, Şuşa'yı bir aya yakın kuşatma altında tuttuysa da, şehri ele geçirmeye muvaffak olamaz. Mazandaran'daki isyanlar nedeniyle de geri dönmek zorunda kalır. Geri dönerken, savunması zaten zayıf olan Tebriz'i ele geçirir ve Urmiye'yi kuşatır.

Kumandanı Azat Han, Fethali Han'a hiyanet ederek cepheyi terk edince Urmiye, Kaçar'ın eline geçer ve hazine yağmalanır. Kerim Han Zend'i yenmek arzusuyla yanıp tutuşan Muhammed Hasan Han Kaçar, Urmiye'den topladığı destek kuvvetleri ile -yani Azerbaycan hanlarının ordusuyla- Kerim Han'ı kuşatma altına alır. Kerim Han, Şiraz'a çekilir ve şehrin darvalarını kapatarak savunma harekâtı için hazırlanmaya başlar.¹⁸⁷ Ancak bu sırada, Kaçar ile Azerbaycan hanları arasında anlaşmazlık çıkınca, Fethali Han Afşar Azerbaycan'a geri döner. Fethali Han, kendisine ihanet eden Azat Han'ın saldırılarını bertaraf ettikten sonra, Karabağ'a yönelik hücumlara yeniden başlar.

¹⁸⁷ Abdullah Rezi, *Tarih-E İran*, Tebriz, 1317, s. 591, Almtı H. Delili, a.g.e., s. 115.

1.4. Kuzey Azerbaycan Hanlıkları

19. asır tarihçilerinden Abbaskulu Ağa Bakıhanov, "Gülistan-ı İrem" adlı eserinde, Nadir Şah sonrası Kuzey Azerbaycan hanlıklarının durumuyla ilgili şöyle yazar:

'Şimdi de Nadir Şah'ın ölümünden sonra Dağıstan ve Şirvan'ın ne halde olduğuna dikkat edelim. Nadir Şah'ın vefatından sonra, İran ordusu bu ülkeyi terk etti. Her bir vilayette, bir saltanat sahibi başkaldırarak, bağımsızlık edebiyatı yaparak başkasına tabi olmaktan imtina etti. Kuba ve Salyan hâkimi Hüseyin Ali Han Sultan Ahmet oğlu, şimdiki Kuba şehrinin Gudyal adlı bölgesine, Hudat kalesini inşa etmeye başladı. Karışıklıklar devam ederken, ülkede kendi başına hareket eden birçok bölgeyi kendisine itaat etmeye zorladı. Derbentliler, İmamkulu Han'ın oğlu Muhammed Hasan Bey Gorçun'u han seçtiler.

Nadir Şah'a yakın olan emirlerden Bakü'lü Mirza Muhammed Han Dergâh oğlu, Bakü'yü bağımsız olarak yönetmeye başladı. Şamahı halkı da, sursat tehvildarı olan Hacı Muhammedeli Sufi Nebi oğlu Zernevain'i başa geçirdi. Hançobanlılardan olan Asger Bey Serkar'ın oğulları, Şirvan'da hâkimiyet bayrağını kaldırdı. Nuhulu Hacı Çelebi Gurban oğlu da özgürlük bayrağını kaldırdı; Şeki, Ereş ve Kabala mahalini kendisine bağlamayı başardı.

Kuzey Azerbaycan'ın gününde, Hazar denizi ile Muğan arasında bulunan Talış Hanlığı'nı, hanlığın kucusu olan Seyyid Abbas'ın ölümünden sonra, Kara Han yönetmekteydi. Bu hanlığın başlıca şehirleri, As-

tara ve Lenkeran'dı. Eski Karabağ beylerbeyine ait olan topraklarda ise, Karabağ ve Gence Hanlıkları teşekkül etti. Karabağ Hanı Penahali Bey Cevanşir'di. Gence Hanlığı'nın banisi ise, II. Şahverdi Han Ziyadoğlu'ydu. Onun ölümünden sonra, bu hanlığı, oğulları yönetmeye başladı. Nahçıvan Hanlığı da, Nadir Şah'ın ölümünden sonra bağımsızlığını ilan etti. Kengerli boyundan olan Haydarkulu Han, bu hanlığın bağımsız olduğunu ilan etti. İrevan Hanlığı ise; Ağrı, Göyce gölü ve kısmen de Dereleyiz topraklarını kapsamaktaydı. Bu hanlığın kurucusu, Mir Muhammed Han Kaçar'dı.¹⁸⁸

Bu alıntıdan da rahatlıkla anlaşıldığı üzere, Azerbaycan topraklarında farklı hanlık sülalelerine mensup olan, birbiriyle anlaşmazlık içerisinde bulunan çok sayıda hanlık ortaya çıkmıştır. Merkezi bir yapının teşekkülünün gecikmesi ise, Azerbaycan'ın Rusya tarafından işgalini hızlandırmıştır. Bu bölümde bu hanlıklar ayrıntılı bir biçimde ele alınacaktır.

1.4.1. İrevan Hanlığı

Ermenilerin, "Büyük Ermenistan" olarak adlandırılan aşırı milliyetçi bir ideolojiye hizmet eden Ermeni tarihçileri; Rus, İran ve diğer kaynakları ciddi şekilde tahrif ederek, İrevan Hanlığı'nun bir Azerbaycan hanlığı değil; Ermeni hanlığı olduğunu iddia etmektedir. Bu hanlığın Azerbaycan hanlığı olduğunu ortaya koyan inkâr edilmez deliller ortaya konulduğunda ise, bu defa, hanlığın bir İran Hanlığı olduğunu savunmaktadırlar. Yine, Ermeni tarih kitaplarında da, İrevan Hanlığı'nun etnik yapısının genelini Azerbaycan Türk-

188 *Gülistan-ı İrem*, Bakı, 2001, 5 Fesil, s. 181.

lerinin oluşturduğu gerçeği de inkâr edilmektedir. Hâlbuki Azerbaycan Türklerine karşı düşmanca duygular içerisinde olan ve 1827 senesinde İrevan kalesini işgal eden Rus ordusunun generali Paskeviç bile, bu gerçeği kabul etmekte ve İrevan Hanlığı'nda 10 bin Azerbaycan Türkünün ve 3 bin Ermeni'nin yaşadığını belirtmektedir.¹⁸⁹

İrevan Hanlığı'nda bulunan İrevan kalesinin, dış düşmanlarla gerçekleştirilen mücadelelerdeki rolü, daima, oldukça büyük olmuştur. Bu kale, 16. asrın ilk döneminde inşa edilmiştir.¹⁹⁰ İrevan kalesi ile ilgili olarak, Evliya Çelebi'nin 'Seyahatname'sinde de bazı bilgiler yer almaktadır. Burdan edinilen bilgilere göre; kalenin inşasına karar veren kişi, Safevilerin ünlü hükümdarı Şah İsmail'dir. Evliya Çelebi'nin yazdıklarına göre; Şah İsmail, İrevan Hanlığı'nı kendisine tabi hale getirdikten sonra, Revankulu Han adlı vezirine, otada bir kale inşası emrini vermiştir. İnşa edilen bu kale, daha sonraki dönemlerde, Revankulu Han'ın adına binaen, Revan Kalesi olarak anılmıştır. Revan kelimesi de zamanla değişime uğrayarak İrevan olur.

İrevan Hanlığı, bağımsız bir hanlık olarak ise, Nadir Şah'ın ölümünden sonra güçlenmeye başlar. Nadir Şah, savaşlarda kahramanlı görülen Kaçarlardan Hasanali Han'ı, İrevan hanı olarak atar.¹⁹¹ İrevan Hanlığı'nun bağımsızlığını kazanmasında, ekonomik ve siyasi inkişafa başlamasında ise, hiç şüphesiz Hüseyinali Han'ın büyük hizmetleri vardır.

189 Moskova Merkezi Devlet Asgari Tarih Arşivi, Asgari İlmî Arşiv Fondu, İş 4326,B 129 Alıntı. Mehman Süleymanov, *İrevan Hanlığının Rusyaya Birleştirilmesi Tarihi*nden, Bakı, 1997, s. 7.

190 *age*, s. 9.

191 F. Elyev- Urfan Hesenov, *İrevan Hanlığı*, Şerg-Gerb Neşriyyatı, Bakı, 2007, s. 78.

Nadir Şah döneminin ardından bağımsız olan İrevan Hanlığı, 18. asrın ikinci yarısında devam eden feodal çatışmalarından ve dış tehlikelerden korunmak için, Gürcü kralı II. İrakli'yle ittifak yapar. İrevan Hanı, Gürcülere haraç vermekte, Gürcüler ise bunun karşılığında hanlığın sınırlarını muhafaza etmektedir.

Hasanali Han'dan sonra İrevan Hanı olan kardeşi Hüsey-nali Han, bu haracı vermemek için birkaç kez başkaldırışta da, buna muvaffak olamamıştır. İran'da Kaçarların iktidara gelmesiyle birlikte ise, bu defa hem Gürcistan ve hem de İrevan Hanlığı'nun başında kara bulutlar dolanmaya başlamıştır. Bunun üzerine, İrevan Hanı ile Karabağ Hanı, Ağa Muham-med Şah Kaçar'a karşı yardım için, Osmanlı'ya müracaat etmiştir.¹⁹² Ancak, Osmanlı, İran ile aralarında bir anlaşma ol-duğunu bildirince, bu defa, üç Azerbaycan Hanlığı ile Gürcü kralı arasında, Kaçar'a karşı bir ittifak oluşturulmuştur. Bahsi geçen bu üç hanlık; Karabağ, Talış ve İrevan Hanlıklarıdır.

1795 senesinde Tiflis'i ele geçiren Kaçar, Gence ve İrevan Hanlıklarını, Gürcistan'a tabi olmaktan kurtarır.¹⁹³ Hat-ta Gürcü kralına tabi olan Pembek, Borçalı ve Kazak bölge-sini de, İrevan Hanlığı'na verir. Bunun üzerine, Gürcü kralı II. İrakli de, Rusya'ya müracaat ederek, adı geçen yerlerin yeniden, Gürcistan'a verilmesini ve Gürcistan'ın güçlendi-rilmesi için kendilerine yardım edilmesini talep eder. Rusya, Gürcistan'ın bu isteklerine olumlu yanıt verir ve General Gudoviç'in komutasındaki bir Rus ordusunu bölgeye gön-dermeyi kararlaştırır.¹⁹⁴ Rusya, yardımında bulunmakla, du-rumdan faydalanarak hem Gürcistan'ı, hem de Azerbaycan

192 Paşayeva, a.g.e., s. 36.

193 a.g.e., s. 38.

194 O.P. Markova, *Rossiya, Zakavkazie I Mejdunarodnye Otnoşenie V 18 Veka*. Moskva, Nauka, 1966, s. 288.

hanlıklarını ve tabi ki İrevan Hanlığı'nı işgal etmeyi düşün-mektedir.¹⁹⁵ Bu dönemden itibaren, İrevan Hanlığı da dâhil Azerbaycan coğrafyasının tümü, büyük devletlerin çatışma alanına dönüşmeye başlamıştır.

1.4.2. Karabağ Hanlığı

Karabağ, Azerbaycan'ın en eski ve önemli hanlıkların-dan biridir. Karabağ Hanlığı'nın banisi ise Penahhan'dır. Penahhan, Karabağ'dan İran'a, Kerimhan Zend'in yanına giderken, Karabağ'ın yönetimini küçük oğlu Mehrelibe'ye bırakır. Büyük oğlu İbrahim Hanı ise kendisiyle birlikte Şiraza götürür.¹⁹⁶ Merkezi bir Karabağ Hanlığı kuran Pe-nahali Han, ölümünden sonra hanlığının parçalanmasın-dan büyük bir endişe duymaktadır. Bu nedenle, Kerim Han Zend'in adına, formalite icabı hazırlanan bir fermanı alarak Karabağ'a geri döner. Ancak, kardeşi Mehrelî Han tarafın-dan hoş karşılanmaz.

1759 yılında Karabağ Hanı Penahali Han vefat eder. Onun vefatının ardından, oğlu İbrahim Han, hâkimiyetin kanuni varisinin kendisi olduğunu iddia eder. Bunun üye-rine, hâkimiyet uğruna kardeşi Mehrelî Bey ile mücade-leye girer. İbrahim Han, Dağıstan hâkimi Ümmehan'ın kızıyla evlenmek suretiyle onun desteğini elde ederek, ni-hayet 1760'da, kendisini han ilan eder.¹⁹⁷ Bunun üzerine, Karabağ'dan kaçan Mehrelibey de, Azerbaycan topraklarını birleştirmeye çalışan Fethali Han'dan yardım ister.

Fethali Han, Azerbaycan topraklarını tek bir çatı al-tında toplamak çabasıdadır ve bu yolda, Karabağlı İbra-

195 a.g.e., s. 291.

196 M. İ. Emrahov, E. Çingizov, H. İ. Hessenov, *Karabağ Hanlığı*, Bakı, 2008, s. 76.

197 N. Ahundov, *Karabağ Sahnemeleri*, Bakı, 1989.

him Han'ı kendisinin en tehlikeli düşmanı olarak görür. Bu arada, Mehreli Bey de, Fethali Han'ın bütün askeri hareketlerine katılmak suretiyle, ona yakın olmaya çalışmaktadır. 1767'de Fethali Han'ın Şamahı'yı ele geçirmesinin ardından, Şamahı'dan kovulan Muhammed Sait ve Ağasıhan kardeşler ise, İbrahim Han'ın himayesini kabul ederek Fethali Han'a karşı savaşmak düşüncesindedir. Bütün bu karmaşık ve antagonist ilişkiler ağı, hanlıklar arasında, bir iç savaş tetiklemektedir. Bu arada, 1779'da Çelebi Han'ın oğlu Abdulkadir Han, Nuhay'ı işgal ederek Muhammed Hüseyin Han'ı öldürünce, onun oğlu Muhammed Hasan Han da, İbrahim Han'ın yanında sığınmak zorunda kalır.¹⁹⁸ 1784 senesinde ise, Fethali Han'la Abdulkadir Han, Karabağ Hanlığı üzerine hücumu geçer. Böylece, savaş yeniden alevlenmeye başlar. İbrahim Han'ın desteklediği Muhammed Hasan Han, Nuhay'ı işgal ederek, Abdulkadir Hanı ve onun oğullarını öldürür. Muhammed Hasan Han, Ağası Han ve Muhammed Sait Han, Fethali Han'a karşı kendileri aralarında bir ittifak yaparlar. İbrahim Han'la taht kavgasını sürdüren Mehreli Bey de, Fethali Han'ın verdiği özel görevi icra etmek için, Baküden dönerken yolda, Ağası Han'ın oğlu Ahmet Bey tarafından öldürülmüştür. Mehreli Bey'in ölümünden sonra İbrahim Han'ın düşmanları, onun oğlu Muhammed Bey'i desteklemeye başlarlar. İbrahim Hanı tahttan uzaklaştırmak çok zor bir iş olduğundan, uygun bir zaman kollanmaktadır. 1797 yılında Ağa Muhammed Şah Kaçar'ın ordusu Karabağ'a girdikten sonra, İbrahim Han'ın akrabalarıyla Car-Balaken'e kaçmak zorunda kalır; fakat Kaçar, Şuşa'ya girdikten 8 gün sonra burada öldürülür. P. G. Butkov, Kaçar'ın Azerbaycan hanlarının gizli kararıyla öldürülmüş olabileceği fikrini ileri sürmüştür.

¹⁹⁸ *Azerbaycan Tarihi*, C. I, Bakı, Elm, 1964.

Kaçar'ın öldürülmesinden sonra, amcası İbrahim Han'ın yokluğunu da fırsat bilen Muhammed Bey, Karabağ'da tahtı ele geçirir ve İbrahim Han'ın yakınlarını katletmeye başlar. Bunlar arasında Azerbaycan'ın ünlü şairi Molla Penah Vakıf da vardır. Molla Penah, aynı zamanda İbrahim Han'ın veziridir. Ancak, Muhammed Bey, hâkimiyette çok fazla tutunamaz. İbrahim Han'ın geri dönüşünden sonra, Şeki Hanı'na sığınır. Daha sonra ise, Şirvan Hanı Mustafa Han tarafından öldürülmüştür.

1.4.2.1. Karabağ Hanlığının Diğer Hanlıklarla İlişkileri

Karabağ Hanlığı'ndan sonra en büyük hanlıklarından biri, Şeki Hanlığı'dır. Bu dönemde, hanlıklar arasında herhangi bir anlaşmazlık olduğunda, hakem rolünü daha çok Şeki Hanı Hacı Çelebi Han yürütmektedir. Bayat kallesinin inşa edilmesinden sonra, Şeki ve Şirvan hâkimleri, Penah Han'ın Karabağ'daki ününü duyduktan sonra onu kendilerine rakip olarak görmeye başlamışlardır.¹⁹⁹ Bundan dolayı, her iki hanlık birleşerek, Karabağ Hanlığı'nın üzerine hücum etmişler; ancak, Penah Han'ın kuvvetleri, onlar üzerinde zafer elde etmiş ve Hacı Çelebi'nin askerlerini de, Kür nehrinin diğer tarafına kadar kovmuştur.²⁰⁰ 1758 senesinde ise, Penahali Han, Şeki'ye hücum ederek, Hacı Çelebi Han'ın oğlu Ağakışi Bey'in bütün servetini yağmalayarak geri dönmüştür. Daha sonraki dönemlerde de, Şeki Hanlığı'nda meydana gelen taht kavgalarında, Karabağ hanları, iki taraftan birini desteklemek suretiyle, Şeki Hanlığı üzerindeki etkisini korumaya çalışmıştır.

¹⁹⁹ M. I. Emrahov, E. Çingizozlu, H. I. Hesenov, *Karabağ Hanlığı*, Bakı, 2008, s. 87.

²⁰⁰ *ag.e.*, s. 88.

Karabağ Hanlığı'nın ezeli rakibi olan diğer bir hanlık da, Gence Hanlığı'dır. Bu hanlığın başında bulunan Kaçar Ziyadoğulları, Karabağ'ı kendi mülkleri olarak görmekte ve Penahali Han'la barışmak istememektedir. 1749, 1758, 1780 senelerinde Karabağ ordusu, Gence üzerine yürür.²⁰¹

1749'daki hücumda, Genceliler kale kapısını kapatarak savunmaya geçtiklerinden, Penahali Han, kalenin dışında kalan şehirlerden ganimet toplayarak, Şahverdi Han'dan ise, kızı Tuti Beyimi ve 450 kadar tümeni haraç alarak geri dönmüştür. 1754 senesinde, bu defa, Şahverdi Han, Car-Balaken topluluğundan ve Dağıstan'dan, askeri yardım alarak Karabağ'a saldırmış, ancak bir sonuca ulaşmadan geri dönmek zorunda kalmıştır.

1780'deki hücum sonucunda ise, Gence, Karabağ Hanlığı'nın tabiiğine geçmiştir. Bu durum, 1786 yılına kadar devam etmiştir. 1795 senesinde, Ağa Muhamed Şah Kaçar'ın ordusu Karabağ'a hücum ederken, Gence hâkimi Cevat Han da ona büyük destek vermiştir.²⁰²

1758'de, Kuba Hanı Hüseyinali Han'ın vefatından sonra onun yerine geçen oğlu Fethali Han, Azerbaycan hanlıklarını birleştirmek için çalışırken, bu işte ona mukavemet gösteren hanlıklardan biri de, Karabağ Hanlığı olmuştur.²⁰³ Nitekim 1760, 1780, 1781, 1783, 1787 senelerinde Kuba Hanı Fethali Han, Karabağ Hanlığı'nı ele geçirmeye çalışmıştır. Yine, 1789 senesinde, Şemşir nehrinin kıyısında yapılan görüşmede, Kuba Hanı Fethali Han, Şeki Hanı Muhammedhasan Han ve Gürcü kralı Irakli arasında, Karabağ'a karşı

201 *a.g.e.*, s. 90-91.

202 Elnet Bey Cavanşir, *Karabağ Hanlığının Siyasi Vezirliğine Dair*, Bakı, 1961, s. 24-26.

203 E. Cavanşir, *a.g.e.*, s. 7.

birlikte hücum etmek konusunda anlaşmaya varılmışsa da, aynı yıl, Karabağ Hanlığı'nın düşmanı Fethali Han'ın vefatıyla bu hücum gerçekleştirilmemiştir.²⁰⁴

1780'de Kuba Hanı'nın Karabağ'a saldırısı olmuş ve bu saldırıya Şamahi Hanı da katılmıştır. 1786'da ise, Karabağ Hanı İbrahim Han, Lenkeran Hanı'yla birleşerek Şirvan'a sefer düzenlerler. Onların amacı; Muhammed Said Hanı iktidardan uzaklaştırarak, yerine kardeşi Ağası Hanı getirmektir.

Karabağ Hanlığı'nın iyi ilişkiler içinde olduğu hanlıklardan biri de, Lenkeran Hanlığı'dır. 1783 senesinde, Fethali Han'ın Karabağ üzerine gerçekleştirdiği yürüyüşü bu hanlık da destek vermiş, ancak daha sonra İbrahim Halil Han'ın Şirvan'a yürüyüşünde Karabağ Hanı'nın safında yer almıştır.

Karabağ Hanlığı'nın, Car-Balaken halkıyla da inişli çıkışlı ilişkileri olmuştur. 1754'te Gence hâkimi Karabağ'a saldırmış, bu topluluktan da askeri destek almıştır. 1797'de ise, İbrahim Halil Han Kaçar'ın Karabağ'ı zapt etmesinden sonra Car-Balaken'e sığınmıştır.²⁰⁵

Karabağ Hanlığı ile Nahçıvan Hanlığı arasındaki ilişkilere gelince, Kengerliler tarafından yönetilen bu hanlığın ilk hâkimi olan Haydarkulu Han'la, Penahali Han'ın dostluk derecesine varan iyi bir ilişkileri vardır.²⁰⁶ Güney Azerbaycan hanlıklarından Erdebil hanı Nezereli Han ile Penahali Han arasındaki ilişki bozulunca, Penahali Han Erdebil'e hücum eder ve bu hanlık üzerinde zafer kazanır.

204 M.I.Emrahaov., *Karabağ Hanlığı*, s. 97.

205 *A.g.e.*, s. 118.

206 *A.g.e.*, s. 99.

Bunun üzerine, Nezereli Han kız kardeşi Şahnise hanımı Karabağ Hanı ile evlendirerek ve bu hanlığın tabiliğini kabul ederek ilişkileri düzeltmeyi başarır.²⁰⁷ Karabağ'ın dost-ça ilişkiler sürdürdüğü diğer Güney Azerbaycan hanlıklarından biri de, Karadağ Hanlığı'dır.²⁰⁸

1.4.3. Kuba Hanlığı

Kuba Hanlığı; kuzeyde Samur nehri, batıda Şeki Hanlığı, güneyde Bakü ve Şirvan Hanlıkları, doğuda ise Hazar deniziyle çevrelenmiştir. 1 şehir ve 245 köyün bulunduğu bu hanlık, 8 bölgeden oluşmaktadır. Bunlar; Kuba, Rostov, Budug, Hınalık, Şabran, Barmak, Müskür ve Saadan'dır. Bu bölgelerin toplam nüfusu ise 76 bin 878'dir.²⁰⁹

18. asrın sonunda, Rus ordusunun Hazar yürüyüşü sırasında işgal edilen Kuba Hanlığı, inzibati-yönetim açısından iki kısma bölünür. Böylece, Kuba Hanlığı'nın bünyesinde iki hanlık, Kuba ve Derbent Hanlıkları, ortaya çıkar.²¹⁰ Ancak, Yekaterina'nın ölümünden sonra, 1797 yılının Mayıs ayında, Rus birlikleri Derbent'i terk edince, Fethali Han'ın oğlu Şeyhali Han'ın faaliyetleri sonucunda bu iki hanlık yeniden birleştirilir.²¹¹ Rusların bölgeyi yeniden işgaline kadar, bu hanlık içerisinde iç çekişmeler ve hanlar arasındaki hâkimiyet mücadeleleri devam eder. Kuba Hanlığı'nda Hasan Han ile Şeyhali Han arasında devam eden taht kavgasında, hanlık hem ekonomik hem de siyasi olarak hayli zayıflamıştır.

207 A.g.e., s. 102.

208 A.g.e., s. 106.

209 Abdülaleyev, G. *Azerbaycan V...*, s. 110-111.

210 S. Bronovski, *Noveyşiya Geograficeskaya I İstorişeskaya O Kavkaze*, T.2, Moskva, 1823, s. 380.

211 E.I. Kozabski, *İstoriya Goroda Derbenta*, Temir-Han Şura, 1906, s. 120.

Kuba Hanlığı'ndan bahsederken, Azerbaycan'ın kuzey-doğu bölümünü bu hanlık altında birleştirmeyi başarmış olan Fethali Han'ın adını özellikle zikretmek gerekmektedir. Onun 1789'daki ölümünden sonra bile Kuba Hanlığı, askeri ve siyasi açıdan Azerbaycan'ın en kudretli hanlıklarından biri olmayı sürdürmüştür.

1.4.4. Gence Hanlığı

Bu hanlık, İrevan ve Karabağ Hanlıkları ile komşudur. Kazak sultanlığından Kür nehrine dek uzanan bu hanlık; Samuh, Kürekbasan, Gence, Şamhor, Ayrım vilayetlerinden oluşmaktadır. Hanlığın kuzey-batısında ise, Şemşeddil Sultanlığı bulunmaktadır.

Bir Rus tarihçisinin eserinde belirtildiğine göre; hanlık; Gence şehrinin yanı sıra, 78 köy ve bir de elat yurtlarından oluşmaktadır ve sahip olduğu nüfus miktarı 18.500'dür.²¹² Rus işgali öncesinde hanlıkta yaşayan nüfusun miktarı hakkında herhangi bir bilgi bulunmamaktadır. Burada yaşayan halkın dörtte üçü, Azerbaycan Türklerinden oluşmaktadır.²¹³

Gence Hanlığı'nın, komşusu olan Kartı- Kaheti krallığı ile ilişkileri her zaman inişli çıkışlı olmuştur. Gence Hanlığı'nın başında bulunan ve Kaçarlardan olan Cevat Han, Rus işgaline karşı, güçlü bir direniş göstermiş ancak, bu direniş sonucunda askerleriyle birlikte şehit olmuştur.

212 *Obozreniye Rossiyskih Vladenii Za Kavkazom V Staticheskom, Etnograficeskomi Finansovum Otnoşeniyah* Ç. 1, S.Petersburg, 1836, s. 362.

213 a.g.e., s. 256-257.

1.4.5. Şeki Hanlığı

Şeki Hanlığı; doğuda Kuba ve Şirvan, batıda ise Gence ve Karabağ Hanlıkları ile komşudur. Hanlığın arazisi ise, toplam 9 bin km.dir.²¹⁴ Hanlığın başlıca bölgeleri ise; Şeki, Haçmaz, Kurtkaşen, Ereş, Padar, Ağdaş ve Köynük bölgeleridir. Başkenti Nuha şehri olan bu hanlıkta yaşayan nüfusun miktarı ise 98 bin 500'dür.²¹⁵

Şeki Hanlığı, Azerbaycan hanlıkları içerisinde, ipek kuşağı üretiminin en çok gelişme kaydettiği hanlıklardan biridir. Bu hanlıktan elde edilen ipek, farklı ülkelere de ihraç edilmektedir. Şeki Hanlığı'nın yıllık geliri ise, 80 bin ruble kadardır.²¹⁶

Pek çok hanlıkta olduğu gibi, Şeki Hanlığı'nda da taht kavgaları mevcuttur. Nitekim hanlık içerisinde, Muhammed Hasan Han'la kardeşi Selim Han arasında taht kavgaları meydana gelmiş ve sonuçta, Muhammed Hasan Han Ağa Muhammed Şah tarafından cezalandırılarak gözleri çıkarılmıştır.

1.4.6. Şirvan Hanlığı

Hanlık; kuzeyde Samur nehri, güneyde ise Kür nehri-ne kadar uzanan geniş bir arazi üzerinde kurulmuştur. Bu hanlığın; Şeki, Karabağ, Bakü ve Talış Hanlıkları ile sınırları mevcuttur. Şirvan Hanlığı 17 bölgeden oluşmaktadır. Bunlar; Salyan, Gouz, Sederi, Hinçoban, Elat, Goşun, Karasbasar, Kasan, Ekeret, Kabristan, Lahic, Pudbar, Mugan

214 *Obozreniye Rossiyskikh Vladenii...* 1 Bölüm, s. 21.

215 Rümün. V. A. *Kratkie İstoriçeskie İ Ethnografiçeskie Oçerki Azerbaydjana*, Baku, 1924, s. 381.

216 Bronevski, a.g.e., s. 441.

Navahi, Karabağlar, Bülden, Hazaryurt bölgeleridir.²¹⁷ Bu hanlık, diğer hanlıklarla kıyaslandığında, en büyük nüfusa sahip hanlıklardandır. Şirvan Hanlığı'nda; 329 köy ve 44 elat yurtları, Eski Şamahı ve Salyan gibi ticaret merkezlerinde yaşayan nüfusun toplam sayısı 235 bindir.²¹⁸ Eski Şamahı, yabancı tüccarların uğrak yerlerindedir.²¹⁹ Burada ayrıca, çok sayıda Rus tüccarın dükkânı da vardır. Bu dönemde Şirvan Hanlığı'nı Mustafa Han yönetmektedir. Bu hanlıkta sanat da oldukça gelişmiştir. Şirvan Hanlığı'nın, sadece Salyan'dan elde ettiği balık vetegelerinden yıllık geliri 60 rubledir.

1.4.7. Bakü Hanlığı

Abşeron yarımadasında konuşlanmış olan Bakü Hanlığı, sahip olduğu askeri güç bakımından, en zayıf hanlıklardan biridir.²²⁰ Bu hanlık içerisinde, 40 kadar köyün bulunduğu ve hanlıktaki nüfus miktarının da, 9 bin 144 olduğu belirtilmektedir.²²¹ Bakü Hanlığı'nın, Kuba Hanlığı ve Şirvan Hanlığı ile sınırları vardır. Bakü şehri, Azerbaycan'ın en stratejik mevkiinde bulunan bir liman şehridir. Burada, gümrük hizmetlerinden oldukça yüklü miktarda gelir elde edilmektedir. Ayrıca; petrol, tuz ve zaferan ticaretinden elde edilen gelirler de yıldan yıla çoğalmaktadır.²²² Bu dönemde hanlığı yöneten isim ise, Hüseyinkulu Handır.

217 *Opisaniye Şirvanskoj Provintsiij, Sostavlennoe V 1820 Godu*, Tiflis, 1867.

218 V. A. Rümün, a.g.e., s. 381.

219 *Viderjki İz Zapisej Fransuzskij Missionerov Maz, Başı, Fleriu. NAIİ NAN Azerbaydjana*, İnv.471, s. 27.

220 Abdullayev G. *Azerbaydjian V. 18 V. I Vzaimnoşeniya S Rossiej*, Baku, 1965, s. 239.

221 G. Abdullayev, a.g.e., s. 239.

222 *Obozreniye Rossiyskikh Vladenii...* 4. Bölüm, s. 65.

1.4.8. Talış (Lenkeran) Hanlığı

Talış Hanlığı; Hazar denizi ile Talış dağları arasında konuşlanmıştır ve bir sınırı Muga'nın diğer sınırı da İran vilayetlerine dayanmaktadır.²²³ Hanlık, 6 bölgeden oluşmaktadır. Bunlar; Erkivan, Derin, Alar, Meringül, Züvent, Sepidac bölgeleri idi. Başkentini Lenkeran şehri olan bu hanlıkta, 40 bin'e yakın insan yaşamaktadır.²²⁴

Lenkeran Hanı olan Mir Mustafa Han'ın Rusya yanlı politikalar yürüttüğüne dair fikirler ortaya atılmıştır. Ancak, bunu, Mustafa Han'ın kendi hanlığını dış müdahalelerden korumak amacıyla, denge siyaseti yürüttüğü şeklinde yorumlamak daha doğru olur. Bunun kanıtı olarak ise, onun bir taraftan Rusya'ya, Çar Aleksandr'a elçiler göndererek Rusya'yla yakın ilişki kurmak istediğini belirtirken, bir taraftan da, Rusların isteğinin aksine olarak Cevat Han'ın oğlu Alikulu Han'a kendi hanlığında sığınma imkânı sağlamış olması gösterilebilir. Nitekim Mustafa Han, Rusya-İran savaşı devam ederken, Bakü Hanı Hüseyinkulu Hanı kendi hanlığında himaye altına almak ve hatta kızını Abbas Mirza ile nişanlamak suretiyle, İran devleti ile bir ittifak kurmak istemiştir.²²⁵

1.4.9. Nahçıvan Hanlığı

Nahçıvan Hanlığı; Nahçıvan, Mehri, Gapan ve Ordubad vilayetlerinden oluşmaktadır. Hanlığı, Kengerli aşiretinin olan Kelbeli Han yönetmektedir. Nahçıvan ve Ordubad

²²³ *Obozreniye Rossiyskikh Vladenit...*, 4. Bölüm, s. 175.

²²⁴ Rümün, a.g.e., s. 381235. İrade Memmedova, *Lenkeran Hanlığı Birinci*

Rusya-İran Muharibesi Dövründe, Azerbaycan Tarih Gurumu, Bakı, Elin, 2007, s. 1.

²²⁵ İrade Memmedova, a.g.e., s. 124.

şehirlere de dâhil, bu hanlığın arazisinde 30 binden çok nüfus barınmaktadır.²²⁶

Hakkında bilgiler verdiğimiz bu hanlıklar dışında, Azerbaycan'ın kuzey batısında Car-Balaken topluluğu da bulunmaktadır. Burası Car-Balaken, Kareh, Tala, Muhak ve Cıncık gibi idari bölgelerden oluşmaktadır.²²⁷ Bu 6 bölgede yaklaşık 40 bin kişi yaşamaktadır. Bu topluluklar, halkın biat ettiği din adamları tarafından yönetilmektedir.

Kuzey Azerbaycan coğrafyasında ayrıca; Borçalı, Kazak ve İlisu adlı üç sultanlık da bulunmaktadır. Gürcistan ve İrevan Hanlığı'nun arasında bulunan Borçalı Sultanlığı, Türkiye ile de sınıra sahiptir. Kazak Sultanlığı, Gürcistan ve Gence Hanlıkları ile komşu iken, İlisu Sultanlığı ise Şeki Hanlığı'nun batısında bulunmaktadır.

1.4.10. Kuzey Azerbaycan Hanlıklarında Sosyo-Ekonomik Durum

Hanlıklar dönemi Azerbaycan'ında feodal bölünmüşlük ve devam etmekte olan iç savaşlar, ülkenin ekonomik gelişiminin önündeki en büyük engellerdendir. Hanlar ve aşiret yöneticileri, kendi mülklerini ve topraklarını arttırmak, bağımsızlıklarını korumak amacıyla, sürekli olarak komşularıyla mücadele halindedirler. Bu çekişmeler ve iç savaşlar sonucunda, yıllarca süren uğraşlar sonucunda elde edilen gelirler talan edilmekte, bazen bir şehrin, kasabanın, köyün tamamı yağmalanmakta ve yahut yakılıp yıkılmaktadır. Bu

²²⁶ İ.İ. Şopen, *İstoriçeskie Pamyatnik Sostoyaniye Armiyanskoj Oblasti V Epohu Prisoedineniya Eyo K Rossiyskiy Imperii*, SPB, Izd. İmparatorskoj AN, 1852, s. 509-510.

²²⁷ İ.P. Petruşevski, *Djnar-Belokanskije Volnie Obğestva V Pervoy Trefi 19 Stoletie*, Tiflis, 1934, s. 21.

iç savaşlar ülke ekonomisine çok ağır darbeler vurmakta, kendi siyasi ve ekonomik çıkarlarından başka bir şey düşünmeyen bu hanlıklar, büyük zahmet ve çalışmalar sonucu elde edilen gelirleri, birbirleri ile yaptıkları mücadeleler sonucunda yok etmektedir.

Bu dönemde, sadece hanlıklar arasında savaşlar yaşanmamaktadır. Aynı zamanda, hanlıklar dâhilinde de kardeşler arasında taht uğrunda mücadeleler, baba - oğul arasındaki savaşlar ve çekişmeler bulunmaktadır. Örneğın, Şamahı Hanlığı'nda Ağası Han ile Muhammed Sait Han'ın oğulları arasında taht uğrunda çatışmalar yaşanmıştır. Yine, Şeki Hanlığı'nda da, iki kardeş Selim Han ve Muhammed Hasan Han arasında hanlık uğrunda mücadeleler meydana gelmiştir. Benzer olaylar, diğeri hanlıklarda da yaşanmaktadır. İşte, feodal geleneklerin bir neticesi olarak hanlıklarda meydana gelen tüm bu mücadeleler, ekonomik gelişim önündeki en büyük engellerden biridir. Ülke ekonomisinin esasını oluşturan köy ekonomisi ve sanatsal üretim, genellikle yerli halkın ihtiyaclarına uygun olarak yapılmaktadır. Bu işte kullanılan araç ve gereçler çok ilkeldir, buna karşın yenileşme istikametinde yol kaydedilmektedir.²²⁸ Devam eden savaşlar nedeniyle hanlıklar arasında normal ekonomik ilişkilerin kurulamaması ve Azerbaycan'da vahit bir pazarın oluşturulamaması, bu gelişimin yavaş ilerlemesinde etkilidir. Yine, sulama sistemlerinin arzu edilen seviyede olmaması kuraklık sorununu da beraberinde getirmekte ve bu da, köy ekonomisine ağır darbe vurmaktadır.

Devamlı olarak gerçekleşen saldırılar nedeniyle; sulama kanallarını harap olmakta, meyve bahçeleri talan edilmek-

228 M. Abdullayev, *Hanlıklar Ve Rus Müstemlekeçiliği Dövrü...* s. 44-48.

te, ekinler de önemli ölçüde bu savaşlardan zarar görmektedir.²²⁹ Bununla birlikte, bazı tarihi kaynaklarda; hanlıklar döneminin başlamasıyla Azerbaycan'da ekonomik canlanmanın gözlemlendiği kaydedilmekte, bunun nedeni olarak ise, geçici olsa da bu dönemde Osmanlı, İran ve Rus müdahalelerinin sona ermesi ve Fethali Han'ın Azerbaycan hanlıklarını birleştirme girişimleri sonucunda vahit bir pazarın oluşturulmaya başlanması gösterilmektedir.²³⁰

Lakin bu ekonomik canlanmanın, Nadir Şah dönemine kıyasla bir gelişme olarak nitelendirilebileceği, bunun da nispi bir özellik taşıdığı unutulmamalıdır. İ. P. Petruşevski'nin düşüncesine göre ise; 18. asrın ikinci yarısında mevcut olan iktisadi durum, 17. asrın ekonomisiyle değil, bir savaşlar ve çekişmeler dönemi olan 1711-1741 yıllarının iktisadi durumuyla kıyaslanmalıdır. Bu sonuncu dönem, hakikaten de, tam bir ekonomik çöküş, yoksulluk ve sıkıntılar dönemidir ve bu dönemdeki tenezzülle kıyaslandığında, elbette ki, 18. asrın ikinci yarısında var olan ekonominin, bir canlanma süreci yaşadığı iddia edilebilir.²³¹ Ancak, bu canlanma da çok kısa sürmüş ve Fethali Han'ın ölümüyle birlikte, onun yaratmış olduğu kuzey-doğu Azerbaycan devletinin dağılması, ülke ekonomisine darbe vuran iç savaşların yeniden başlamasına neden olmuştur. Hanlıklar dönemi ekonomisi ile ilgili olarak bilgi vererek bir diğeri isim olan ve Rus ordusuyla, 1796 yılında Azerbaycan'a yapmış olduğu saldırıya iştirak etmiş olan A. Serebrov ise, genellikle yaz aylarına, yani tarımsal faaliyetlerin başladığı döneme denk gelen as-

229 C. M. Mustafayev, *Severnaya Hanstıva Azerbaydjan İ Rossiya, Bakü, Elm, 1989*, s. 14.

230 G. B. Abdullayev, *Azerbaydjan V 18 V. İ Vzaimotnoşeniya S Rossiei, Bakü, 1965*, s. 117.

231 İ. P. Petruşevski, *Oçerki Po İstorii...* s. 86.

keri operasyonların, köylü ekonomisine çok ciddi zararlar verdiğini belirtmiştir.²³²

Tarım ve hayvancılık, Azerbaycan'ın köy ekonomisinde önemli bir yer işgal etse de; bağcılık, bahçecilik, bostancılık da bazı hanlıkların ekonomisinde çok ciddi bir yer tutmaktadır. Mesela, Kuba Hanlığı'nda yetiştirilen ürünler arasında; nar, badem, elma, üzüm, karpuz, kavun bulunmaktadır.²³³ Şamahıda ise üzüm yetiştiriciliği oldukça gelişmiştir. Hatta bu konuda, İ. Şopen kaleme aldığı eserinde, Ordubad bağlarından ve burada yetişen üzüm, erik, nar ve başka meyvelerden bahsetmektedir.²³⁴ Yine; Nahçıvan, Karabağ ve İrevan Hanlıklarında ise, tütün üretimi yaygındır.

Azerbaycan'da suni sulama kanalları olmadan tarımsal gelişimi sağlamak mümkün olmadıktan, Karabağ ve Kuba Hanlığı'nda bu tür kanallar kullanılmaktadır. Gence Hanlığı'nda da yalnız Cevat Han'a ait olan 10 sulama kanalı vardır.²³⁵ Azerbaycan hanlıklarında köy ekonomisi, her hanlıkta farklı sahalarda gelişme göstermiştir. Bu durumda, iklim şartlarının da etkisi vardır. Örneğin; Karabağ, Gence, Kazak, Şeki, Şamahı, Kubada tahıl-buğday ekimi, Nahçıvan ve İrevan Hanlıklarında pamuk, Talış Hanlığı'nda da çeltik çok yaygın bir şekilde yetiştirilmektedir. Hanlıkların ekonomilerinde bu yönde bir farklı gelişim temayüllerinin ortaya çıkması ise aslında, bölgeler arasındaki ticaretin gelişmesine olumlu bir katkı sağlamıştır.

Azerbaycan hanlıklarında köylülerin durumuna gelince, köylü nüfus, şer'i hükümler gereği azattır ve aynı zaman-

232 A.G. Serébrov, *İstoriya-Etnografiçeskie Opisanie Dagestana*, Moskva, 1958, s. 179.

233 Simonoviç F.F. *Opisanie Yujnogo Dagestana*, Moskva, 195., s. 143.

234 *İstoriçeskie Pamyatnik Sostavianiya Armyanskoy Oblasti V Epohu Ee Prisodineniya K Rossiyskoy İmperii*, S.Peterburg, 1852, s. 483.

235 AKAK, T. 2, Dok.1192

da mülkiyet edinme hakkına da sahiptir. Ancak bu olumlu özelliklere rağmen, hanlıklar dönemi köylülerinin durumu oldukça ağırdır. G.Druvil'in belirttiğine göre; hanlıklarda bir köye sahip olmak demek, aynı zamanda o köyde yaşayan nüfusa da sahip olunduğu anlamına gelmemektedir.²³⁶ Ancak, toprak sahipleriyle köylüler arasında kanunların düzenlediği bir ilişkiler sisteminin olmaması, feodal toprak sahiplerinin, köylüleri bir köle gibi istismar etmelerine sebep olmaktadır. Nitekim köylülerden kanun dışı vergiler toplanmakta, bazı hallerde onların mülkleri ellerinden alınarak adeta bir köle gibi hizmet veren rencperlere çevirmektedirler.²³⁷ Bu köylülerin, istenildiği gibi, bir yerden başka bir yere nakledilmesi ve yahut bağışlanması da, yaygın görülen bir durumdur. Hatta Kuba ve Karabağ hanlarının, kendilerine bağlı olan rencperleri başka şahıslara bağışladıklarına dair belgeler bulunmaktadır. Azerbaycan köylülerinin durumunu araştıran İ. P. Petruşevski de, köylülerin çoğunluğunun bir köle durumuna yakın olduğunu yazar.²³⁸

Hanlıklara bağımlı durumda olan köylülerin alınıp satılması şeriat tarafından yasaklansa da, böyle durumlara nadir de olsa rastlanır. Örneğin; Derbent'te Nuri Bey adlı bir şahıs, kendine bağlı durumdaki bir köylüyü, hanımı ve çocuklarıyla birlikte, Muhammed Bey adlı birine satmıştır.²³⁹

Hanlıklar döneminde, birkaç çeşit toprak mülkiyeti bulunmaktadır. Topraklar, hukuki açıdan, mülk ve mülk-i halise olarak iki ayrı kısma ayrılmıştır. Mülk üzerinde toprak sahibinin tam yetkisi vardır.

236 Druvil G. *Putışestvie V Persiyu V 1812 İ 1813 G.*, Ç.1 Moskva, 1826. s. 163.

237 G. B. Abdullayev, *a.g.e.*, s. 163.

238 *Oçerki Po İstori...* s. 321.

239 Guseynzade H. O *Perejittkah Rabstva V Azerbaydjane V 18 Veke*, *İzvestiya AN Azerbaydjana*, 1994 N 1, s. 108-113.

Mülk sahipleri, kendi topraklarını istedikleri gibi alıp satabilmektedir. Mülk sahipleri vergilerini ödemelerine rağmen, mülk-i halise sahipleri ise, bu vergilerden muaf tutulmaktadır.²⁴⁰ Diğer bir toprak mülkiyeti türü de 'tiyul' olarak adlandırılmaktadır. Bu topraklar, hanların serencamlarıyla, kişilere hizmetlerinden ötürü verilmektedir. Ancak, bu toprakların babadan oğla geçişinin gerçekleştirilmesi için bunun, hanlık yönetimi tarafından ayrıca onaylanması gerekmektedir. Bu topraklar, belirli bir hizmet karşılığında verilmektedir.²⁴¹ Tiyul toprakları da mülke çevrilebilir. Tiyul topraklarından elde edilen gelirlerin bir kısmı tiyul sahibine verilmekte, diğer kısmı da hanın hazinesine bırakılmaktadır.²⁴² Bunun dışında bir de, mescit ve dini cemaatlere mahsus olan vakıf toprak mülkiyeti de vardır. Vakıflar da han hazinesine vergi ödemekten muaf tutulmuştur.²⁴³ Azerbaycan hanlıklarında en fazla vakıf mülküne, Erdebil'de Şeyh Sefi ve Bakü'de ise Bibiheybet mescitleri sahiptir. Bibiheybet'in vakfına; geniş ekin alanları, otlaklar, Şıh'daki 3 petrol kuyusu ve Zığ köyünde birkaç meyve bahçesi de dâhildir.²⁴⁴ Köy icma toprakları da çoğu hanlıkta vardır. Petruşevski, han ve aile üyelerinin topraklarının, divan yani hazine toprakları hesabına genişletilmesi durumunun, hemen hemen bütün hanlıklarda var olduğunu kaydetmiştir. Dönemin sosyo-ekonomik durumunu araştıran tarihçilerin eserlerinden yola çıkarak, halkın sosyal dokusunun nasıl şekillendiği hakkında bilgi sahibi olabilmekteyiz. Bunlar; feodal ayanlar, köylü-

240 M. Abdullayev, *Hanlar Ve Rus Müstemlekeçiliği*, s. 28.

241 M.M. Gülmalyev, *18 Esrin Son Rübü-19 Esrin Birinci Yarısında Azerbaycan Kendinin Sosyal- İktisadi Strukturu*, Bakı, Elm, 1989, s. 61.

242 *Ukazi Kubinskiy Hanov*, Tbilisi, Gruz. Filiala AN SSSR, 1937, s. 60.

243 R. Huseynli, *Azerbaycan Ruhaniyyəti 18 Yüzlün Sonu-19 Yüzlün Ortalarında*, Bakı, 1996, s. 40.

244 M.M. Gülmalyev, a.g.e., s. 95.

ler, şehirlerde ise tacirler ve sanatkârlardır. Köylü ekonomisi hâkim olduğundan şehirlerdeki tacirler ve sanatkârların toplumsal hayattaki etkisi, o kadar da hissedilmemektedir. Feodaller ise, genel olarak, dünyevi ve dini feodaller olmak üzere ikiye ayrılmaktadır. Bu hiyerarşinin en tepesinde ise; hanlar, sultanlar, ağalar, melikler, beyler ve din adamları bulunmaktadır. Sultan titulu pek az bölgede vardır. Bunlar; Kazak, Şemşedil, İlisu, Kabele ve Ereş sultanlıklarıdır. Melik titulumu da Karabağ'daki Hıristiyan melikleri almaktadır. Bu imtiyazlı grupların içinde beyler sayıca en çoktur. Beyler ise; hanlıklarda belirli görevde bulunanlardan, hanların fermanlarıyla bu unvana hak kazananlardan, hâkim sülalelerin varislerinden ve aşiret reislerinden oluşur.²⁴⁵ Ağalar da, beylerle aynı imtiyaz ve haklara sahiptir. Bazı hanlıklarda büyük toprak sahipleri, bazılarında ise han ailesinin üyeleri, ağa olarak adlandırılmaktadır.

Ruhaniler ise, genellikle, Han'a bağlı olan din görevlilerinden oluşmaktadır. Diğer bir grup da, hiyerarşik sırada beylerden sonra gelen maaflardır. Bu sınıf hakkında, çeşitli görüşler mevcuttur. Nitekim İ. P. Petruşevski onları, beylerin bir altında bulunan bir sınıf olarak²⁴⁶, M. M. Gülmalyev ise, vergilerden muaf tutulan küçük toprak sahibi köylüler olarak tanımlar.²⁴⁷ Maaflar, aynı zamanda, halk ordusuna mensup askerlerdir ve herhangi bir dış tehlike anında, hanın serencamıyla hareket eden silahlı birliklerdir. Hanlıklar döneminde, halkın büyük çoğunluğunu köylü grup oluşturmaktadır. Köylüler, araştırmacılar tarafından; reyyet, reñçper ve elat köylüleri olarak sınıflandırılmıştır. 'Reyyet' adı verilen grup;

245 *Kolonialnaya Politika Rossiyskogo Çarizma V Azerbaydjana V 20-60 Gg.* 19 V. (Pod Red. İ.P. Petruşevskogo), 1936.

246 *Oçerki Po İstorii*, s. 122.

247 *18 Esrin Son Rübü-19 Esrin Birinci Yarısında Azerbaycan Kendinin Sosyal- İktisadi Strukturu*, Bakı, Elm, 1989, s. 55.

genellikle köy icmaları tarafından ayrılan toprakları kendi va-sıtalarıyla işleten, elde edilen gelirin beşte bir ve yahu-t onda birini toprak sahibine vergi olarak veren ve bunun yanı sıra, bir dizi vergiyi de ödemekle mükellef olan köylü gruptur.²⁴⁸ Bu köylüler, reñçperlerle kıyaslandığında, daha serbest hare- ket imkânına sahiptir. Köylü gruplar arasında, en ağır şartlar altında bulunanlar ise, reñçperlerdir. Onların kendilerine ait üretim araçları, hayvanları ve araç-gereçleri yoktur. Geçim-lerini ise, genellikle, feodallere ait olan topraklarda, çeltik ve pamuk tarlalarında çalışarak sağlamaya çalışmaktadırlar.²⁴⁹ Reñçperler, hanlara ve beylere ait olan tarlalarda çalışarak elde ettikleri ürünlerden, kendi paylarını almaktadırlar. Köylüler içinde en iyi yaşam koşullarına sahip olan grup, Elat köyü-le-ridir. Bu grup, Han ordusunun esas çekirdeğini oluşturmakta ve bu nedenle, vergilerden muaf tutulmaktadır. Onlar aynı zamanda, hanlara ve ağalara ait olan sürüleri otlatmakta da görevlidir. Bu dönemde her bir hanlıkta, 20'ye yakın vergi toplanmaktadır. Bu vergilerden bazıları şunlardır; malcihet, behre, salyana, çöpbaşı, çobanbeyi, atarpası. Bu vergilerden malcihet vergisi, Azerbaycan'daki hanlıklarında yaşayan her insandan alınmakta olan bir vergidir ve genellikle; arpa, buğ-day olarak ödenmektedir.²⁵⁰

Hanlıklar döneminde alınan vergilerden para karşılığı ödenenler ise; baş parası, ev parası, bayramlık, dargalık, dü-ğün parası, çuval parası gibi vergilerdir.²⁵¹ Köylüler aynı za-manda, hanların ve ağaların hizmetinde, senede 3 gün biyar ve 2 gün de evrez çalışmalarına katılmak zorundadırlar.

248 Petruşevski . İ. P. *Azerbaydijanskije Hanstva Vo Vtoroy Polovine 18 Veka NAİI NAN Azerbaydijana*, İnv.779, s.10.

249 G. B. Abdullayev, *a.g.e.*, s. 162.

250 *a.g.e.*, s. 170.

251 H. A. Delili, *Urmiye Hanlığının Tarihi Qerki*, Baku, 1967, Azerb. MEA TIEA, İnv. 6371, s. 134.

Bu çalışmalar ise genellikle, savunma amaçlı istihkâmların inşası ve su kanallarının temizlenmesi gibi toplumsal önem arz eden işlerdir. Hanlıklar dönemindeki vergi sistemi incelendiğinde, bu vergilerin bölgeden bölgeye değişkenlik gösterdiği görülmektedir. Mal ve para karşılığı olarak toplanan bu vergilerin toplanması amacıyla hanlar tarafından tayin edilen bölgelerdeki naipler ve beyler, bu vergileri çoğu zaman kişi başına değil, köyler ve mahaller üzerinden toplamaktadır.²⁵²

Hanlıkların hazinesine mahsus olan topraklardan alınan vergiler ise, genellikle, 'Dargalar' olarak adlandırılan vergi memurları toplanmaktadır. Dargalar, kimi zaman, köylüleri; ağırlıkta, ölçüde ve fiyatta kandırabilmektedir. Bu memurların yapmış oldukları haksızlıklara, çoğu zaman hanlar da göz yummaktadır.²⁵³ Hanlıklara ait olan topraklardan vergilerin toplanmasında uygulanan usul, iltizam usulüdür. Örneğin; Şeki, Şirvan, Karabağ ve Kuba Hanlıklarında, hazineye ait olan otlak alanlarını kullanan ve hayvancılıkla uğraşan köylü-lerden, çoban başı ve diğer vergilerin toplanması işi, bazı bey-ler ve tacirlere iltizam olarak verilerle gerçekleştirilmiştir.²⁵⁴

Tahta sahip olmak uğrunda yaşanan iç savaşlar ve han-lıklar arasında devam eden savaşlar, hanları, köylerden top-lanan vergilerin çoğunu, ordu için harcamak zorunda bı-rakmıştır. Nitekim Han ordusunu oluşturan maaflar, han hizmetçileri ve Elat köylülerine, hazineden büyük miktar-larda paralar harcanmaktadır. Yine, Karabağ Hanlığı'nda da, nöker ve ordu mensuplarının bütün harcamaları hazi-neden karşılanmaktadır.²⁵⁵ Hanlıklar döneminde, Azerbay-

252 AKAKT.7.D.373, s. 435; T.8 D.354, s. 477.

253 AKAKT.7.D.454, s. 501.

254 AKAKT.6.D.1129, s. 760.

255 Mirze Camal, *Karabağ Tarihi*. Baku, 1959, s. 49-51.

can halkının bir kısmı da, şehirler ve kasabalarda ticaret ve sanatkârlık ile uğraşmaktadırlar. Azerbaycan hanlıklarındaki şehirlerde, serbest bir yönetim anlayışı bulunmamaktadır. Yani, yerel bir yönetim mevcut değildir. Şehirler, hanlar tarafından görevlendirilen memurlar tarafından ve baskıcı bir anlayış ile yönetilmektedir.²⁵⁶ Bu memurlar; naipeler, kelen-terler, dargalar, kalebeyler'den oluşmaktadır.

Sanat ve ticaret, Azerbaycan'ın siyasi açıdan önemli olan şehirlerinde daha da gelişmiş durumdadır. Bu şehirlerin, iç ve dış ticaretteki yeri de, ekonomilerinin gelişmesine etki eden önemli faktörlerden biridir.

Ancak, 17. asırdan itibaren, doğudaki şehirlerin tümünde olduğu gibi Azerbaycan'daki şehirlerde de sanayi ve ticaret yavaş yavaş gerilemeye başlamış, Azerbaycan şehirlerinde yaşanan bu olumsuz durum üzerinde, Hindistan'la yapılan ticarete, İpek yolu yerine deniz yolunun tercih edilmesi etkili olmuştur. Doğuda geleneksel yöntemlerle iş gören imalathanelerde yapılan üretimi yapılan mallar, Batı'daki fabrikalarda üretilen ve daha ucuz ve kaliteli olan ürünlerle rekabet edememektedir. Bu durum ise, Azerbaycan'daki hanlıkların, kendi pazarlarını kaybetmelerine neden olmaktadır. Daha önceleri, doğudaki şehirlerde üretilerek Batı'ya ihraç edilen geleneksel doğu ürünleri dahi, bu dönemde Batı'da üretilerek doğuya ithal edilmeye başlanmıştır.²⁵⁷ Örneğin; 1790-1791 senesinde Almanyadan Azerbaycan'a, 7 bin metre kadar atlas ve mehmeri kumaşlar getirilmiş²⁵⁸, yine aynı sene, Rusya'dan ve

256 Eliyev F. M. *Şimali Azerbaycan Şehirleri*, Bakı, 1960, s. 55-56.

257 Aļiev F. M. *Mesto Azerbaydžana v Mejdunarodnih Targoviyah.. Materiali Po Ekonomičeskie İstorii Azerbaydžana*. Baku. Elm, 1970, s. 57.

258 PGADA, VF.1261 Op.6, D.948,140ar.141 Alıntı: 18 Esrin İkinci Yarısı- 19 Esrin Birinci Gerinesinde Azerbaycanın Sosial- İktisadi Veziyyeti Ve Başlıca Senetkarlıg Merkezleri s. 55.

Rusya aracılığıyla Avrupa ülkelerinden, Azerbaycan'a, 38.657 adet farklı mal getirilmiştir.²⁵⁹ Hanlıklar döneminde Azerbaycan'daki şehirlere Batı'dan gelen sanayi ürünlerini, bu bölgeye taşıyan ülkeler arasında İran ve Osmanlı da bulunmaktadır. Kerim Han Zend'in iktidarda olduğu yıllarda, İngiliz Ost-Hind şirketi, Azerbaycan'ın güneyindeki hanlıkları, Batı'dan getirdiği ürünler ile doldurmuştur.²⁶⁰

Batı'da üretilen ürünlerin Azerbaycan pazarını işgal etmesinin yanı sıra, yaşanan dış müdahaleler ve iç çekişmeler de, şehirlerdeki üretim üzerine olumsuz etki etmektedir. Bununla birlikte, hanlıkların bağımsızlıklarını kazanmalarının ardından, hanların ikamegâhlarının da bulunduğu bazı şehirlere verilen önemin artırılması, şehirlerden alınan vergilerin nispeten azaltılması ve daha tehlikesiz bir ortamın oluşturulması gibi gelişmeler, şehirlerde ticaretin ve üretimin az da olsa canlanmasını sağlar. Çevre köy ve kasabalarda yaşayan insanlar, sanayi ürünlerine olan ihtiyaçlarını şehirlerden karşıladıklarından, tacirler de bu şehirlerdeki yatırımlarını artırmaya devam ederler. Özellikle, Volga-Hazar ticaret yolu üzerinde bulunan şehirlerde, nispi bir iktisadi canlanmanın yaşandığı araştırmacılar tarafından kaydedilmektedir. Hanlıklar döneminde Azerbaycan'daki şehirler, Han'lar tarafından tayin edilen naibler, dargalar, kelen-teriler, kalebeyler, esasbaşlar olarak adlandırılan memurlar tarafından yönetilmektedir.²⁶¹

Bu memurların görevi; şehirlerde emniyetin sağlanması, vergilerin toplanması gibi işlerdir. Özellikle dargalar, büyük yetkilere sahiptir. Pazarlar tamamen dargaların kontrolü

259 F. M. Aļiev, *Mesto Azerbaydžana v mejdunarodnih targoviyah.. Materiali po ekonomičeskie istorii Azerbaydžana*. Baku. Elm, 1970, s. 57272.

260 V. A. Uļiyaniĭski, *İstoričeskiy Oçerk Russtkih Konsulstv Za Granitsey 18 V G.1-2*, S.Peterburg,1899, s. 116.

261 F.M. Eliyev, a.g.e., s. 55-56.

altındadır, onlar bu pazarlardan, meşru ve gayri meşru yollardan büyük gelirler elde etmektedirler.²⁶² Bazı hanlıklarda bu görevde bulunan insanlara, çok büyük miktarda rüşvet verilmektedir.²⁶³ Şehirlerin ticari hayatında pazarların büyük yeri vardır. Sanat atölyeleri de, ya bu pazarların içinde bulunmakta ya da pazarlara bitişik olan sokaklarda yer almaktadır. Bu, aynı zamanda, vergi toplayan memurlar için de belirli kolaylıklar yaratmaktadır. 18. asırda Azerbaycan'da bulunmuş olan Alman seyyah M. Biberşteyn şöyle yazar: "Sanatkârlar mesleklerini, doğuda geleneksel olduğu üzere; aşpazların, tacirlerin ve başka meslekten olan grupların dükkânlarının bir arada bulunduğu mekânlarda icra etmektedirler."²⁶⁴ Tabakhaneler, boyahaneler, sabuncular ise genellikle, şehrin dış mahallelerinde ve varsa nehirlerin, su kanallarının kıyısında bulunmaktadır.²⁶⁵

Sanat ve ticaretle birlikte, şehirlerin iktisadi hayatında meyve bahçelerinin de önemi büyüktür. Şehirlerde bu işlerle tacirler uğraşmaktadır. Hanlık merkezlerinde, imtiyazlı grupların sayısı da bir hayli fazladır. Nitekim 1810 senesi istatistik rakamları, Baküde yaşayan han, bey ve diğer imtiyazlı kesimin, nüfusun yüzde on beşe yakını oluşturduğunu ortaya koymaktadır. Şehirlerde ticaret ve sanatta uğraşan kesim de, belirli bir ölçüde bu imtiyazlı kesim tarafından desteklenmektedir. Tacirlerin toplumsal hayatta önemli bir yeri vardır. Bütün ülkenin iç ve dış ticareti onların elinde toplanmıştır. Tacirler de, hanlar ve yönetici kesimle sıkı bir

262 G. Druvil, *Putışestvie...*, s. 97.

263 *ag.e.*, s. 97.

264 Biberşteyn M. F., *Opisaniie Provintsii, Raspolojeniin N. Levom Beregu Kaspiyskogo Morya, Lejazygo Mejdu Rekami Tereki Kur. Pervod S. Salanova-NAI NAN Azerbaydjana İnv466*, s. 32.

265 S. A. Egiazarov, *İsledovanie Po İstorii Uçrejdenii Vzakavkazie. Ç.2, Kazan, 1891*, s. 14-15.

ilişki içindedir. Hatta tacirler bazen, imtiyazlı kesimin ticari işleri ile de özel olarak ilgilenilmektedir.²⁶⁶ Hanlıklar dönemi Azerbaycan ahalisinin, sosyal bakımdan tam bir tasnifini yapmak zordur. Ancak, tüm hanlıklarda hâkim olan grup, genellikle, feodal sahipleri ve bürokrat sınıftır. Şehirlerdeki ekonomik hayata da onlar hâkimdirler. Pazarlar, kervansaraylar, imalathaneler, dükkânlar genellikle onlara aittir. Bu bakımdan, hanlık içerisinde yaşayan halkları, vergi ödeyenler ve her türlü vergilerden muaf olanlar şeklinde ikiye ayırmak mümkündür.²⁶⁷ *Hanlar, beyler, melikler, ağalar, abundlar, mollalar, seyidler, dervişler, mirzalar*, vergiden muaf olanlardır.

Vergi ödemekle yükümlü olanlar ise; tacirler, köylüler, sanatkârlar, şehirde yaşayan yoksullardır. Arşivlerde, şehirlerde yaşayan halkın sosyal ترکیbi hakkında bazı kayıtlara rastlamak mümkündür. Buna göre; Rusya işgaline kadar Ordubad şehrinde yaşayan üç bin beş yüz insanın, sadece yüzde 8'i, bu vergilerden muaf olan imtiyaz sahibi gruba mensuptur.²⁶⁸ Ordubad'la kıyaslandığında daha fazla nüfusa sahip olan (11 bin 500 kişi) İrevan'da, imtiyaz sahibi kesim; 188 aile ve 4'ü Han, 51'i bey, 19' mirza, 50'i molla, 39'u seyid, 3'ü derviş, 8'i Ermeni melikleri, 14'ü ise Hristiyan aileden oluşmaktadır. Sanat ve ticaretle uğraşanların sayısı ise, toplamda 4.301'dir. Bu rakam, şehir nüfusunun yüzde 40'ına tekabül etmektedir. Şehirlerde yaşayan insanların getiye kalanı ise, köy işleri ile meşgul olanlardan, işsiz ve yoksullardan ibarettir.²⁶⁹

266 İ. P. Berezin, *ag.e.*, s. 70.

267 Grigoryev V.N. *Statistiçeskie Opisaniie Nahičivanskiie Provintsii, S. Peterburg, 1833*, s. 192.

268 İ. Şopen, *İstoriçeskie Pamyatnik Sostayaniya Armiyanskoy Oblasti Ve Epohu Ee Prisooedimie K Rossiyskoy İmperii, S. Petersburg, 1852*, s. 484.

269 N.A. Kuznetsova, *Iran V Pervom Polovine 19 Vëkz. Moskva, Nauka, 1983*, s. 127.

Rus tarihçisi Leviatov, Baküde 1810 yılında Hanlardan, bey ve din adamlarından oluşan ailede, yaklaşık olarak 343 kişinin yaşadığını kaydetmiştir. Bu rakam da, nüfusun yüzde 15,5'ine tekabül etmektedir.²⁷⁰ Leviatov'un vermiş olduğu diğer bir bilgiye göre ise, Baküde nüfusun %34'ünü tacirler, %23,8'ini sanatkarlar, %12,3'ünü köylüler ve %14,5'ini de işçiler oluşturmaktadır.²⁷¹ Tacirler de konumlarına ve malik oldukları servetlere göre sınıflara ayrılmaktadır. Çok büyük bir sermayeye sahip olan tacirler; İran'la, Rusya'yla ve Türkiye'yle ticari ilişkileri bulunan tacirlerdir. Bu gruptaki tacirler daha çok; Bakü, Şamahı, Salyan ve Kuba'lı tacirlerdir. Bu büyük sermaye sahibi tüccarlar genellikle, ipek kumaş ticaretiyle uğraşmaktadırlar. Onların bu alanda en büyük rakipleri ise, Rus tüccarlarıdır. Bu nedenle, Azerbaycan tüccarları kendi çıkarlarını korumak için, kimi zaman, kendi aralarında bir birlik kurmak yoluna giderek, Rus tüccarlarını ipek üreticilerinden uzak tutmaya çalışmakta ve böylece, fiyatları kendileri belirlemektedir. Hanlar da, ipek üreticilerine para ödemek ve daha sonra, tacirlerin ürünlerini uygun fiyatlara satın almak suretiyle, Azerbaycanlı tacirlere yardım etmektedir.²⁷²

Kuzey Azerbaycan'ın en eski ve önemli şehirlerinden biri olan Şamahı, aynı zamanda çok büyük bir ticaret ve sanat merkezidir. Şamahı'nın uluslararası ticaretteki yerinden bahseden Fransız misyonerler, bu şehirde; Moskova, İsveç, Hollanda ve diğer ülkelerle ticaret yapan iş adamlarının bulunduğu ve şehrin her zaman tacirlerle dolu olduğunu belirtmektedir.²⁷³

270 VN Leviatov, *Oçerki İz İstorii Azerbaydjana...*, s. 61.

271 A.g.e., s. 61.

272 Abdullayev G. B., *Azerbaydjan V 18 V...*, s. 461.

273 *Viderjki İz Zapisey Fransuzskiy Missionerov Maz, Başqifleriu NAIİ NAN Azerbaydjana*, İnv. 471, s. 27.

Bu durumun bir diğer sebebi de, şehrin, Volga-Hazar ticaret yolu üzerinde bulunmasıdır. Bu dönemde, burada bulunan seyyahlar, burada 20'den fazla kervansarayın, pazarın ve sanat atölyelerinin bulunduğundan bahsetmektedir.²⁷⁴ Şamahı, burada bulunan Osmanlı askeri güçlerinin ve yerli halkın Nadir Şah'a karşı direniş gösterdiği dönemde büyük bir tahribata uğramış, şehrin ele geçirilmesinden sonra ise, burada büyük bir vahşet uygulanmıştır. Bu hadisenin ardından, burada yaşayan insanlar, günümüzde Aksu olarak adlandırılan ve kaynaklarda Yeni Şamahı olarak geçen yere göç ettirilmiştir.²⁷⁵ Hanlıkların bağımsızlıklarını kazanmasının ardından sonraki dönemde ise, bu şehirde hayat, yenisinden canlanmaya başlar. Bir dönem burada, Yeni Şamahı ve Eski Şamahı diye iki ayrı hanlık ortaya çıktıysa da, buradaki iki başlılığa, Eski Şamahı Hanı Muhammed Sait son vermiştir.²⁷⁶ Bu dönemde, iktisadi hayat da canlanmaya başlar. Muhammed Sait Han, tüccarlar ve sanatkarları himaye ederek, bu canlanmaya katkıda bulunmuştur. Onun hanlığı döneminde, Tebriz'den Şamahı'ya, 100 ipek kumaş dokuma ustasının davet edildiği bilinmektedir.²⁷⁷

Çeşitli dönemlerde yaşanan sıkıntılar, savaşlar ve bas-kılara rağmen, Şamahı yine de, Kuzey Azerbaycan şehirleri içinde sanatın merkezi olarak bilinmektedir. Bu şehirde yaşayan insanların çoğu, sanat ile uğraşmaktadırlar. Nitekim 19. asrın ilk çeyreğinde, Şamahı'daki dükkân ve pazarlara yerleşen sanat atölyelerinin sayısı 500'e ulaşmıştır.²⁷⁸

274 *İzveçenie İz Puteştstvie Korneliya Le - Bryuin., NAIİ NAN Azerbaydjana*, İnv. 480, s. 19.

275 F. M. Eliyev, *Şimali Azerbaycan Şehirleri*, s. 37.

276 G. B. Abdullayev, a.g.e., s. 102.

277 A. Novosel'tsev, *Goroda Azerbaydjana İ Vostoçnoy Armenii V 17-18 Vv İstorii SSSR*, 1959, N 1, s. 107.

278 A. N. Mustafayev, *Şirvanın Maddi Medeniyeti*, Bakı, Elm, 1977, s. 158.

Şamahî'de özellikle, ipek dokuma tezgâhlarının çokluğu dikkat çekmektedir. Ünlü Azerbaycan coğrafyacısı Hacı Zeynelabidin Şirvani'nin verdiği bilgilere göre, 18. asrın sonunda Şirvan bölgesinde, 1500 dokuma tezgâhı vardır. Yine, bir Rus subayının vermiş olduğu bilgilere göre, 1809 senesinde Şamahî'de yaklaşık 1000 dokuma tezgâhı bulunmaktadır.²⁷⁹

Rus işgalinin ve 1820'den sonra Şamahî Hanlığı'nın ortadan kaldırılmasından sonraki dönemde, Rus memurlarının düzenlemiş olduğu belgelerde, Şamahî'deki imalathaneler ve sanatkârların sayısı hakkında sahil bilgileri yer almaktadır.

Azerbaycan'ın diğer ticaret ve sanat merkezlerinden birisi de, Derbent şehridir. Derbent'in, özellikle deniz taşımacılığı vasıtasıyla, Rusyâ'daki şehirlerle ticari ilişkileri oldukça yoğundur. Aynı zamanda, Rusyâ'dan getirilen mallar da, Derbent'ten Azerbaycan'ın diğer bölgelerine dağıtılmaktadır. Rus konsulu M. Skinibinevski şöyle yazmaktadır: "Rusyâ'dan Derbent'e getirilen ürünler arasında; mahut, boyalar, parfümler, ipek ve pamuk kumaşlar, ev eşyaları bulunmaktadır."²⁸⁰

Diğer hanlık merkezleri gibi Derbent de, zaman zaman dış saldırılara maruz kalsa veya iç çekişmeler sonucunda za-yıflasa da, daha sonra kendisini toparlayabilmiştir. Nadir Şah'ın ölümünden sonra burası, Derbent Hanlığı'nın merkezi olmuş, daha sonraları ise, Kuba Hanı Fethali Han'ın burayı ele geçirmesinden sonra, hanın ikinci ikametgâhı haline gelmiştir. Arşivlerde Derbent şehrinin dış görünüşü, şehirdeki kaleler ve kale kapıları hakkında epey bilgiye rastlamak mümkündür. Buna göre; Derbent şehri, dağlardan deniz kıyılarına dek, oldukça geniş bir alanda bulunmakta-

279 AKAK, T. 4 Dok. 97.

280 *Arhiv Gosudarstvennogo Soveta*, T.2 S.-Peterburg, 1888, s. 691-692.

dır.²⁸¹ Gmelin, çok sağlam kaleleri olan bu şehrin, saldırıyla ele geçirilmesinin zor olduğunu yazmaktadır.²⁸² Derbent'in ayrıca, kale kapıları da çok ünlüdür. Bu kapıların sayısı hakkında, farklı rakamlardan bahsedilmektedir. V. Minorski'ye göre bu rakam 9 iken, İ. Berezin'e göre ise, 8'dir. Bu kapılardan bazıları şunlardır: Türkmen kapısı, Orta kapı, Kırklar kapısı, Yeni kapı, Carçı kapısı.

Çeşitli seyyahların vermiş olduğu bilgilere göre; şehir nüfusu, yaklaşık iki yüz yıl içinde çok fazla bir değişikliğe uğramamıştır. 17. asrda Azerbaycan'da bulunmuş olan Evliya Çelebi, Derbent'te 2 bin kadar evin mevcut olduğunu hakkında bilgi vermektedir.²⁸³

18. asrın sonunda, Derbent'te bulunan S. Gmelin ise, şehirde 4 bin evin olduğunu bildirmektedir.²⁸⁴ 1796 senesinde, Rus ordusunun Azerbaycan'a gerçekleştirdiği yürüyüş sırasında bu şehirde olan P.G Butkov da, bu şehirde 2 bin 180 ev olduğunu yazmaktadır.²⁸⁵

Oldukça stratejik bir yerde bulunan Derbent şehri, aynı zamanda, ülkenin iktisadi hayatında da önemli rol oynamaktadır. Bu şehrin halkı da, hem ticaret hem de sanat ile uğraşmaktadır. Şehirdeki sanatkârlar, ipek ve pamuk kumaşlar ile mis kablalar ve metal eşyalar üretmektedirler. Evlerde kadınlar tarafından dokunan Derbent halıları da, kalitesi ve güzelliğiyle ünlüdür.²⁸⁶

281 Gmelin S. G. *Puteşestvie Po Rossii. Dlya Issledovaniya Vseh Treh Çarstv Prirodu*, 3.S., Peterburg, 1785, s. 86.

282 *a.g.e.*, s. 105.

283 Evliya Çelebi, *Kniga Puteşestvie*, s. 174-175.

284 S.G. Gmelin, *a.g.e.*, s. 15.

285 P.G. Butkov, *Vıderjki Iz 'Proyektı Otçeta O Persidskoy Ekspeditsii V Vide Pisem'*, 1796 G. İ Gİ ED. Moskva, 1958, s. 202.

286 A.G. Serebrov, *a.g.e.*, s. 177.

Azerbaycan'ın diğer bölgelerinde olduğu gibi, Derbent'te de, sanat atölyelerinin çoğunu, ipek kumaş ve halı dokuma tezgâhları oluşturmaktadır. Butkov'un verdiği bilgilerden, 18. asrın sonunda Derbent'te, evlerde yapılan dokuma faaliyetlerine ek olarak, 30 adet kumaş ve 115 adet pamuk kumaş üreten küçük fabrikaların olduğu anlaşılmaktadır.²⁸⁷

Kuzey Azerbaycan'ın diğer bir önemli şehri de, Karabağ'ın önemli bir iktisadi merkezi olan Şuşa şehridir. Şuşa'nın, mevcut olduğu konum itibarı ile başlıca ticaret yollarının dışında bulunması, şehrin iktisadi gelişimine olumsuz etki etmektedir. Şuşa'nın diğer şehirlerle ticari ilişkilerinin zayıf olması, buradaki yerli halkın ihtiyaç duyduğu ürünlerin temin edilmesinde sıkıntılar yaşanmasına neden olmaktadır. Buradaki terziler, dokumacılar, demirciler, halı-çaçılar, zergeler, dabbaklar, şehir halkının bu ürünlere olan talebini karşılamaktadır. Hanlıklar döneminde, özellikle Karabağ'da, halı üretimi gelişmiştir.

1.5. Hanlıklar Döneminde Azerbaycan'da Kültürel ve Edebi Hayat

Nadir Şah'ın ölümü sonrasında, hanlıkların bağımsızlıklarını kazanması ile birlikte meydana gelen otorite boşluğu ve yaşanan feodal çekişmeler, ekonomik ve kültürel hayata olumsuz etki etmektedir. Yaşanan savaşlar nedeniyle, birçok tarihi kültürel yapı zarar görmekte, şairler ve bilim adamları ise, hükümdarın zulmünden kurtulmak için kendi yurtlarını terk etmek zorunda bırakılmaktadır. Aynı zamanda hanlıklar dönemindeki otoriter ve baskıcı yapı da, düşüncelelerin

287 P. G. Butkov, *Viderjki...*, s. 202.

özgür bir şekilde ifade edildiği edebi eserlerin yazılmasına engel teşkil etmektedir. Ancak, bütün bu olumsuz koşullara rağmen, Azerbaycan'ın kültürel ve edebi hayatının tümüyle bir durgunluk içerisinde olduğu söylenemez.²⁸⁸ Şamahı, Şuşa, Şeki gibi şehirler, hanlıklar döneminde aynı zamanda, birer kültür merkezleridir.

Hanlıklar dönemi Azerbaycan edebiyatı, iki özelliğiyle dikkat çekmektedir. Birinci özellik, edebi dilin giderek daha saf ve halkın anlayacağı bir hale gelmesidir. İkinciye, Fuzuli okuluna mahsus olan ve Arapça, Farsça ve Türkçe gibi dillerde kaleme klasik divan edebiyatının bir ürünü olan eserlerin sayısının azalması ve milli bir edebi dil üslubunun yaygınlaşmasıdır. Meçhur Şirvani, Şakir, Nişat gibi şairler, bu klasik edebi üslubu devam ettirenler arasındadır. Bu şairlerin eserlerinde, klasik konularla beraber, dönemin siyasi ve toplumsal durumunu yansıtan konular da işlenmektedir.

Halk diline dayalı olan yeni edebi ekolun en parlak temsilcilerinden biri, Karabağ Hanı'nın veziri olan Molla Penah Vakıf'tır. Molla Penah, 1759 senesinde, Kazak bölgesinden Karabağ'a döndükten sonra, ycteneğinden ötürü saraya celp edilmiş ve daha sonra ise, vezirlik görevine atılarak yükselmiştir. Molla Penah Vakıf'ın Türkçe kaleme aldığı aşk şiirleri, günümüzde de, bütün Azerbaycan'da meşhurdur. Onun Karabağ'da büyük bir saygınlığa sahip olduğu, şu darbi misalden anlaşılmaktadır: *Her okuyan, Molla Penah Olamaz* Molla Penah'ın kaleme aldığı eserlerden, hanlıklar dönemindeki düşünce sistemi, kültürel ve edebi zevkle ilgili de, oldukça önemli bilgiler edinilebilmektedir. Molla Penah Vakıf, yaşadığı dönemde, bir devlet adamı olarak,

288 Azerbaycan Tarihi Uzak Keçmişten..., s. 565.

hanlıklar arasında olumlu ilişkilerin kurulmasına da katkıda bulunmuştur.²⁸⁹ Hanlıklar döneminin diğer bir mühim şairi de, Molla Veli Vidadi'dir. Vidadi'nin Molla Penah Vakıf'la değişmeleri ve yine onun, Azerbaycan edebiyatında çok özel yeri olan Durnalar, Çoktandır adlı şiirleri, günümüzde de okuyucuyu kendisine hayran bırakmaktadır. Vidadi, aynı zamanda, Azerbaycan edebiyatında koşma ve geraylı olarak adlandırılan yeni realist tarzın da üstadı olarak görülmektedir. Vidadi kimi zaman, hanlıklar döneminde yaşanan savaşların yarattığı olumsuz durumdan etkilenerek, umutsuz bir ruh halini yanstan şiirler kaleme almıştır. Yenilikçi ekolde eserler veren şairler arasında; Arif Tebrizi, Arif Şirvani, Ağa Mesih Şirvani gibi isimler de bulunmaktadır. Hanlıklar döneminde, Azerbaycan'da eğitim sistemi, İslami bir anlayış üzerine kurulmuştur. Mektep ve medreseler, din adamlarının kontrolindedir. Bu mektep ve medreselerde genellikle; Kur'an ve Hadis gibi derslerin dışında, klasik Fars ve Azerbaycan edebî eserleri de okutulmaktadır. Modern tarzda eğitim kurumları ise, genellikle şehirlerde bulunmaktadır. Şehirlerin de kimi zaman, yaşanan savaşlar sonucunda tahrip edilmesi, mektep ve medreselere de olumsuz yansımakta, buradaki eğitim kesintiye uğramaktadır.

Hanlıklar döneminin başlaması ve yönetimde eğitimli kadrolara olan ihtiyacın artmasıyla, bu eğitim kurumlarına verilen önem de artmıştır. Bu nedenle, bu eğitim kurumlarının canlandırılması amacıyla, hanlık hazinesinden bütçe ayrılmakta ve köylerde de, bu tür modern eğitim kurumları açılmaya başlanmaktadır. Tüm bunlar sonucunda ise; tarih, felsefe riyaziyat alanlarında yeni eserler ortaya çıkmaya başlar. 18. asırda kaleme alınan ve yazarı belli olmayan *Tevarih-i*

289 *Azerbaycan Tarihi Uzağ Keçmişden...*, s. 566.

zamane-i Şah Abbas ibn Hudabende, *Hanedane Safevin* gibi eserler, işte bu türden eserlere bir örnektir.

Hanlıklar döneminde yaşamış olan tarihçilerden biri de, Abdurrezzak Dunbuli'dir. Onun eserleri arasında; Tebriz ve Hoy'daki yöneticilerin mensup olduğu Dunbuliler aşiretinin tarihine dair yazmış olduğu *Riyazü'l-cennet*, Fethali Han'ı ve onun faaliyetlerini anlatan *Measir-i Sulhaniye* adlı eserleri bulunmaktadır. Hanlıklar dönemi coğrafyacılarından Zeynelabidin Şirvani'nin ise, iki önemli coğrafya eserinin olduğu bilinmektedir. Bunlardan birisi *Bustan-us-siyah*, diğeri ise *Riyaz-üs-siyah*'dir. Azerbaycan'da, klasik mugam sanatının da önemli ifaçılarının bulunduğu bilinmektedir.

Bu dönemde yaşanan sıkıntuların, bu müzik sanatını da etkilemiş olduğu anlaşılır. Nirekim bazı mugamlarda, sıkıntı ve ıstırapların etkisi hissedilmekte ve bunun yanı sıra, özgürlük mücadelesi çağruları da yapılmaktadır. Yine bu dönemde halk ozanları da, toplum tarafından büyük beğeni ile karşılanmaktadır. Ozanlar, kimi zaman, meclislerde yeni destanlar ve halk şarkıları okumakta, kimi zaman da, dönemin ağır sosyal ve ekonomik şartlarını kendi şiirlerinde eleştirmektedirler. Azerbaycan'da bunların dışında, bu döneme ait olan, mimarlık ve süsleme sanatının örneklerine de rast gelinmektedir. Nirekim Kubada, Şamahı'da, Baküde ve Şuşa'da, gösterişli saraylar ve binalar inşa edilmiştir.

Bu dönemde, sadece Karabağ Hanlığı'nda inşa edilmiş olan çok sayıda mimari yapı mevcuttur. Birinci Bayat Kalesi, Cuma mescidi, Asgeran Kalesi, Han Bağı gibi eserler, bunlardan sadece birkaçıdır. Süsleme sanatına örnek olarak ise, saraylar ve bazı zenginlerin yaşadığı evlerin duvarlarına yapılan resimleri ve yazılar gösterilebilir. Bunlarda; savaş ve

av gibi farklı sahneler resmedilmiştir. Şeki'deki Han sarayında ve Şuşada Mehmandarovlar ile Sefibeyov'lara ait olan evlerde, bu tür resimler yer almaktadır. Azerbaycan, bütün bu sanat dallarına ek olarak, halıcılık sanatında da ün kazanmıştır. Özellikle; Şeki, Karabağ, Gence ve Şirvan halıları oldukça meşhurdur. Azerbaycan sınırlarından çok uzakta bile, bazı şahsi koleksiyonlarda ve müzelerde, bu dönemde üretilen Azerbaycan halıları yer almaktadır.

II. BÖLÜM

1801- 1813 YILLARINDA OSMANLI, İRAN VE RUSYA ARASINDA MÜCADELENİN DERİNLEŞMESİ ve RUSYA'NIN AZERBAJCANI ELE GEÇİRMESİ.

18. asrın sonu ve 19. asrın ilk çeyreğinde, ister kuzey ve güney Azerbaycan toprakları, hanlıklara bölünmüştür ve bu hanlıklardan her biri, kendi topraklarını diğerlerinin saldırılarından korumak için, müttefik arayışı içindedir. Kendi aralarındaki çekişmelerin devam etmesi ve milli birliğin inşa edilememesi, hanlıkları hem ekonomik hem de siyasi olarak zayıflatmaktadır. Bu durumun devam etmesi ise, Azerbaycan'ın jeopolitik ve geo-ekonomik açıdan sahip olduğu önemin farkında olan güçlerin ilgisini bu bölgeye çekmektedir. Özellikle Rusya, bu süreci dikkatle takip etmekte ve işgal planlarını gerçekleştirilmek için, gerekli istihbarat çalışmalarını da yürütmektedir.

Hanlıklar arasında yaşanan çekişmelere rağmen, 18. asrın sonunda, Azerbaycan'da ticaret giderek gelişmekte ve ekonomik göstergeler de olumlu yönde seyretmektedir. Bu dönemde, hanlıkların yönetim anlayışı ise, Safeviler dönemindeki gibi aynen devam etmektedir. Hanlıklar döneminde Hanlıkların bütün işlerini, divanlar yürütmektedir. Hanlıkların yönetiminden sorumlu olan en üst düzey kurumu

İran devlet geleneğinden gelen divanhanelerdir. Divanhanelerde; vezir, mustavfi, kalebeyi, divanbeyi, gazi, hazinedar görev almaktadır.²⁹⁰

Bu dönemde, Azerbaycan'da tüm siyasi kararlar, hanların çıkarlarına uygun olarak alınmakta ve onların hükümlerliliğiyle; rı kayıtsız şartsız devam etmektedir. Hanların temel görevleri; kendi topraklarını muhafaza etmek, feodal çatışmalar ile yeni topraklar elde etmek ve halk arasındaki itibarını korumak ile vergilerin toplanmasından oluşur. Hanlar, kendi hanlıkları içerisinde yaşayan insanların evlerini, çalışarak elde ettikleri ürünleri, hülasa bütün malları kendi malları olarak görürler. Nitekim onlar, hanlık topraklarını kendi akrabalarına, beylere, din adamlarına ve divanhanede görev yapanlara rahatça bahşedebilmektedir. Halkın, kendisini yönetenlerden son derece hoşnutsuz olduğu böyle bir dönemde, hanlıklar arasında bir milli birlik bilincinin de olmayışı, Rusya'nın bu bölgeye olan ilgisini gittikçe daha da arttırmaktadır.

Rus tarih anlayışında, Çarlık Rusya'sının Azerbaycan'ı işgal etmesi, İran ve Osmanlı Türkiye'sinin işgal tehlikesine karşı, Azerbaycan halkını kurtarma' olarak gösterilmektedir.²⁹¹ Ancak, daha tarafsız olan araştırmacılar, bunu bir işgal olarak tanımlamakta ve bunu, Rusya'nın Kafkaslardaki yayılmacılık politikasıyla izah etmektedirler. Gerçekten de, Rusya'nın, Kafkasya'da ekonomik, ticari ve stratejik çıkarları vardır. Rusya, daha Petro döneminde, Hazar denizine hâkim olmayı, Osmanlı'nın Kafkasya ve Orta Asya'daki etki alanını daraltmayı ve tarihi ipek yolu güzergâhını, Rusya'nın ekonomik çıkarlarına daha uygun olan Baltık-Volga-Hazar Denizi yoluna çevirmeyi amaçlamaktadır.²⁹²

290 H.E. Delili, *Azerbaycanın Cenub Hanlıkları*, s. 30.

291 E. Zevakin, *Azerbaydjan V Naçale 18 Veka*, Bakü, 1929, s. 17.

292 Zevakin, *age*, s. 17.

Zengin petrol, tuz ve pamuk bölgesi olan Bakü, stratejik konumuyla da, Çar Rusya'sı için vazgeçilmezdir. Rusların bir diğer amacı da, Asya ve Avrupa arasındaki ticaret yollarını kontrol altına alarak, İran ve Osmanlı'yı buradan saf dışı etmektir.²⁹³

Rusya'nın Kafkasya'ya hâkim olmak yolundaki ilk hamleleri, I. Petro zamanında başlar. I. Petro, Güney Kafkasya'ya konuşlanıp, buradaki Hristiyan unsurları da örgütleyerek, Osmanlı devletine darbe indirmek, Osmanlı'nın sınırlarına dayanmak suretiyle bu devleti kontrol altına almak, aynı zamanda Hindistan'a giden yollara hâkim olmak niyetindedir. Bu amaçla, 1721'de İsveç'le yapılan savaş sona erdiğinde, büyük bir orduyla Azerbaycan'a hücum eder. Ancak, Osmanlı'nın sert itirazlarından sonra geri dönmek ve uygun bir zaman kollamak zorunda kalır. Bu hareket sırasında zapt edilmiş olan Gilan'ın daha sonra Nadir Şah'a geri verilmesinin tek nedeni de, Rusya'nın, Osmanlı ve İran'ın bir ittifak kurmasından endişe etmesidir.²⁹⁴

Osmanlı ve İran'a karşı temkinli tavrını sürdüren Rusya'nın takınmış olduğu bu tavra karşılık, Kafkasya'da bulunan Hristiyanlar, özellikle de Ermeniler, Müslümanlara karşı Rusya'nın bölgeye gelmesi tarafdarıdır. Çünkü Ermeniler, tarihi Türk topraklarında kurtmayı planladıkları Ermeni devletini, yalnız büyük bir devletin himayesinde gerçekleştirilebileceklerini çok iyi bilmektedirler. Bu devlete ise, Rusya'dan başkası olamazdı.

Çarlık Rusya'sının Azerbaycan'ı ele geçirmesi sürecini ayrıntılarıyla anlatan yazarların eserlerinde; Ermeniler, Rus-

293 Zevakin, *age*, s. 17.

294 T.T. Mustafazade, *Azerbaydjan I Russko-Turetskie Otnoşeniya V Pervyi Treti 18 Veka*, Bakü, 1902, s. 17.

ların Azerbaycan'ı ele geçirmeye başladığı ilk günlerden başlayarak Ruslara hizmet etmekte ve Rus makamlarına, Azerbaycan Türklerini zor durumda bırakan raporlar ve isimsiz mektuplar yazmaktadırlar. Bu konuda, Kafkas Arkeoloji Komisyonu'nun kayıtlarında, N. Dubrovi'nin *Maverü'n Kafkasya 1803-1806'cu Yıllar ve P. G. Butkov'un 1722-1803 Yıllarında Kafkasya'nın Yeni Tarihi Hakkında Bilgi* eserleri ile P. T. Arutyunyan'ın *18. Asrın Birinci Çeyreğinde Ermeni Halkının Azatlık Harekâtı* ve İ. V. Petruşevski'nin *Rus Çarizminin Azerbaycan'da Müstemelececilik Politikası* ile M. Adigözeloğlu'nun *Karabağname* adlı eserlerinden önemli bilgiler edinilebilmektedir.

Ermeni meselesini ilk defa Avrupa'nın gündemine taşıyan isim, Karabağ'ın Haçın meliklerinden olan İsrail Ori olmuştur. O, sürekli olarak Müslümanlara karşı mücadele yürütmüştür. Nitekim 1673'te Hıristiyan Patriarh Yakov'un başkanlığında, İran'a karşı Avrupa'dan yardım almak amacıyla Avrupa'ya gönderilen elçilik heyetinin içinde, İsrail Ori de bulunmaktadır. Ori, Ermeni tacitlerle Fransa'ya giderek, burada özel eğitim aldıktan sonra, Avrupa ülkelerinin yetkililerini "zavallı Ermeni halkını, Müslümanların zulmünden kurtarmak için" Kafkasya'ya ve İran'a müdahale etmeye teşvik etmektedir. Yine, Ori, 1703 senesinde, Avrupalı askerlerin lenen bu muhtemel yürüyüş sırasında, Avrupalı askerlerin Kafkasya'ya ilerlerken, Rus topraklarından geçebilmesini sağlamak için, Rusları ikna etmek amacıyla Moskova'ya gelir. İ. Petro ona, Rusların bu bölgeye tek başına asker gönderileceğini bildirir ve Ori'ye albaylık rütbesi vererek, gerekli istihbaratı sağlamak için Azerbaycan ve İran'a gönderir.²⁹⁵

295 G. A. Ezov, *Snoşeniya Petra Velikogo S Armiyanskiim Narodom*, S. Peterburg, 1848, s. 64.

Petro'nun yayılmacı politikalarını devam ettiren II. Katerina döneminde, Ruslar Osmanlılarla yapılan savaşlarda üstünlük elde etmeye başlar ve böylece, Kafkaslarda Rusya'nın etkisi daha da artar. II. Katerina, Kafkas Ordu Komutanı P. S. Poryomkin'e 1783 senesinde yazmış olduğu mektupta, Rusya'nın hedefinin; Derbent, Kuba ve Gence'yle geçirmek, burada Gürcistan'ın temsil ettiği, ancak oldukça zayıflamış durumda bulunan Hıristiyanlığı kuvvetlendirmek ve Müslümanların üstünlüğüne son vermek olduğunu belirtmektedir. Bu bölgede ikinci bir Hıristiyan devletinin, bir Ermeni devletinin yaratılması konusunda Rusların gizlice yürüttükleri faaliyetler, arşiv belgelerinden de anlaşılmaktadır.

Nitekim A. P. Hrapovitski'nin hatıralarında şunlar yazmaktadır:

"... Ben, knez Poryomkin- Tavriçski'nin Konstantin Pavloviç'e ulaştırması amacıyla yazılan ve İran'daki başbozukluk ve otorite boşluğunun kullanılarak Bakü ve Derbeni'le geçirilmesiyle, Albaniya adlı bir devletin yaratılması konusunda, gizli ibaresi bulunan bir layihasını buldum"²⁹⁶.

Rusların bölgeyle ilgili bu yöndeki planları ve özellikle 1783 senesinde imzalanan Geyorgyevsk Anlaşması, Osmanlı'yı ciddi şekilde rahatsız etmeye başlamıştır. Nitekim Osmanlı elçilerinin, Dağıstan ve Azerbaycan hanlarına göndermiş olduğu ve Ruslara karşı savaşın 'kutsal savaş' olarak tanımlandığı fermanlar, bu rahatsızlığın bir göstergesi

296 Pamyatne Zapiski A. B. Hrapovitskogo "Çtenie V Imperatorskom Obşestve İstorii Drevnostey Rossiyskij Pri-Moskovskom Universiteté". Op.2, Moskva, 1872 S.37, Abdullayev G. B. *İz İstorii Severo-Vostoçnogo Azerbaydjana V 60-80 -H Gg. 18 V. Baku, AN Azerb. SSR, 1958, 211, s. 125*

olarak görülebilir.²⁹⁷ Geogeyevski Anlaşması gereği, 2 Rus askeri alayının Tiflis'e giriş yapması, yalnız Osmanlı tarafından değil; İran ve Azerbaycan hanlıkları tarafından da ciddi bir tehdit olarak algılanmaktadır. Osmanlı'nın Çıldır valisi Süleyman Paşa'nın, Karabağ Hanı İbrahim Han'a yazmış olduğu mektupta, 1783-1784 senesinde Rusların, Kafkas-ya'daki dağ geçidini geçerek, Rusya ve Gürcistan'ı birleştiren bir yolun inşa edilmesi konusundaki rahatsızlığını şu şekilde ifade etmektedir:

"Lanet olası Ruslar, Kafkasyadan geçen bir yol yapmışlar... Şimdi, onların yapmış olduğu bu yol sayesinde, gerekli olan malzemeleri ve aynı zamanda askeri güçleri bölgeye ulaştırmaları kolaylaşacak ve sonuçta bu lanetli ordular, İran-Osmanlı sınırlarına girecek ve burayı bir yaz seli gibi saracaklar."²⁹⁸

Osmanlı, 1783 senesinde, bu durumun engellenmesi ve Rusya yayılcılığına karşı Güney Kafkasya halklarının örgütlenmesi amacıyla, bölgeye bir elçi heyeti gönderir. Halil Paşa'nın başkanlığındaki bu elçiler, Karabağ'a gelirler ve Şuşada kendi karargahlarını kurarak, Azerbaycan ve Dağıstan'ın hâkimlerini, Rusya ve Kartli-Kaheti Krallığı'na karşı ittifak yapmaya ikna etmeye çalışırlar.²⁹⁹ Sultanın he-diyeleri ve fermanlarının ulaştırıldığı hâkimlerden bazıları, kendi elçilerini Şuşa'ya göndererek, Rusya'nın Kafkasyadaki hâkimiyet kurma çabalarına karşı durabileceklerini, buradaki Osmanlı elçilerine bildirirler.³⁰⁰

297 O.P. Markova, „Rossiya, Zakavkazie I Mejdunarodnye Otnoşenie V 18 Vek“, Moskva, Nauka, 1966, s. 203.

298 Paşayeva, a.g.e., s. 27.

299 a.g.e., s. 26.

300 a.g.e., s. 26.

Nitekim 1785 senesinde, Şeyh Mansur'un önderliğinde, Rusya'ya karşı isyan başladığında, Avar Hanı Ümme Han da, Gürcistan'a tabi olan Borçalı'ya hücum ederek buraları ele geçirir. Aynı yıl, Osmanlı ve Kafkas birlikleri, Kartli yolu üzerinde bulunan Rus-Gürcü askerlerine baskın yapar.³⁰¹ Karabağ, Şamahı, Şeki Hanlığı ile Car-Balaken toplulukları ve Dağıstan hâkimleri de, bir anlaşma imzalayarak, Rus işgaline karşı birlikte hareket edeceklerini bildirdikten sonra, kendi elçilerini İbrahim Efendi'yle birlikte İstanbul'a gönderirler. Bu şekilde müsterek bir tutumun ortaya konulması, Rusya'yı, Güney Kafkasyadaki hedeflerini bir süre daha ertelemek zorunda bırakır. Bu arada, Ahıska Paşası Süleyman Bey'in yerel unsurlardan oluşan askeri güçlerinin de, Gürcistan'ı baskı ve korku altında tutmak amaçlı lokal saldırıları devam ettirmektedir.

Osmanlı'nın durumunun giderek kötüleşmesi, İran'ın sarsılan otoritesi ve Azerbaycan hanlıklarının tek bir devlet halinde birleştirmek çabalarının sonuç vermemesi, Rusya'nın elini giderek kuvvetlendirmektedir. Derbent'ten Hemedan'a kadar geniş bir coğrafyada birleşik bir Azerbaycan devletinin ortaya çıkması, ne Rusya'nın ne de İran'ın çıkarlarına uygundur. Ruslar, 18 asrın sonlarında, Kuba Hanı Fethali Han'ın, Azerbaycan hanlıklarını tek bir devlet çatısı altında birleştirmek çabalarına başlangıçta destek verse de, daha sonra bunun, kendilerinin Kafkaslarda egemenlik kurma çabalarını zora sokacağı düşünüerek Fethali Han'a destek vermekten vazgeçmişlerdir. Nitekim Fethali Han, Dağıstan ve Gilan da dâhil, Hazar havzasını ele geçirecek Erdebil'e varınca, Çarlık Rusya'sının itirazları üzerine geri dönmek zorunda kalmıştır. Rusya'ya karşı direnebilecek güçte olmayan Azer-

baycan hanlıkları, istemeseler de, hem kendi iktidarlarını hem de hanlıklarının bağımsızlıklarını korumak için, birbirlerine karşı Çarlık Rusya'sının himayesine sığınmak zorunda kalmışlardır. Hatta bazı Azerbaycan hanları, Gürcü kralına, Rus himayesini kabul etmek arzusunda olduklarını bildiren bir mektup da yazmışlardır. Bunlar arasında; Derbentli Fethali Han, Şekili Hacı Abdulkadir, Şamahılı Ağası Han, Urmiyeli İmamkulu Han, Tebrizli Necefku Han, Bakülü Melik Memmed Han, Karabağlı İbrahim Han, İrevanlı Hüseyin Han da bulunmaktadır.³⁰² Aslında, Azerbaycan hanları ve buradaki halk, din ve etnik açıdan kendilerine daha yakın gördükleri Osmanlı'dan yanadır. Ancak, Osmanlı'nın bölgedeki gücünün giderek zayıflaması, onları Rusya'yla ilişkileri normalleştirmeye mecbur kılmaktadır.

1787 Osmanlı- Rus savaşıdan sonra, bölgede yaşanan rekabet daha da artmıştır. Bu savaş sırasında, Osmanlı yönetimi, Kafkas halklarına mektuplar göndererek, onları 'kâfir' karşı cihada davet etmektedir. Seyyid Hüseyin Battal Paşa komutasındaki Osmanlı ordusunun, Kubada yenilgiye uğraması, bu mücadelenin kaderini belirleyen gelişme olmuştur. Yapılan Yassı Anlaşması da, Osmanlı'nın bölgede aktif bir politika yürütmesini engelleyen diğer bir faktördür.

İran cephesinde de durum oldukça karışmıştır. Kendisini İran hükümdarı olarak ilan eden Alimurad Han, Rusya'nın da desteğini almak için, bu ülkeye elçi göndererek, ittifak yapmak arzusunu bildirmiştir. Yardıma ihtiyacı bulunan Alimurat Han, Rusya'nın ileri sürdüğü bütün şartları kabul etmeye razıdır. Ali Murat Han ile Rus elçileri arasında yapılan görüşmelere, Ermeni Yakob Antonov aracılık

302 Markova, *a.g.e.*, s. 207.

etmektedir.³⁰³ Ali Murat Han, Rusya'ya gönderdiği mektuplarda, Osmanlı ve onunla ittifak halinde bulunan Azerbaycan hanlıklarına karşı, Rusya ile ittifak yapmak arzusunu dile getirmektedir.

Rusya'nın amacı; bölgedeki unsurları kullanarak Azerbaycan hanlıklarının topraklarını işgal etmek, burada bir Ermeni devleti ve Alban Krallığı meydana getirmek ve böylece, Kafkasya'da kendi egemenliğini sağlamaktır. Bu sebeple, Karabağ Hanlığı'nda yaşayan Ermeni melikleri, Rusya'yla ittifakı istemektedirler. Çarlık Rusya'sı, Ermenilerle ilişkilerini, bazen gizli bazen de açık bir şekilde yürütmektedir. Bu bakımdan, P. S. Potyomkin'in, Ermeni Patriarhı Dolgorukov'a göndermiş olduğu yazı oldukça anlamlıdır. Bu yazıda, yakın zamanda Rus ordusunun Ermenileri, Tatarların zulmünden kurtarmak için harekete geçeceği ifade edilmekte, Ermenilerin de hazırlık yapımları istenmektedir. Bu haber doğrultusunda harekete geçen Ermeni meliklerin bu hazırlığından, Karabağ Hanı haberdar olur ve onların birkaçını tutuklayarak kaleye hapseder. Ayrıca, mülklerini ve onlara verilmiş olan tüm imtiyazları geri alır. Gence katolikosu Ovanesi'yi ise zehirlettirir.³⁰⁴

1787'de Gürcü kralı Karabağ Hanlığı'na saldırıya geçerken, Knez Orbelianin'in komutası altındaki 5 bin Ermeni de, İbrahim Han'a karşı savaşa katılmıştır.³⁰⁵

Yassı Anlaşması sonrasında, Osmanlı'nın Kafkaslardaki etki alanı giderek daralmış ve burada, bölgesel bir güç olmak iddiasıyla yeni bir güç ortaya çıkmaya başlamıştır.

303 Azerbaycan MEA Tarih Enstitüsünün Elimi Arşivi İm.Nomer 1795,V.17.

304 G.A. Ezov, *Snaşeniya Petra Velikogo S Armiyskim Narodom Dokument, S. Peterburg. 1848. V.99-100.*

305 Ezov, *a.g.e.*, s. 34.

Bu, 1793'ten itibaren, muhalifi Lütfeli Hanı yenilgiye uğratarak bütün İran'ı kendi hâkimiyeti altında toplayan Ağa Muhammed Han Kaçar'dır. Bir Türk kökenli Kaçar sülalesinden olan Ağa Muhammed Şah Kaçar, Rusya'nın en büyük rakiplerinden biri olmuştur.

Kaçar'ın, şah tahtına oturabilmesi için, eski Safevi sınırlarına hâkim olması gerekmektedir. Bunun içindir ki, Kaçar, Azerbaycan hanlıkları ve Gürcistan'ı, kendisine tabi etmek arzusundadır. Şah Kaçar, Rusya'ya karşı tek başına zafer kazanmanın zor olduğunu bilir. O, Osmanlı sarayı ve Azerbaycan hanlarına elçiler göndererek, bu konuda kararlı olduğunu ve özellikle Osmanlı ile ittifak yapmak istediğini bildirmektedir.³⁰⁶ Onun bu duruşu, Osmanlı'yı oldukça memnun etmektedir. Ancak, Azerbaycan hanları da, Kaçar tehlikesine karşı Osmanlı'nın onları himaye etmesini istemektedir. Mesela, Karabağ Hanı İbrahim Han, 1794-1795 yıllarında, Osmanlı vezirine gönderdikleri mektuplarında, kendilerinin Osmanlı'ya hizmet ettiklerini, Şah Kaçar'ın ise, Araz'ı geçerek Karabağ ve Gürcistan'ı ele geçirmek niyetinde olduğunu vurgulayarak, saraydan yardım istemektedir.

Osmanlı yönetimi ise, Azerbaycan hanları ile Ağa Muhammet Şah Kaçar arasında bir seçim yapmakta zorlanmaktadır. Osmanlı, Kaçar'ın Rusya'ya karşı yapmış olduğu mücadelede, ona açık destek vermekten çekinmekte ve yaklaşan Rus tehlikesine karşı, hanları da küstürmekten imtina etmekte ve hanların, Rusya ile yakınlaşmasının önüne geçmeye çalışmaktadır. Osmanlı, Azerbaycan hanlarından İbrahim Han'a yazmış olduğu cevap mektubunda, İran'la aralarındaki barış anlaşmasını gerekçe göstererek, İran tarafından barışı bozacak

306 Paşayeva, a.g.e., s. 36.

bir hareketin gerçekleşmemesi durumunda, herhangi bir müdahalenin uygun olmayacağı görüşünü ifade etmektedir.³⁰⁷ Kuzey Azerbaycan hanlıklarından sadece, Gence hanı Cevad Han, Şah Kaçar'a tabi olduğunu bildirmiş ve sonuna kadar da, Rus işgaline karşı mücadele etmiştir.

1795 yılının Haziran ayında Araz nehrini geçen Şah Kaçar, 35 binlik bir ordu ile Şuşa kalesini kuşatma altına alır.³⁰⁸ O, Karabağ Hanlığı'nı itaate mecbur edemediyse de, Tiflis'e dönerek, bu şehri yakıp yıkar. Gürcü askerleri, silahlarını da bırakarak kaçmak zorunda kalır. Kaçar, Tiflis'ten 10 bin insanı esir aldı. Rus hükümeti, Kafkas ordularının başkumandanı olan İ. V. Gudoviç'e ek yardım gönderdiyse de, Tiflis'i geri almak mümkün olmaz.

Ermeni arhipsipoku bu konu ile ilgili olarak, Petersburg'da bulunan Rus subayı Davidov'a şöyle yazmaktadır: 'Ben, Gudoviç'e, Gürcistan, sizin desteğiniz olmadan ayakta kalamaz dedim, ancak onun boş kafası bunu kavrayamadı...'³⁰⁹

Horasan'da isyan çıkınca, Kuzey Azerbaycan'dan geçici olarak askerlerini çekmek zorunda kalan Ağa Muhammed Şah Kaçar, daha sonra, 1797 senesinin yaz ayında, çok büyük bir orduyla Karabağ'a geri döner. İbrahim Han, bütün güçlerini seferber ederek Kaçar ordusuna karşı mukavemet göstermeye çalışırsa da, direnemeyeceğini anlayarak, Şuşa'yı terk eder ve Car-Balaken'e sığınmak zorunda kalır. Şehri ele geçiren askerler, acımasız ceza uygulamalarına ve yağmalamaya girişir. Muhammed Kaçar'ın, Seferali Bey ve Abbas

307 Cemal Gökçe, "1787-1806 Yılları Arasında Kadıkasada Cereyan Eden Siyasi Olaylar", *Edebiyat Fakültesi Tarih Dergisi*, No: 26, İstanbul 1972, s. 47.

308 *Azerbaycan Tarihi, En Gedim Zamanlardan 20 Esrede*, C. 1, Bakı, Azernesiz, 1994, s. 539.

309 *Kavkazskaya Starina*, 1860'dan alıntılan Paşayeva, a.g.e., s. 38.

Bey adlı hizmetçileri, onun odasına girerek uykudayken, Ağa Muhammed Şah Kaçar'ı katlederler. Bu suikastin gerçekleştirilme nedenleri ile ilgili olarak çeşitli görüşler bulunmaktadır. Karabağ tarihi hakkında yazan Mirza Cemal'in yazdıklarına göre; Kaçar, Şuşa'yı ele geçirdikten yaklaşık bir hafta sonra, yaşanan bir olay nedeni ile Seferali Bey ve Abbas Bey adlı iki hizmetçisini azarlamıştır. Sabah olunca cezalandıracağını anlayan ve ölümlü korkusuyla bu cezadan kurtulmanın yollarını arayan hizmetçiler, Şah Kaçar'ı uykudayken öldürürler. 19. yüzyıl Rus tarihçisi P. Butkov'a göre ise; bu işin perde arkasında, Karabağ beyleri bulunmaktadır. Şuşa'yı Kaçar'a karşı savunmanın imkânsız olduğunu anlayan ve Kaçar'dan kurtulmak için suikasttan başka bir yol olmadığını anlayan İbrahim Han, onu öldürmüştü ve daha sonra da, kaleyi terk etmiştir. Buna delil olarak ise, Karabağ Hanının, daha önce Rus subayı Zubov'a karşı da böyle bir suikast girişiminde bulunması gösterilmektedir.

Şah Kaçar'ın Azerbaycan hanlıklarını ele geçirme faaliyetleri ve Tiflis'e hâkim olması, Rusların da işine yaramıştır. Böylece, Çarlık Rusya'sı, bu olayın ardından, Kafkasya'ya ilgili olarak, uzun zamandan beri planladığı hedeflerini gerçekleştirme için faaliyetlere başlamıştır. Georgiyevsk Anlaşmasıyla Gürcistan'ı himaye altına almış olan Rusya, Kaçar'ın askerlerinin Tiflis'i ele geçirmesini gerekçe göstererek, 1795'te bir ferman yayımlar. II. Yekaterina'nın imzaladığı bu fermanla, General Gudoviç, Tiflis'in yanı sıra, Şirvan bölgesi ve Bakü'nün de savunmasıyla görevlendirilmiştir. Kafkas hareketinin başkomutanı ise, aynı zamanda II. Yekaterina'nın da sevgilisi olan Zubov'un kardeşi Valerian Zubov'dur.³¹⁰

310 Markova, a.g.e., s. 291.

Yekaterina, Zubov'a yazmış olduğu mektuplarda, bu hareketin amacının, Kafkas halklarını İran ve Rus zulmünden kurtarmak olarak göstermektedir.³¹¹ Zubov'un bu orduşunda, Ermeniler de yer almaktadır. Ermenilerin başlıca görevlerinden biri de, bölgede bulunan Ermenileri örgütlemektir. Bunlardan biri olan İosif Argutinski, Karabağ'daki Ermeni meliklerine bir mektup yazarak, onlardan, Hıristiyan devletinin kurulmasında, Çarlık Rusya'sına yardım etmelerini istemektedir.³¹² Daha General Zubov'un hareketinden önce, arhiyepiskop Agustini, Rus subayı Davidov'a gönderdiği, 15 Aralık 1795 tarihli mektubunda, Rus ordusunun bölgeye nasıl inikal edebileceğini anlatmakta ve bunun yollarını göstermektedir. Agustini bu mektubunda, eğer Rus ordusu yine Tiflis'ten gelirse hiçbir yardımda bulunamayacaklarını, ancak; Derbent, Bakü ve Gence'den gelirse, Şeki ve Şirvan'ı kolaylıkla ele geçirecek Gence'yi de alabileceklerini belirtmektedir. Ruslara yol gösteren bu Ermeni arhiskopu aynı zamanda, Azerbaycan hanlarına da, Rus himayesini gönüllü olarak kabul etmelerini tavsiye etmektedir.

Rus tarihçileri, Ermenilerin, Rusya'nın yayılmacılık politikasına vermiş oldukları destekten övgüyle bahsetmişlerdir. İ. P. Petruşevski bu konuda şöyle yazar: "Ermeniler, Bükük Hıristiyan'ın (Rusların) himayesinde, 'kaybedilmiş haklarının' geri alınmasını arzulamaktadırlar."³¹³

Zubov'un komutasındaki Rus ordusunun; Derbent, Kuba, Bakü, Şamahı ve Salyan'ı ele geçirmesi, Osmanlı tarafından endişeyle izlenmektedir. Bazı hanlar, Zubov'a elçiler ve hediyeler göndererek, Ruslara bağlılıklarını beyan etseler

311 Paşayeva, a.g.e., s. 40.

312 Zubov.P. *Podvig Russkikh Voynov V Stranah Kavkazskiy S 1800 Po 1834 G.* T.2., S. Peterburg, 1836, s. 95.

313 İ. Petruşevski, *Klonialnaya Politika*, s. 21.

de, kendi geleceklelerinden endişelidirler. Osmanlı sarayı da, Azerbaycan hanlarının, Rus işgaline karşı birbirleri ile ittifak yapması için çalışmaktadır.³¹⁴

Karabağ Hanı İbrahim Han'ın elçileri, Ruslar tarafından son derece iyi karşılanmışlardır. Bununla birlikte, İbrahim Han, Rusların bu bölgede kalıcı hale gelmeleri durumunda, Karabağ'daki Ermeni meliklerinin, kendilerine karşı kullanicıcağının da farkındadır.

Derbent hâkimi Şeyhali Han, Gazikumuk hâkimi Surhay Han'ın oğlu Hanburay ve bazı Dağistanlı beyler, kendi milis kuvvetleriyle, Ruslara karşı direnişlerini sürdürmektedirler. Ermenilerin bu sevinci, II. Katerina'nın vefatıyla birlikte, sona erer. Nitekim Rus tahtına geçen I. Pavel, 1797 senesinde Azerbaycan ve Dağistan'dan Rus ordusunu geri çağırır.

2.1. İşgal Arifesinde Azerbaycan'da Siyasi Durum

Doğal zenginliklere ve jeostratejik bir öneme sahip olan Azerbaycan'ı işgal etmek için fırsat kollayan Rusya, tarihi 'böl ve yönet' politikası gereğince; hanlıklar arasındaki ilişkilerin düzelmesine engel olmakta, birleşik bir Azerbaycan devletinin meydana çıkmasını istememektedir. Bu bakımdan, hanlıkların ortadan kaldırılarak tek bir Azerbaycan devleti yaratılması sürecini başarıyla sürdüren Kuba Hanı Fethali Han'ın ani ölümü, Rusya'nın bu bölgeye yönelik politikaları ile birlikte değerlendirildiğinde oldukça manidardır. Fethali Han'ın, Rus ajanları tarafından zehirlendiğine

314 Dubrovin H. *Pohod Grafa V. A. Zubova V Persiyu V 1796 G. S. Petersburg 1874*, s. 187.

dair ciddi kuşkuların olduğu, bazı tarihçiler tarafından dile getirilmektedir.

Kuba Hanı Fethali Han'ın ölümünden sonra, ülkenin kuzey doğusunda oluşturulan birleşik Azerbaycan devleti de, yavaş yavaş çökmeye başlar. Hanlıklar, birer birer, kendi bağımsızlıklarını ilan etmeye başlarlar. Bu süreçte, ilk isyan bayrağını açan Şamahı Hanı'nın oğulları olur. Karabağ Hanı İbrahim, Şeki Hanı Muhammet Hasan ve Avar Hanı Umma Han da, ona bu faaliyetlerinde destek olurlar.³¹⁵

Şeki Hanı Muhammet Hasan, Fethali Han'ın ölüm haberini aldıktan sonra, Şamahı'ya hücum ederek burayı ele geçirmiştir. Fethali Han'ın oğlu Ahmet Han, bu hücum karşısında çok fazla direnememiş ve Kuba'ya dönerek, kendisini burada han ilan etmiştir.³¹⁶ Şamahı Hanlığı'na Manaf Han'ın getirilmesinden sonra, Karabağ'da bulunan Ağası Han ve Muhammed Said Han, İbrahim Han'ın da yardımıyla Şamahı'ya hücum eder ve burada, babalarının hanlık mirasına talip olurlar. Sonuçta, bu kardeşlerin en büyüğü olan Asger Bey, Şamahı Hanı oldu.³¹⁷

Bu olay, Abaskulu Ağa Bakıhanov tarafından daha farklı bir şekilde anlatılmaktadır: "Şekli Muhammed Hasan Han, Kuba Hanı'nın eski düşmanlarını ona karşı örgütleme ve silahlandırmaya başladı. Şirvanlılar, Türkiyeden Karabağ'a dönen Asger Bey, Kasım Bey, Mustafa Bey ve Şamahılı Hacı Muhammet Ali Han'ın oğlu olan Manaf Bey'le birlikte Şirvan'a gelir."³¹⁸ A. Bakıhanov'un anlattıklarından,

315 D. Mustafayev, *Svernoe Hanstva Azerbaydjana I Rossiya*, Baku, Elm, 1989, s. 26.

316 a.g.e.s. 45.

317 G. B. Abdullayev, *Azerbaydjan V 18 Vek. I Vzaïmootneşeniya Ego Rossiya*, Baku, AN, 1958, s. 200.

318 *Gülistan-I İrem*, s. 139.

Şeki Hanı Fethali Han'ın oğlu olan Ahmet Han'ın kovulmasından sonra, Şamahı'nın Muhammed Said Han'ın oğulları ile Manaf Han arasında bölüştürüldüğü anlaşılmaktadır. Bu bölüşme sonucunda, Yeni Şamahı ve Aksu, Manaf Han'ın hâkimiyetine verilmiş, geri kalan topraklarda ise, Muhammed Said Han'ın büyük oğlu Asger Bey, han olmuştur. Ancak, birkaç gün geçtikten sonra, onlar, Aksu şehrini ele geçirerek Manaf Han'ı öldürmüş ve Asger Bey, bütün Şamahı'nun hanı ilan edilmiştir.

Şeki Hanı Muhammed Hasan Han ile, Karabağ Hanı İbrahim Han'ın, aslında, Şamahı konusunda çıkarları çatışmaktadır. Her ikisi de, en baştan beri, Şamahı'yı, Kuba Hanlığı'nun elinden almaya çalışmaktadır. Kaynakların bazılarında ise, bu olaylarda, onların birlikte hareket etğine dair bilgiler de yer almaktadır. Karabağ Hanı da, kendine sıngınan eski Şamahı Hanı Muhammed Sait Han'ın oğullarını, Şamahı'da hâkimiyete getirmek için uğraşmaktadır.³¹⁹ Asger Bey'in, bütün Şamahı'yı kendi yönetimi altında birleştirmeye çalışması, onu, bağımsız politikalar yürütmek konusunda cesaretlendirmekte ve bu durum ise, Şeki Hanı Muhammed Hasan'ı rahatsız etmektedir. Şeki Hanı, Şamahı üzerindeki etkisini yavaş yavaş kaybetmektedir. Bu durumdan rahatsızlık duyan Şeki Hanı, Fethali Han'ın oğlu Ahmet Han'a elçi göndererek, barış yapar ve ona, birlikte Şamahı'ya hücum etmeyi teklif eder. Ahmet Han, bu teklifi hemen kabul eder. İki han, birlikte, Aksu'yu kuşatma altına alır.³²⁰ Ancak, uzun süren bu kuşatma bir sonuç vermez ve geri çekilmek zorunda kalırlar.³²¹ Zaten, bu olaydan kısa bir

319 M. İ. Enrahov, E. Çingizoglu, H. İ. Hesenov, *Garabağ Hanlığı*, Bakı, Mütercim, 2008, s. 94.

320 Butkov, P.G. *Materiali Dlya Novoy İstorii Kavkaza*, Ç.2., s. 140.

321 A. Bakhanov, *a.g.e.*, s. 140.

süre sonra, Ahmet Han, Asger Han ile barışır.³²²

Bazı kaynaklarda, Şamahı'da, Yüzbaşı Ömer sultan döneminde, 18 asrın sonlarında, çok güçlü bir yapının mevcut olduğundan bahsedilmekte ve onun çevresinde bulunanların, Şamahı'da hanları, yönetimleri değiştirdiği konusunda iddialar öne sürülmektedir.³²³

Bu dönemde de, Şamahı'da iç çekişmeler devam etmiş, yönetim birkaç han arasında el değiştirmiştir. Bu mücadeleler sırasında da, hanlar, dışarıdaki mütteliklerinden yardım almıştır.

Fethali Han'ın ölümünden sonra han ilan edilen Ahmet Hanı da, zorlu mücadeleler beklemektedir. Onun, Şamahı'da yaşanan problemlerle meşgul olmasını fırsat bilen Salyanlılar da, kendi bağımsızlıklarını elde etmek için mücadeleye başlar ve Muhammed adlı bir şahıs başa getirilerek, Ahmet Han'ın naibi oradan kovulur. Bu sırada, Salyan'da olan Fethali Han'ın küçük oğlu Şeyh Ali, burada balıklıklıkla uğraşan Rusların yardımıyla, Muhammed'i devirdi ve naip Kubat sultanı, tekrar başa getirir.³²⁴ Fethali Han'ın varisleri için, onun oluşturduğu siyasi mirası korumak ve geliştirmek çok zor bir iştir. Nitekim bir diğer sorun da, Bakü Hanlığı'nda yaşanmaktadır. Fethali Han döneminde, Bakü Hanlığı, kendi güvenliklerinin sağlanması ve olası saldırıların defedilmesi maksadıyla, Fethali Han'a belirli miktarda para ödemektedir. Ancak, Fethali Han'ın vefatının ardından, onun oğulları döneminde Bakü yönetimi, bu paraları ödememeye başlar. 1791'de hanlık uğrunda mücadele eden Muhammetkulu'nun da desteğini alan

322 D. Mustafayev, *a.g.e.*, s. 279.

323 A. Bakhanov, *a.g.e.*, s. 141.

324 G. B. Abdullayev, *İz İstorii Severno-Vostochnogo Azerbaydjana*. V 60-80-X Gg. 18 V. Bakı, An, 1958., s. 206.

Ahmet Han, Bakü'ye saldırdı ve yönetimi ele geçirir. Bakü Hanı Mirza Muhammed Han esir alınarak, ailesiyle birlikte Kuba'ya gönderilir. Kuba Hanı'nın yardımıyla hanlığın başına geçen Muhammedkulu Han da, bir süre sonra yine bu patraları ödememeye başlar.³²⁵

1791 senesinde, Ahmet Han'ın ölümünü müteakip, hanlık görevini üstlenen genç Şeyh Ali, esir aldıkları eski Bakü Hanı Mirza Muhammed Han'la birlikte, Bakü'yü kuşatır. Muhammedkulu Han'ın kuşatmanın ardından kendisine karşı harekete geçmesi üzerine Şeyh Ali bu defa, Rus Generali V. İ. Gudoviç'ten yardım ister.³²⁶ Bakü kuşatması, yaklaşık 2 ay kadar devam eder. Bu süre zarfında Rus tüccarları, kuşatma altındaki Bakü'ye ihtiyaç duydukları ürünleri de temin etmektedir. Rus tüccarları, Bakü Hanı'na, yardım için Gudoviç'e başvurması tavsiyesinde bulunmaktadırlar. Bu tavsiyeler üzerine, Muhammedkulu Han da, Gudoviç'e bir mektup yazar. Ancak, Muhammedkulu Han geç kalmış, Şeyh Ali'nin mektubu ondan önce Gudoviç'e ulaşmıştır. Gudoviç de bunun üzerine, Hazar donanmasından bir filoyu, Bakü'ye ateş açması için görevlendirmiştir.³²⁷

Yaklaşık iki saat kadar devam eden bu ateşin sonucunda, Muhammedkulu Han, Bakü'nün gelirini Mirza Muhammed Han'la bölüşmeyi ve Kuba Hanı'na haraç ödemeyi kabul eder.³²⁸ 1792 senesinde, Muhammedkulu Han ölür ve onun yerine Mirza Muhammed Han Bakü Hanı olur. Mirza Muhammed Han da, bir süre sonra, Kuba Hanı'na haraç ödemekten imtina edince, Şeyh Ali Han'la yeniden bir mü-

325 S. B. Aşurbeyli, *Öçerki İstorii Srednovkovogo*, Baku, 1964, s. 206.

326 D. Mustafayev, *Sev.Hanstva Azerbaydjana I Rossiya..s.29.*

327 a.g.e., s. 30.

328 P.G. Butkov, *Materiali Dlya Novoy İstorii Kavkaza.. Ç.2, s. 293; S. B. Aşurbeyli, a.g.e., s. 298.*

cadele başlar. Bu sırada, Hüseyinkulu Han da harekete geçti ve Mirza Muhammed'i yenerek Bakü Hanı olur.³²⁹

Diğer taraftan, Şeyh Ali Han da, Şamahı'yı ele geçirmek için, ciddi bir mücadele sürdürmektedir. Mustafa Han tarafından hâkimiyetten uzaklaşırılan Kasım Han, Şeyh Ali Han'a başvurarak Şamahı'yı ele geçirmekte kendisine yardım etmesini rica eder. Şeyh Ali Han'ın bunu kabul ettiği ve Şamahı üzerine saldırıya hazırlanmakta olduğu, Rusların hazırladıkları raporlardan anlaşılmaktadır. Bu raporlardan biri, General V. İ. Gudoviç tarafından işgal faaliyetlerine girişmeden önce Hazar'ın siyasi ve askeri durumu ile ilgili bilgi toplamak için görevlendirilen Sergey Hastatov'un, Bakü'den 23 Şubat 1793'te yazdığı rapordur. Bu raporda; Şeyh Ali Han'ın ordusunun Şamahı'yı ele geçirmek için hazır durumunda beklediği yazılmaktadır.³³⁰

1795'te, Şeyh Ali Han ve Şeki Hanı Muhammed Hasan Han birlikte, Yeni Şamahı'ya saldırırlar. Onlar, şehri kuşatma altına almak için şehrin suyunu keserler. Ancak, tam da bu sırada yağın yağmur, Şamahı'ları zor bir durumdan kurtarır ve onlar, aniden Şeki Han'ın askerlerine saldırarak 400 kişiyi esir alır.³³¹

1795'te imzalanan anlaşma ile, Mustafa Han, zaferi kazanan taraf olmasına rağmen, içinde bulunduğu şartların zorluğunu da dikkate alarak, Şeyh Ali Han'a yüklü bir para ödemevi kabul eder. Mustafa Han ayrıca, Bakü Hanı Hüseyinkulu Han ile Şeyh Ali Han'ı barıştırmak ve Bakü'nün gelirini bölüştürülmesi konusunda onları ikna etmek için, arabuluculuk yapmıştır.³³²

329 Daha geniş bilgi için bkz. Aşurbeyli, a.g.e., s. 298-300.

330 G.AAO, F.476, Op.1,D.484,L.86 Ob. Altıntı: D. Mustafayev, a.g.e., s. 30.

331 Abdullayev, a.g.e., s. 207.

332 P.G. Butkov, *Materiali Dlya Novoy İstorii Kavkaza.. Ç.2, s. 297.*

Bu arada, 18. asrın son on yılına gelindiğinde, İran'da hâkimiyetini pekiştiren Ağa Muhammed Şah Kaçar, Güney Azerbaycan topraklarını ele geçirmeye başlar. Sadık Han Şekaki'nin dışında, diğer hanlar onun egemenliğini kabul eder. Karadağ, Meşkin, Erdebil, Urmiye, Hoy ve Tebriz, onun hâkimiyetine geçer.

Şah Kaçar daha sonra, Sadık Han Şekaki'nin en önemli merkezlerinden biri olan Serab'ı da ele geçirmeyi başarır.³³³ A. Şah Kaçar, Türk kökenli bir yönetici olmasına rağmen, onun davası, İran devletini yeniden güçlendirmektedir. O, Güney Azerbaycan'ı işgal ettikten sonra, Azerbaycan'ın kuzeyindeki hanlıkları da kendisine bağlamayı planlamaktadır.

İşgal arifesinde bulunan Azerbaycan'daki siyasi durumu ana hatlarıyla şöyle tasvir etmek mümkündür: Fethali Han tarafından başlatılan Azerbaycan'ı birleştirme hareketinin sekteye uğraması sonucunda, hanlıklar ve sülaleler arasında yaşanan çatışmalar artmış, Ağa Muhammed Şah Kaçar tarafından, İran'da merkezi bir devletin kurulması faaliyetlerinin başlamasıyla ise, hanlıkların bağımsızlıklarına dair tedirginlikleri iyiden iyiye çoğalmıştır. Bütün bu gelişmeleri yakından takip eden Rusya ise, uygun bir ortamın oluşmasını bekleyerek, Kuzey Azerbaycan'ı işgale hazırlanmaktadır.

Kaçar tehlikesinin ortaya çıkması ile birlikte, hanlıklar arasındaki çatışmalara bir süre ara verilmiş ve hanlar artık, kendi topraklarını genişletmekten çok, sınırlarının güvenliğini nasıl koruyacaklarını düşünmeye başlamışlardır. Bununla birlikte, Şeki Hanlığı'nda olduğu gibi, hanlıkların kendi içindeki mücadeleler, tamamen sona ermemiştir.

333 Azerbaycan Tarihi Uzağ Keçmişden. s. 542.

Kuzey Azerbaycan hanlarından bazıları, kendi hanlıklarını tehlikeye korumak amacıyla, Kaçar'a bağlılıklarını bildirmişlerdir. Hatta Şeki Hanı Muhammed Hasan Han, İran ordusunun Şamahı'ya yürüyüşünde ona yardım etmiştir.³³⁴

Ağa Muhammed Kaçar ve Muhammed Hasan'ın orduları Şamahı'ya girerek, bu şehri alt üst eder. Şehir ciddi bir şekilde tahribata uğrar. Şeki Hanı Muhammed Hasan'ın yokluğunu fırsat bilen kardeşi Selim Bey, Car-Balaken ve Avarların da yardımı ile Şeki'yi ele geçirir. Muhammed Hasan Han, hanlığını kurtarmak amacıyla geri döner ve Ağa Muhammed Şah Kaçar'dan yardım ister. Kaçar da ona yardım için, askeri güç gönderir. Bu güçler, Selim Bey tarafından yenilgiye uğratılınca o, tekrardan Kaçar'dan yardım ister.³³⁵ Mücadele sırasında, çok sayıda İran askerinin öldürülmesine sinirlenen Şah Kaçar, İran serkerdesi Develi Mustafa'ya, Şeki Hanı'nın gözlerinin çıkartılmasını emreder. Onun gözleri çıkartılır ve Tebriz'e gönderilir.³³⁶

Bu olaydan sonra Şeki Hanı olan Selim Bey, taht kavgalarından canını kurtarmak için, kendi abisi Muhammed Hasan Han'ın 7 küçük oğlunu öldürtür.³³⁷

Ağa Muhammed Şah Kaçar'ın, Kuzey Azerbaycan topraklarını 1796 yılında geçici olarak terk etmesinden sonra, bu sefer de hanlıklar arasında, Gence Hanlığı'nın ele geçirilmesi için mücadele başlar. Gence Hanı Cevat Han, Ağa Muhammed Şah Kaçar tarafından. Hatta Kaçar Tiflis'e girerken, o da asker ve erzak desteği vermiştir. Cevat Han'ın bu yardımı, onun aleyhtarlarını, kendisine karşı birleştirir.³³⁸ Karabağ

334 Mustafaşeyev, *Severnoe Hanstva Azerbaydjana I Rossiya...* s. 32.

335 Mustafaşeyev, *ag.e.*, s. 208.

336 Abdullayev, *ag.e.*, s. 208.

337 *ag.e.*, s. 208.

338 A. Bakhanov, *ag.e.*, s., 147.

Hanı İbrahim Han, Karti-Kahetya Kralı II. İrakli'ye yazmış olduğu mektupta şöyle yazar: "Gence, bizim ortak düşmanımızdır. Bu işe bir son vermenin zamanı gelmiştir."³³⁹

1796 senesinde, Aleksandr ve David komutasındaki 3 bin kişilik Gürcü ordusu, Gence'yi kuşatır. Bu kuşatmada, Gürcü ordusundan 300 asker esir düşer.³⁴⁰ Mart ayında, İbrahim Han ve Avatlılardan Ömer Han'ın silahlı güçleri, şehri yeniden kuşatma altına alır. Car-Balaken ve Rahim Han'ın askerleri de, bu kuşatmaya destek verir. Bununla birlikte, tüm vaziyet kendi aleyhinde olmasına rağmen Cevat Han'ın askerleri, kaleyi oldukça güçlü bir şekilde savunurlar. Bu kuşatma sırasında yaşanan yiyecek kıtlığı nedeniyle, Gence'de 5.000 fazla insan, açlıktan ölür.³⁴¹ Aylarca devam eden kuşatma ve açlık, Gence savaşçılarının iradesini yok etmeyi başaramaz. Sonuçta, Gürcü Kralı II. İrakli'nin 7 bin'lik bir askeri gücünü, yardım için yola çıkarmaya hazırladığı haberi duyulunca, Cevat Han, İbrahim Han'la görüşmelere başlamak zorunda kalır. O, Karabağ Hanı'na her sene 10.000 ruble vermeyi, oğlunu ve kardeşini de rehin olarak İbrahim Han'a göndermeyi kabul ederek, Gence'yi işgalden kurtarır.³⁴²

Rus tehlikesinin artmasına rağmen, hanlıklar arasındaki çekişmeler bir türlü sona ermediği gibi, hanlıkların içerisinde yaşanan taht kavgaları da devam etmektedir. Azerbaycan, çok kendi çıkarlarını milletin çıkarlarından üstün gören bu yönetici kesimin varlığı dolayısıyla, oldukça zor zamanlar geçirmektedir.

339 D. Mustafayev, a.g.e., s. 33.

340 N. F. Dubrovin, *Pohod Grafa V. A. Zubova V Persiyu V 1796 G. Voenny Sbornik*, 1874, N2-6, s. 16.

341 D. Mustafayev, a.g.e., s. 33.

342 P. G. Butkov, *Materialy Dlya Novoy İstorii Kavkaza...*, Ç.2, s. 346-347.

2.2. Gürcistanın Rusya'ya bağlanmasıyla Azerbaycan işgalinin de başlanması

1793 senesinde, Kartli Kaheti Kralı II. İrakli'nin ölümünden sonra onun yerine geçen oğlu Georgi'nin Rus yanlı politikası sonucunda Gürcistan, Ruslar tarafından ilhak edilir. Georgi, Rus Çarına başvuruda bulunarak, 1783 senesinde imzalanan Georgiyevsk Anlaşması'nın yeniden gözden geçirilmesini ve Gürcistan'ın, Rusya'ya ile birleştirilmesi hakkında karar verilmesi ricaasında bulunur.³⁴³

22 Aralık 1800 tarihinde, Rus çarı, Gürcistan'ın Rusya'ya bağlanması hakkında bir ferman imzalar.³⁴⁴ Ancak, Georgi'nin ani ölümü dolayısıyla, bu fermanın ilanı gecikir. Nihayet, bu ferman, 15 Şubat 1801'de Gürcü kilisesinde ve 17 Şubat'ta da Ermeni kilisesi Vank'ta törenle ilan edilir.³⁴⁵ Gürcistan'la birlikte, Kazak ve Şemşedil Sultanlıkları da Rusya'ya bağlanır. İşte, Azerbaycan'ın işgali süreci de böylelikle başlamış olur. Bu dönemde, Şemşedil Sultanlığı'nda, 1.900 kadar Müslüman aile burayı terk eder.³⁴⁶ Gürcistan'dan ilhakından sonra, I. Aleksandr, Kafkas ordusu başkumandanı olan Knoring'e şunları tavsiye eder: "Rusya'ya inananların sayısını arttırmak için çalışmak gerektir. Özellikle de; İrevan, Gence, Şeki, Şirvan ve Bakü Hanlıklarını, Babahan'ın hâkimiyetine geçmeden, kendi tarafımıza yöneltmemiz lazımdır"³⁴⁷.

343 *Azerbaycan Tarihi Uzak Geçmişten...*, s. 575.

344 N. Dubrovin, *İstoriya Voiny I Vladıçestva Russkih Na Kavkaze*, T. 3, SPB, 1886, s. 372.

345 G. A. Ezov, *Snoseniya Petra Velikogo S Armiyskim Narodom*. Dokument SPB, 1848, s. 112.

346 AKAK, T.1, Dok.786.

347 AKAK, T.1, Dok.502.

Bu dönemde, İran ve Osmanlı yönetimi de, hem Azerbaycan'ın Müslüman hanlıkları ile hem de Gürcü şehzadeleri ile ilişkilerini geliştirerek, Rusya'yı Gürcistan'dan çikarmaya ve bu devletin, Azerbaycan hanlıklarını işgal etmek planlarını engellemeye çalışmaktadırlar.³⁴⁸ Bu döneme dair kaynakların bazılarında, Kuzey Kafkasya dağlarına sığınan Gürcü şehzadelerinin, İran'dan yardım talebinde buldukları ve buradaki dağlılarla birlikte, Ruslara karşı savaşçıları belirtmektedir.

General Lazareviç'in, Kafkas ordusu kumandanı K. F. Knorring'e, 17 Şubat 1802 tarihinde gönderdiği bu raporda, Gürcü şehzadelerinin, kendi elçilerini İran Şahı Fethali Şah'ın yanına göndererek, ondan, Ruslara karşı birlikte savaşmak ve Bagrationlar sütalesinin Gürcistan'daki hâkimiyetinin ortadan kaldırılması için yardım talebinde bulunduğundan bahsedilmektedir. İrevan Hanı Muhammedkulu Han'ın elçisi vastasıyla, Rus generaline ulaştırılan bu bilgi, Lazerev tarafından da, Rusya'nın Kafkasya ordu komutanı Knoring'e rapor edilmiştir. Bunun üzerine ise, İmeretya şehzadesi Aleksandr, İran'a mektup ve özel bir elçi göndermiştir. Mektup, kraliçe Darya ve şehzadeler; Yulon, Vahtang, Aleksandr, Davit ve Parnaoz tarafından imzalanmıştır. Mektupta İran'dan, savunma ve himaye talep ediliyor ve orduların teçhiz edilmesi de rica olunmaktadır.³⁴⁹

Gürcistan'ın Rusya'yla bağlanmasından ardından, Rusya, Azerbaycan'ı işgal planını da yürürlüğe koymaya başlar. Bu iş için oldukça uygun bir isim de bulunmuştur. Bu, Müslüman Türklere karşı büyük bir nefret besleyen ve Rus

imparatorluğuna sadıklığı ile bilinen, Gürcü asıllı General Pavel Dimitriyevič Sisianov'dur. Sisianov, Rusya ve Osmanlı (1787-91) savaş sırasında, ordu içerisinde hızla yükselmiş, 1794 Polonya isyanını bastırmak işinde gösterdiği başarı nedeniyle de, İmparatoriçe tarafından Georgi madalyası ve Minsk guberniyasında 1.500 tahkimli köylüyle ve büyük bir mülle ödüllendirilmiştir.³⁵⁰

Sisianov'un ordusunun çekirdeğini, Don Kazakları oluşturmaktadır.³⁵¹ O, Kafkas halklarını oldukça iyi tanıdığı için bu göreve uygun görülmüştür. Rusya'nın müstemlekecilik politikasının ateşli bir taraftarı olan Sisianov'un başlıca görevleri; Rusya'nın Güney Kafkasya'da elde ettiği toprakları genişleterek, sınırları Kür ve Araz nehirlerine ulaştırmak, bölgedeki stratejik üstünlüğü ele geçirmek ve ele geçirdiği bu bölgelere, Osmanlı ve İran topraklarında yaşayan Hristiyanları yerleştirerek, burada yeni bir Hristiyan devleti kurulmasını sağlamakla görevlendirmiştir. Çar yönetimi, aynı zamanda, Sisianov'un Güney Kafkasya'yı kontrolü altına alacağına inanmaktadır.³⁵²

1803 yılının Nisan ayında, Sisianov'un emriyle harekete geçen General Gulyakov komutasındaki Rus ordusu, Azerbaycan'ın işgaline, İslam dinine olan bağlılıkları ve kahramanlıklarıyla bilinen Car-Balaken bölgesinden başlar. *Karabağname*'ler incelendiğinde, bu saldırıya bahane olarak, Car-Balaken halkının, Rusya'ya karşı isyan eden Lezgi gruplarını kendi topraklarında himaye etmesi gösterilmiştir.³⁵³ Sisianov tarafından öne sürülen bir diğer gerekçe ise, Gürcü Kralı İrakli'nin oğlu Aleksandr'ın da bu bölgeye sığınma-

350 *Azerbaycan Tarihi, Uzag Keçmişden...*, s. 577.

351 N. Necmi, *Abbas Mürze...*, s.24.

352 V. Potto, *Uverjdenie Russkogo Vlastelstva Na Kavkaze*, T.1, Tbilisi, 1901, s. 44.

353 *Garabağnameler*, 1 Kitab., s. 190.

348 N. M. Memmedov, *Osmanlı İmpariyasının Harici Siyasatında Azerbaycan Hanlıkları*. Azerbaycan SSR EA-Nin Heberleri, Tarih, Felsefe Ve Hüğü Sertiyasi, 1989, N3, s. 44-46.

349 AKAK T.1, Dok. 685.

şı idi. Sisianov, bütün Gürcü kraliyet ailesini yakalatarak Petersburg'a göndermiş, bunlardan sadece İrakli'nin oğlu Aleksandr kaçarak Car-Balaken'e sığınmayı başarabilmiştir. Aleksandr, Gürcü topraklarında yeniden kendi hâkimiyetini sağlamak için, uygun bir zemin aramaktadır. Sisianov, Car-Balaken'e gönderdiği mektupta; Aleksandr'ı, Car-Balaken'e davet etmeleri nedeni ile onları suçlamaktadır. Car-Balaken topluluğunun önderlerinin, Sisianov'a yazdıkları cevap mektuplarında ise, Aleksandr'ın, onların davetiyle değil; misafir olarak Car-Balaken'e geldiği belirtilmiş ve misafirin, düşmanlarına teslim edilmesinin, kendi geleneklerine uygun bir davranış olmayacağını Rus generaline bildirmişlerdir.³⁵⁴

Kafkas Arkeoloji Komisyonu kayıtlarının ikinci cildinde yer alan ve Sisianov'un Car-Balaken bölgesine yönelik şiddetli saldırısından sonra, bu bölgedeki topluluğa hitaben yazmış olduğu emir, onun, Müslüman halka duyduğu nefreti ortaya koymak açısından önemlidir:

"Dinsiz şerefsizler! Ben sizi ikna etmek için çok çalıştım, siz ise, Dağıstanlıları yardıma çağırdınız. Sonra büyük bir cesaret gösterip öyle bir şey yazdınız ki, bu, benim gururuma oldukça dokundu. Siz doğru söylüyorsunuz evet, ben bir Gürcüyüm. Ama siz, bunu yazmaya nasıl cesaret edebilirsiniz. Ben Rusya'da doğmuş ve orada büyümüşüm, ruhum da Rus ruhudur. Biraz bekleyin, oraya vardığımda, yalnız evlerinizi değil, sizleri de ateşte yakacağım. Çoluk-çocuğunuzun, hanımlarınızın içaletini da çekip çıkaracağım. ... Sizden talep edilen şeyi yapmadığınız müddetçe, Çar'ın ekmeğini yiyemeyeceksiniz. Siz hainlere, benim son sözüm budur."³⁵⁵

354 *Azerbaycan Tarihli Uzag Keşmişden...* s. 579.

355 *ag.e.*, s. 578.

Kuzey Azerbaycan'da kardeşçe yaşayan Müslüman Türkler, İngilizler ve Avarlar, bütün bu zulüm ve işkencelere rağmen, Rus işgaline karşı direnişlerini devam ettirirler.

Car-Balaken'in işgalinin başlıca nedenlerinden biri, aslında, bölgenin önemli bir coğrafi konuma sahip olmasıdır. Car-Balaken halkının tavrı, Rusya'nın, Gürcistan ve Dağıstan'ı zapt etmek planının hayata geçirilmesine büyük bir engel teşkil etmekteydiler. İ. P. Petruşevski, Rus ordusunun, Car geçitlerini ele geçirmeden, Dağıstan'ı elde etmesinin imkânsız olduğunu ileri sürerek, Car-Balaken'in ele geçirilmesini, Dağıstan hedefine yönelik bir ön adım olarak değerlendirmiştir.³⁵⁶

Aslında, askeri stratejik açıdan değerlendirildiğinde, Petruşevski haklıdır. Rusların, bu bölgede kalıcı hale gelebilmesi için önce Car-Balaken'i ele geçirmesi gerekmektedir. Savunma istihkamları ve aşılması oldukça zor olan setlere rağmen, Rus askerleri, Alazan nehrini aşarlar ve Balaken'e kadar bütün köyleri ele geçirirler.³⁵⁷ Daha sonra, Sisianov'un emriyle, Alazan nehrinin sol kıyısında, Aleksandr adını taşıyan bir istihkâm inşa edilir. General Gulyakov'un inşa ettiği diğer iki istihkâma da, Rus nüfus yerleştirilmeye başlanır ve böylece, burada ilk Rus muntıkaları oluşmaya başlar.³⁵⁸

Car-Balaken'in ardından, İlüsü Sultanlığı da Rus yönetimine girer. Şimdi ise sıra Gence Hanlığı'ndadır. Sisianov'un, Gence'yi ele geçirdikten sonra I. Aleksandr'a yazmış olduğu rapor "neden Gence?" sorusuna da aydınlık getirmektedir. O, bu raporunda, Gence'nin ele geçirilmesinin bütün

356 İ.P. Petruşevski, *Djaro-Balakanskie Volnie Obşestva V Pervoy Trety 19 Stoletie*, Tbilisi, 1934, s. 6.

357 A.B. Mirze, *Karabagınameler*, s. 65.

358 Potto, *Utverjdenie Russkogo Vladicestva Na Kavkazé*, T.I.Tbilisi, 1902, s. 77.

Azerbaycan'a korku salacağını yazmaktadır.³⁵⁵ Yine, Kafkas Arkeoloji Komisyonu Kayıtlarında yer alan belgelerden de anlaşılmalıdır ki; Gence'ye yapılacak olan saldırının hazırlıkları, daha çok eski zamanlardan beri planlanmaktadır ve buna gerekçe olarak, Gence Hanı Cevat Han'ın, Rusya ve Gürcistan'a karşı, sözde dost olmayan ilişkiler içinde bulunması gösterilmektedir.

Sisianov, Gürcistan'ın Rusya'ya bağlanmasından sonra, kendisini, Gürcülerin çıkarlarının yılmaz savunucusu ve bu ülkenin asıl sahibi olarak göstermeye başlamıştır. Bu durum, 29 Ekim 1803 tarihinde, ordusuyla Tiflsten hareket ederek Şemkir'e ulaşan Sisianov'un, Cevat Han'a yazmış olduğu mektupta da, açıkça görülmektedir. O, Gence kalesinin teslim edilmesi talebiyle kaleme almış olduğu bu mektubunda şöyle yazmaktadır:³⁶⁰

"... Gence ve etrafında yer alan topraklar, aslında, Gürcistan toprakları idi, ancak, Gürcü krallarının zayıflığından dolayı, bu ülkeden koparıldı. Gürcistan'ı kendi himayesi altına alan Rusya İmparatorluğu, Gürcistan'ın bölünmesine göz yumamaz. Rusya'nın gücü sayesinde, Gürcistan'a ait olan Gence, yabancıların eline bırakılmayacaktır... Ben ordumla birlikte şehri almaya geldim. ...Size, şehri teslim etmeyi teklif ediyorum. Eğer, yarın öğlene kadar cevap alamazsam, savaşın başlaması kaçınılmaz olacaktır. Gence'ye ateş ve kılıç getireceğim...."

Cevat Han ise, Sisianov'un bu çağrısına ve iddialarına cevaben yazdığı mektubunda, değil Gence'nin, Gürcistan'ın bile zamanında, Gence beyleri tarafından yönetildiğini belirt-

359 *Azerbaycan Tarihi Uzag Keçmişden...*, s. 581.

360 AKAK, T. 2, Dok. 1172.

miştir. Cevat Han'ın bu mektubunda şunlar yazılmaktadır:³⁶¹

"Bu masala kimse inanmaz. Ecdadımız Abbaskulu Ağa ve diğerleri, uzun yıllar Gürcistan'ı yönetmişlerdir. Eğer inanmazsan, bunu, yerli ihtiyarlara da sorabilirsin. Daha halen, Gürcistan'da onun mescit ve dükkânları bulunmaktadır. Yine, birçok Gürcü de, onun buyruk ve fermanlarına uymaya devam etmektedir. Gürcistan ve Gence arasındaki sınır, İrakli'nin ve atamızın döneminde çizilmiştir... Senin kralının fermanı, şimdi benim elimdedir. Bu fermanda benim nasıl adlandırıldığına bakabilirsin. Gence beylerbeyi mi, yoksa Gürcistan tebaası mı?.. Senin sözlerinin yalan olduğu, bu belgeden de anlaşılacaktır... Benimle savaşmak düşüncesindeysen, ben tamamen hazırım. Eğer sen, kendi toplarına güveniyorsan, şunu söylemeliyim, benimkiler de onlardan geri kalmamaktadır... Zafar, Allah'ın elindedir... Savaşmak istiyorsan, savaşalım! Beni, eğer teklifini kabul etmez isem, başıma bela olmakla tehdit ediyorsun. Aslında, senin Petersburg'dan buraya gelmen bahsizliktir. Bunun böyle olduğunu sana, zaman ve savaşın kendisi gösterecektir."

30 Ekim 1803'te, Sisianov, Gence Ermenilerine de bir mektup yazarak, onların mal ve can güvenliğinin garanti altına alınacağını ve Müslümanlara karşı himaye edileceklerini bildirmiştir.³⁶² Buna karşılık, Ermeniler de, Gence kalesinin Ruslar tarafından ele geçirilmesinde, onlara yardımda bulunmuştur. Ermenilerin, Ruslarla yaptıkları işbirliği ile ilgili olarak, hem İran hem de Rus kaynaklarında epey bilgiye

361 AKAK, T. 2, Dok. 1173.

362 *Azerbaycan Tarihi Uzag Keçmişden...*, s. 83.

rastlamak mümkündür. Gence Ermenilerinin, Sisianov'a yardım etmesiyle ilgili olarak, İran tarihçisi N. Necmi şöyle yazmaktadır: "Nihayet kanlı çatışmalardan sonra, Sisianov, şehirde yaşayan Ermenilerin yardımı ve şehrin savunmasını da yer alan bazı ordu komutanlarının ihaneti sonucunda, Gence'yi ele geçirmiştir."³⁶³

Cevat Han'a dört kez mektup yazarak, ondan şehri teslim etmesi talebinde bulunan Sisianov'un tüm tehditlerine rağmen Cevat Han komutasındaki Gence savaşı, Ruslara karşı sonuna kadar direnmişlerdir. Mirza Adigüzel Bey, onun son savaşıyla ilgili şöyle yazmaktadır:³⁶⁴

"Ruslar, Ramazan bayramı gecesi, bir merdiven yardımı ile birkaç taraftan bariyeri kırmaya başladılar. Cevat Han, bariyeri çıkanlarla kahramanca savaşarak onları engellemekteydi. Sonunda o, yarbay Lisaneviç'in bir ateşle hayat barısından koparak ölüm diyarına düştü. Rus askerleri, hemen saldırıya geçip şehre girdiler."

Cevat Han'ı örnek alan Gence askerleri, çok sayıdaki bu orduya karşı, az sayıdaki kuvvetleri ile sonuna kadar savaştılar. Ancak, en sonunda çaresiz kalarak mescide sığınan Gencelilere karşı, benzeri görülmeyen vahşilikler yapıldı. Bir Ermeni'nin, orada bulunanların, Ruslara asilik eden Lezgelilerden oluştuğunu söylemesinden sonra, burada toplanan 500 kadar Müslüman, mescitle birlikte yok edilmiştir. Bu savaş sırasında, 1.500 Azerbaycan askeri Ruslar tarafından öldürülmüş, 17 bin 224 kişi de esir alınmıştır.³⁶⁵

363 Nasir Necmi, *Abbas Mirze*, Bakı, Yazıcı, 1993, s. 25.

364 M. Adigüzel Bey, *Garabağname*, Bakı, Az.SSR. EA Nesr., 1950, s. 166.

365 Dubrovın, *Zakavkaziye Ot 1803-1866 G. SPB*, s. 284.

Azerbaycan'ın bu önemli şehrinin Ruslar tarafından ele geçirilmesi, Rusyada büyük bir sevince yol açar. Gence'nin ismi değiştirilerek, I. Aleksandr'ın hanımının şerefine bu şehre, 'Yelizavetpol' adı verilir. Gence'nin düşüşünün ardından, Cevat Han'ın tebaası olan Samuh da, Rusya tarafından ele geçirilir.³⁶⁶ Böylece, Rus askerleri, Kafkasya'nın içlerine doğru hızla ilerlemeye başlarlar.

Gence Hanlığı'nın Rus askerleri tarafından talan edilmesi ve günahsız insanların bile topluca kurşuna dizilmesi, önceden de belirtildiği gibi diğer hanlıkları korku altında tutarak, denetim altına alma amacı taşımaktadır. Ortak bir ordu oluşturarak, düşmana karşı birlikte mukavemet göstermektense her biri kendi hanlığını, daha doğrusu kendi hâkimiyetini korumak peşinde olan diğer hanlıklar da, artık tehlikenin kendilerine de yaklaşmakta olduğunu farkındadır. Ancak, artık geç kalmıştır. Onlar, önce Car-Balaken halkını, ardından ise Gence Hanlığını Ruslar karşısında yalnız bırakmakla, kendi sonlarını da hazırlamışlardır.

Bununla birlikte, Car-Balaken bölgesinde, Rus tahakkümünde bulunmaktan rahatsızlık duyan Müslümanlar, düşmana karşı direnmeye devam eder. Fırsat buldukça, burada Rus askerlerine karşı, milis güçleri tarafından saldırılar düzenlenmektedir. Giderek artan bu direniş karşısında şaşkınlığa düşen Rus askerleri, sivil veya direnişçi ayrımı yapmaksızın, köylülere karşı toplu katliamlar gerçekleştirmektedir.³⁶⁷ Buna karşılık, yerli halk da, beklenmedik zamanlarda, Ruslara karşı saldırıya geçer. Hatta bu saldırılardan biri de, 13 Haziran 1803'te Kareli köyü yakınlarında gerçekleşmiş

366 K. Şükürov, "Azerbaycanın Bölüşdürülmesi", *Kitaplar Aleminde*, 1990, N 3, s. 23.

367 I.P. Petruşevski, *Djaro- Belokanskie...* s. 85.

ve bu saldırıda, 3 Rus subayı ve 6 asker öldürülmüştür.³⁶⁸ Ruslara vergi vermektен de kimi zaman imtina eden Car-Balaken topluluğu, giderek daha sıkı bir şekilde örgütlenmekte ve mukavemetlerini arttırmaktadır. Bu sebeple, Guljakov komutasındaki bir Rus ordusu, 1803 yılının Aralık ayında, Car-Balakenlileri cezalandırmak amacıyla bölgeye girdiğinde Alazan nehrinin kıyısında güçlü direnişle karşılaşır. Toplarla ateş açan Ruslar, milis güçlerin, yakınlarıdaki ormanlara doğru kaçtığını görünce, onları tamamen yok etmek niyetiyle takibe başlar. Ancak, Zakatala ormanlarında, düşmana karşı mücadele etmek, milis güçler için daha kolaydır. Nitekim buradaki çatışma, Rusların aleyhinde gelişmeye başlamış ve meydana gelen ilk çatışmada, Rus komutanı Gulyakov öldürülmüştür.³⁶⁹ Rus Kazak askerleri ve Gürcüler de, kaçıma başlamış, bu çatışma sonucunda, 20 Rus subayı ve 500'den fazla asker öldürülmüştür.³⁷⁰

Bu olaydan sonra, bölgede birkaç ay ateşkes olmuştur. Car-Balakenlilerle anlaşma zemini aranması, Rusların daha fazla zayıf vermemesi için gereklidir. Çünkü sırada, İrevan Hanlığı'nun işgali planı vardır. Nitekim Gürcistan'ın Rusya'ya bağlandığı günden beri, İrevan'ın da işgal edilmesi için hazırlık yapılmaktadır. Bu, Ruslar için çok önemlidir. Çünkü İrevan'a hâkim olmak, Osmanlı Türkiye'sini daha kolay kontrol altında tutabilmek ve Kafkasya'da yeni bir Hıristiyan devlet oluşturmak açısından önem arz etmektedir. Bunun için gerekece de hazırdır. Konuyla ilgili Rus tarihçisi Potto şöyle yazmaktadır: "Bizim, İrevan Hanlığı'nun işine karışmamız için gerekçemiz, David ve Dinil'in, Eçmiadzin

368 A.L. Gizetti, *Hronika Kavkazskiy Voin*, Tbilisi, 1896, s. 17.

369 Gizetti, *a.g.e.*, s. 7.

370 Potto, *Uvverjdenie...* s. 99.

tahı uğrunda yaptıkları mücadele oldu"³⁷¹ İrevan Hanı Muhammet Han bu mücadelede David'in, Ruslar ise Danil'in Ermeni patriarhu olması için çalışmaktadır.

Gürcistan'ın ele geçirilmesinden sonra, İrevan Hanlığı'nda yaşayan yerli Ermeniler, Rusların buraya da gelmesini sabırsızlıkla beklemektelerdir.³⁷² Gürcistan'da bulunan sivil Rus müşaviri Kovalenski'nin, Çar'a göndermiş olduğu rapor da, bunu teyit etmektedir. Bu raporda, hanın yanında bulunan Ermeni memurlardan ve İrevan Ermenilerinin başkanı Melik Avram'dan söz edilmekte ve onun, Rusya'ya karşı derin bir bağlılık duyduğu belirtilmektedir.³⁷³ Ayrıca, Melik Avram'ın, Sisianov'a gönderdiği mektupta ise, Avram, kendisinin başında bulunduğu 200 aile ile birlikte Rusya'nın kontrolü altındaki Karakils'e göç ettiklerini bildirmekte ve İrevan kalesinde kalan 500 Ermeni ailesinin kurtarılmasını rica etmektedir.³⁷⁴

Rusların, İrevan Hanlığı'nı ele geçirmek için saldırıya geçmesi, İran'ın da harekete geçmesine neden oldu. Çünkü giderek İran sınırlarına yaklaşan Rus ordusunun, sınırlardan uzakta bir yerde durdurulması gerekir. Bu arada, Sisianov komutasındaki Rus askerleri, İrevan Hanlığı'nın Şoragil bölgesini ele geçirir. Burada, Rus birliklerine, yüz Ermeni atlı da katılır. Onlar, 2 bin Ermeni'nin de Ruslara katılmak için yola çıktığını bildirirler.³⁷⁵ Bununla birlikte, İrevan Hanı Muhammet Han'ın ordusunun da hazırlık durumu iyi ve morali yüksektir. İlk çatışmalar, Eçmiadzin kilisesi önünde yaşanır, çatışmalar daha sonra Kemerli köyünde devam eder.

371 *a.g.e.*, s. 128.

372 *a.g.e.*, s. 132.

373 AKAK, T.2, Dok. 34.

374 AKAK, T.2 Dok. 604.

375 Potto, *Uvverjdenie...* s. 138.

İrevan kalesinin Ruslar tarafından ele geçirilmesi ise mümkün olmaz.³⁷⁶

Kaleyi savunan Muhammet Han'ın askerleri, aynı zamanda, birkaç yönden, Rus askerlerine karşı saldırılara devam etmektedir. Porto'nun eserinde, bu saldırılarda 100'den fazla Rus askerinin sıradan çıkarıldığına dair bilgiler yer almaktadır. 1804 yılının Haziran ayında, İran, Rusya'ya savaş ilan eder. Ruslar İrevan'ı ve Fethali Şah komutasındaki İran ordusu ise, Sisianov'un ordusunu kuşatma altına alır.

Bu hadiseye dair Mirze Adigüzel Bey şöyle yazmaktadır: "Kızılbaşlar da onları kuşatmaya aldı. Onlar, gidiş-geliş yollarını öyle bir kapamışlardı ki, Rusya ordusunun hiç bir ümidi kalmamıştı." Bu arada, İrevan Hanı Muhammet Han'a mektuplar yazan Sisianov, onu, kaleyi teslim etmesi için ikna etmeye çalışır.

Muhammet Han ise, Rusların lojistik desteğinin giderek tükeneceğinden emin olduğu için, bu yazışmaları uzatarak zaman kazanmaya çalışır.³⁷⁷ Sisianov ise, son ana kadar, Muhammet Han'ın kaleyi kendilerine teslim edeceğine inanmıştır. Bu ise, Muhammet Han'ın diplomatik becerisinin ve siyasi manevralarının sonucudur. Nitekim Muhammet Han'ın bu stratejisi sonuç verir. İran'ın da savaşa katıldığını öğrenen Kazak ve Borçalı gibi Rus işgali altında bulunan yerlerde isyanlar başlar. Sonuçta, Rus ordusu, bu kuşatmayı daha fazla sürdürmenin imkânsız olduğunu anlayarak, Tiflis'e geri dönmek zorunda kalır.

2.3. Rusya ve İranın Karabağ Hanlığı Üzerinde Mücadelesi ve Küreçay Anlaşması

İrevan seferinin ardından, Gürcistan'daki iç isyanları bastırmakla uğraşan Sisianov, durumu kontrol altına alıktan sonra yeniden işgal planlarını gerçekleştirmeye başlar. Şimdi sırada Karabağ ve Şeki Hanlıkları vardır.

Rusya'nın İrevan Hanlığı'nı ele geçirmek planının bir parçası olarak, İran-Rusya savaşı da başlamıştır. 1803'ten itibaren, Rusya ve Azerbaycan hanlıkları arasında başlamış olan savaşa, İran'ın da katılımıyla birlikte, yeni bir dönem başlamış ve savaşın boyutu daha da genişlemiştir.

Yaşanan savaş bu aşamadan sonra sadece Rusya-İran savaşı olarak görmek, Azerbaycan hanlıklarının daha önceki dönemde Rusya ile gerçekleştirmiş olduğu mücadelenin görmezden gelinmesi anlamına gelmekte ve aynı zamanda da, Azerbaycan'ın, İran'ın bir parçası olduğu şeklindeki İran tarih tezine hizmet etmektedir. Sonuçta, Rusya'nın Azerbaycan'ı ele geçirdiği dönemde, Azerbaycan coğrafyasında bağımsız hanlıklar vardır. Bu bakımdan, Rusya-İran savaşı ile Rusya-Azerbaycan savaşının da paralel bir şekilde gerçekleştiğini kabul etmek gerekir. Nitekim Rusya'nın Azerbaycan hanlıkları ile olan mücadelesi, Rusya-İran savaşı sırasında devam ettiği gibi, İran ve Rusya arasındaki savaş bittikten sonra da, Azerbaycan'da Ruslara karşı milis kuvvetlerin direnişi zaman zaman devam etmiştir.

1804-1813 tarihleri arasındaki İran-Rusya savaşında mücadele eden orduların sayısı hakkında çeşitli rakamlar ileri sürülmektedir. İran ve Rus tarihçileri, kendi askerleri-

³⁷⁶ Şükürov, *Azerbaycanın Bölüşürülmesi...* s. 23.

³⁷⁷ *a.g.e.*, s. 69.

nin sayısını az göstermek eğilimindedir. Nitekim Rus tarihçisi A.V. Fadeyev'e göre; İran bu savaşa 20 bin, Rusya ise 4 bin bin kişilik bir orduyla katılırken, İran tarihçisi Nasir Necmi'ye göre ise, bu savaşa Abbas Mirza'nın 100 bin ve Rusya'nın ise, 26 bin bin kişilik bir ordusu mevcuttur.³⁷⁸

1804-1813 Rusya-İran savaşı öncesinde, Güney Kafkasyadaki durumu şu şekilde değerlendirmek mümkündür: Gürcistan, Rusya'ya bağlılığı gibi, Car-Balaken ve Gence'yi de ele geçirmişlerdi. Bu bölgelerdeki Hıristiyanların, Rusya'nın safında savaşa katılmaları için, geniş bir propaganda faaliyetleri yürütülmekteydi. Azerbaycan'da merkezleştirilmiş bir devlet yapısı yoktu. Hanlıklar arasında devam eden husumet yüzünden, Azerbaycan toprakları, Ruslara karşı bir bütün olarak savunulamamaktaydı. Bu nedenle, Car-Balaken ve Gence'nin ele geçirilmesi sırasında, diğer Azerbaycan hanlıkları, olaylara seyirci kalmıştır. Hanlıklar arasında devam eden bu bölünmüşlük, Rus yayılmasını kolaylaştıran bir etkeni. Rusya'nın yüksek eğitim görmüş ve her türlü hazırlığı tamamlamış olan ordusu karşısında, İran ordusu ise, Rus ordusundan sayıca fazla olmakla birlikte, Rus orduları kadar iyi bir hazırlığa sahip değildi. Bu sırada, Azerbaycan hanlıklarının durumu ile ilgili olarak, Azerbaycan tarihçisi Mahmut İsmayilov'un yapmış olduğu tespitleri oldukça anlamlıdır: "Durumun giderek zorlaşmasının farkında olan, ancak, hanlıklar arasındaki ittifak çabaları başarısızlıkla sonuçlanan hanlar, kendi iktidarlarını ve hanlıklarının bağımsızlığını korumak amacıyla dış devletlerden yardım talebinde bulunuyor ve askeri, siyasi durum ile kuvvetler

378 Nasir Necmi, *Abbas Mirza. 19 Esr Rusiya-İran - Azerbaycan Mumasibleri*, Bakı, Yazıcı, 1993, s. 69.

dengesi değişikçe, onların egilimleri de değişiyordu."³⁷⁹

Ruslar, Gence Hanlığı'nı ele geçirdikten sonra, Karabağ Hanlığı'na yönelik baskılarını artırdılar. Rusya, Gence'de yaşananlardan ötürü tedirgin olan hanları, görüşmeler yolu ile silah kullanmadan, kendi saflarına karabileceğini düşündür. Nitekim öyle de olur. Karabağ Hanlığı'nın yöneticileri arasında, Rus himayesinin aleyhinde olanların çoğunlukta olmasına rağmen, İbrahim Han başka bir seçeneğin olmadığı kanısındadır. Sisianov, İbrahim Han'a, imzalanacak olan antlaşmanın şartlarını anlatmak ve onun Gence'ye gelişini organize etmek için, Rus subayı Lisaneviçi Karabağ'a gönderir.

Bu olayın ardından, durumun vahametini anlayan İran Şahı Fethali Şah, İbrahim Han'a bir mektup yazar. Fethali Şah, bu mektubunda, İbrahim Han'a, Rusların vaatlerine kanmaması için yalvarır:³⁸⁰ "Allah ızası için namus-ı İslam'ı menzur edip, her ne ricası var ise benden istesin, yerine getireyim. Amma Rus padişahına itaat etmesin. Şuşa kalesi dokunulmazdır ve kale-i Hudaferin İran'ın giriş kapısıdır, burayı Rus devletine vererek, Rusya ordularının kalesi yapmasın." Ancak, İbrahim Han, Sisianov'a olan sadakatini kanıtarcasına, İran Şahı'nın elçilerini hapseder.

Rusya ve İran çatışmasının odağındaki Karabağ Hanlığı, her iki devlet için de, stratejik bir önem arz etmektedir. 18. asrın sonunda, Şah Kaçar tarafından ele geçirilerek ciddi tahribatlara maruz kalan Karabağ'ın savunma gücü oldukça zayıflamıştır. Buradaki yerli Ermeni meliklerinin de, Rusya yanlısı olması, Rusya'ya, Karabağ'ı ele geçirmek konusunda teşvik etmektedir. İran Şahı için de Karabağ'ın stratejik ön-

379 M. İsmayilov, M. Bağirova, *Şeki Hanlığı*, Bakı, Azernesiz, 1997, Giriş.

380 Mir Mehdi Hazani, *Kitabi Tarihi Karabağ. Karabağnameler*, 2 Kitap, Yazıcı, Bakı, 1991 s. 94.

mi çok yüksektir. Burası, İranlılar için 'Güney Kafkasyanın anahtarı', Ruslar açısından ise 'İran'ın kapağıdır'.³⁸¹

İran'ın Karabağ'a hâkim olması, Rusların bölgeden atılması için büyük bir avantaj sağlarken, kaybedilmesi ise, İran'ın varlığı için ciddi bir tehdit oluşturacaktır. Bunun için İran, Karabağ'ın Ruslar tarafından ele geçirilmesini engellemek amacıyla ciddi hazırlıklar yürütmektedir. İran ordusunun bu hazırlıklarında ve ordunun savaşta hazır hale getirilmesinde, İran tahtının varisi olan Abbas Mirza'nın çok önemli rolü olmuştur. A. Bakıhanov, *Gülistan-ı İrem* adlı eserinde, İran-Rusya savaşında, İran ordusunun yeniden teşkilinde Abbas Mirza'nın rolünü şu şekilde değerlendirmektedir: "Abbas Mirza, burada güçlü bir ordu oluşturmuş ve Avrupa örneğinde kaleler inşa etmiştir".³⁸²

Abbas Mirza komutasında teşkil edilen bu ordu, esasen Azerbaycan Türklerinden oluşmaktadır. Yeni kurulmuş olan on iki alaydan ikisi Afşar Türkleri, ikisi Merendliler, ikisi İrevan halkı, biri Tebrizliler, biri Karadağlılar, ikisi de Kangulu ve Dübülü aşiretlerinden oluşmaktadır.³⁸³

Karabağ Hanlığı'nın, Rusya'nın himayesine geçmesi talebiyle art arda mektuplar yazan Sisianov, bu mektuplarına istediği cevabı alamayınca, Karabağlıları cezalandırmak için Yarbay Lisaneviç'i oraya gönderir. Lisaneviç, Karabağ'daki büyükbaş hayvanlar ile at sürülerinin yanı sıra, 250 Ermeni aileyi de Gence'ye getirir.³⁸⁴ Karabağlılar, onun bu yapıtlarına karşılık olarak, Gence'ye gönderilen at sürülerini geri almaya başlayınca çatışma çıkar. Yaşanan bu çatışmalarda,

- 381 Ahmet Bey Cavanşir, *Karabağ Hanlığının Siyasi Veziyetine Dair, 1747-Ci İlden 1805 Ci İle Geçer*, Az. SSR. Elmeler Ak. Neşriyyatı, Bakı, 1961, s. 44.
382 A.K. Bakıhanov, *Gülistan-ı İrem*, s. 186-187.
383 *Oçerki Novoy İstorii İrana (19 Naçalo 20 Vr)*, Moskva, Nauka, 1978, s. 112.
384 AKAK, T. 2, Dok. 1418.

23 Kazak ve 2 Ermeni'nin öldürüldüğü belirtilmektedir.³⁸⁵ Bu arada, İbrahim Han'ın Sisianov'la yakınlaşmak istediğini duyan İran Şahı Fethali Şah, buna engel olabilmek için, İbrahim Han'ın İran sarayında olan oğlu Ebulfet Han'ın komutasındaki 5 bin kişilik bir birliği, Karabağ'a gönderir. Ancak, İbrahim Han, bu birlikleri yenilgiye uğratarak, onları Araz nehrinin diğer kıyısına çekilmek zorunda bırakır.³⁸⁶ Bu olay, Karabağ Hanı ile İran Şahı arasındaki ilişkileri olumsuz etkilediği gibi, İbrahim Hanı, Sisianov'un şartlarını kabul etmeye sevk eder. Karabağ Hanı, İran tehlikesine karşı, Rusya'ya sığınma kararı alır. Bu konu ile ilgili olarak, AKAK'ta yer alan Sisianov'un Çartoryski'ye yazdığı mektupta şu cümleler yer almaktadır: "İran ordularının hareketlerinden korkuya kapılan İbrahim Han, kendi elçisini yanımaza göndererek, bize itaat edeceğini bildirdi. İbrahim Han'ın bunu duyduğu endişeden ötürü yaptığı kanaatindeyim."³⁸⁷

Sisianov'un, Azerbaycan hanlıklarına yönelik, 'böl ve yönet' politikası başarıyla devam etmektedir. Sisianov, Gence Hanlığı'nın ele geçirilmesi arifesinde, Karabağ Hanı İbrahim Han'a yazmış olduğu mektuplarda, ondan, Rusya'nın ebedi müttefiki olarak bahsetmektedir. Sisianov, bu şekilde, İbrahim Han ile Cevat Han'ın ittifak kurmasını engelleyerek, Gence'yi ele geçirir. O, burada gerçekleştirdiği acımasız uygulamalarla, diğer hanlıklara da gözdağı verdikten sonra, Karabağ Hanı'na karşı tavrını değiştirmeye başlamış ve Han'ı, Ruslara karşı hainlik yapmakla suçlamıştır.³⁸⁸

385 Potto. V.Uverjenie..., s. 131-32.

386 Y. F. Ağamalı, "Karabağ Hanlığının Gonşu Hanlıklar ve Dövlletlerle Münasibetleri", *Azerbaycan Ensiklopediyası-NPM*, Bakı, 1998.

387 AKAK, T. 2, Dok. 1421.

388 AKAK, T. 2, Dok. 1439, s. 655.

İran'a karşı, Azerbaycan hanlarını kendi safına çekmek amacı güden Rusya, bu amaçla hanlıklarla diplomatik görüşmelerini sürdürmekte ve bazen tehdit, bazen de tatlı vaatlerle onları ikna etmeye çalışmaktadır.

Kızı, İran Şahı Fethali Şah'ın haremindedir olan, oğlu Ebulfet ise, İran'da ordu komutanı olan İbrahim Han buna rağmen, Gürcistan ve Şirvan'ın kapısı olan Şuşa kalesinin, Rus ordusu tarafından ele geçirilmesini sağlamak amacıyla Sisianov ile görüşmeler yapılmasına izin verir.³⁸⁹

Gence Hanı'nın akıbeti ve İran Şahı ile arasındaki olumsuz ilişki, İbrahim Han'ı, bu adımı atmaya zorlayan sebeplerdir. Böylece, 1 Mayıs 1805'te, Kürekcay kıyısında görüşmeler başlar. Bu görüşmelere; İbrahim Han'ın yanı sıra, oğulları General Mehdikulu Ağa, General Hasan Ağa, Albay Hanlar Ağa, İbrahim Han'ın damadı olan Şeki Hanı Selim han ve Karabağ Hanlığı'ndan bazı yöneticiler ile Sisianov da katılmaktadır.³⁹⁰ Bu görüşmeler sonucunda, 14 Mayıs 1804 tarihinde, Kürekcay Anlaşması imzalanır.

Karabağ Hanı İbrahim Han ile Sisianov arasında imzalanan ve 11 maddeden oluşan bu anlaşmaya göre; Karabağ Hanlığı, Rusya'nın egemenliğini tanıyacak, Rusya'ya vergi verecek ve Şuşa kalesinde Rus askerlerinin konuşlanmasına izin verecektir. İbrahim Han ayrıca, bu anlaşmaya teminat olarak, kendi torununu Tiflis'e, Sisianov'un karagâhına gönderecek ve buna karşılık, Rusya ise, hanlığın iç işlerine karışmayacağını taahhüt edecektir.³⁹¹ Rus ordusunun general rütbesini alan İbrahim Halil Han, doğrudan, Çar'ın

389 *Garabağnameler*, 1 Kitap, s. 134.

390 *Garabağnameler*, 1 Kitap, s. 134-135.

391 *Traktat Mejdu Karabahskim Hanom i Rossijskoy Imperiei O Perhode Hanstva Pod Vlast Rossii Ot 14 Maya 1805 Goda*, Baku, Şarg-Garb, 1991, s. 21-24.

başkomutanına tabi olur. Sisianov, I. Aleksandr'a göndermiş olduğu raporda, Kürekcay Anlaşması ile ilgili olarak şunları yazar: "Sizi, Rusya İmparatorluğu'nun genişlemesindeki başarınızdan ötürü kutluyorum. Rusya'nın bir vilayeti haline getirilen bu topraklar, ne kılıçla ne de askeri operasyonlar ile ele geçirilmiştir."³⁹² 21 Mayıs'ta Şeki Hanı Selim Han ve 27 Aralık'ta Şirvan Hanı Mustafa Han'la da, benzeri anlaşmalar imzalanmıştır.³⁹³

Kürekcay Anlaşması, Sovyet tarihçiliği tarafından, objektif bir şekilde araştırılmamış, ancak, Azerbaycan'ın bağımsızlığına kavuşmasından sonra, Azerbaycan tarihindeki diğer karanlık noktalarla birlikte, Kürekcay Anlaşması da incelenerek her yönüyle aydınlatılmaya çalışılmıştır. Bu araştırmalar sonucunda ise, anlaşmanın tarafların özgür iradesi sonucunda imzalandığı, İbrahim Han'ın, dönemin siyasi ve askeri şartları gereği bu anlaşmayı imzalamak zorunda bırakıldığı ortaya konulmuştur.

Rus tarihçileri ise, bu anlaşmayı, Rus dış politikasının parlak bir zaferi olarak lanse etmektedirler. Nirekim P.G. Butkov, bu anlaşmayla ilgili şöyle yazmaktadır: "Bu zafer; Albay Karyagin, Yarbay Kotlyarevski ve Knez Sisianov'un şahsi çabaları sonucunda elde edilmiştir."³⁹⁴ Yapılan incelemeler sonucunda, Karabağ Hanlığı ile imzalanan Kürekcay Anlaşması'nda, bazı maddeler istisna olmakla birlikte, 1783 senesinde Kartli-Kahet Krallığıyla imzalanmış olan Georgiyevsk Anlaşması'nın esas alındığı anlaşılmıştır.³⁹⁵

392 AKAK, T2 Dok. 1436.

393 *Azerbaycan Tarihi. Uzak Geçmişten 1870 Illere Geder*. Baku, Azerbaycan Neşriyatı, 1996, s. 590-593.

394 *Materiali Dlya Novoy İstori Kavkaza...* s. 382.

395 K. Şükürov, "Kürekcay Müğavilesi, Esas Müddeaları, Heyata Keçirilmesi Ve Leğvının Neticeleri", *Halk Gazeti*, 2005, 7 İyun.

Anlaşmanın imzalandığı Tiflis'teki görüşmelere, aynı zamanda bu hanlığın veziri olan ünlü şair Molla Penah Vakıf'ın da katıldığı ve burada siyasi içerikli bir şiir okuduğu da, araştırmalar sonucunda ortaya konulan bir diğer gerçektir. Ayrıca, Karabağ Hanlığı ile bir anlaşma zemininin bulunmasında arabuluculuk rolü üstlenen Gürcü İvan Co-rayev ve İbrahim Han arasındaki yazışmalardan da, Han'ın, Kürekkay Anlaşmasını daha uygun şartlarla imzalamaya çalıştığı anlaşılmaktadır.

Bu anlaşmanın birinci, altıncı, sekizinci ve dokuzuncu maddelerinde, Karabağ tarafının yükümlülükleri yer alır-ken; ikinci, üçüncü, beşinci ve yedinci maddelerinde ise, Rusya'nın yükümlülükleri yer almaktadır. Bu anlaşmanın en büyük önemi, Rusya'nın Karabağ Hanlığı'nı, bağımsız bir Müslüman devlet olarak kabul etmesidir. Aynı zamanda, İbrahim Han ve onun varisleri de, Karabağ Hanlığı'nın tek sahibi ve yönetici zümresi olarak kabul edilmiştir. Yine, İbrahim Han'ın adının geçtiği bütün maddelerde de, ondan, 'Karabağ Hani' olarak bahsedilmektedir. Bundan dolayı bu anlaşma, Ermenilerin Karabağ'la ilgili bütün hukuki ve siyasi iddialarına son vermektedir.

Bu anlaşmayı önemli kılan diğer bir nokta ise, Rusya'nın, bu anlaşma ile, Karabağ Hanlığı'nın toprak bütünlüğünün sağlanmasında, garantör olarak kabul edilmesidir. Kürekkay Anlaşması'nda, Karabağ'daki Ermeni meliklerine, Karabağ Hanlığı yönetiminde yer verilmiş olduğuna dair herhangi bir cümle bile yer almamaktadır. Bu anlaşmada yer alan üçüncü maddede, Rusya, Karabağ'da İbrahim Han'ın irsi hâkimiyetinin devam etmesi için de garanti verir.

İbrahim Han, Lisaneviç tarafından öldürülmüşse de, Çar I. Aleksandr'ın imzalamış olduğu bu ferman ile, İbra-

him Han'ın yerine, oğlu Mehdişikulu Han geçmiştir.

Bu ferman, aslında, Mehdişikulu Han'ın, hanlık tahtına oturtulması için imzalanmış da, Karabağ Hanlığı'yla Rusya arasındaki ilişkilerin hukuki ve siyasi boyutlarına da ışık tutmaktadır. Fermandan da anlaşıldığı üzere, burada, ne Ermenilerden ne de Karabağ'daki Ermeni meliklerinin varlığından bahsedilmektedir. Bu bakımdan, günümüzde de devam etmekte olan Karabağ'a yönelik Ermeni iddiaları açısından, bu fermanın ciddi bir ilmi ve siyasi ehemmiyeti vardır.

Karabağ Hanlığı'nın, Rus ilerleyişi karşısında mücadele etmek yerine, anlaşma yoluna gitmesi, bütün Azerbaycan için büyük bir manevi darbe olur. Bu anlaşma, başka hanlıkların da teslimiyetçi bir tavır sergilemesine yol açar. Bununla birlikte, İbrahim Halil Han'ın, Ruslarla anlaşma yolunu tercih etmesi, bu hanlığı, Rus İmparatorluğu'nun yayılmacı emellerinden kurtarmaz. O, bu şekilde aslında, yapıtlarının cezasını çekmektedir. Kendi soydaşı olan Cevat Han'ı Rus ordusu karşısında yalnız bırakarak taht ve tacını korumaktan başka bir şey düşünmeyen İbrahim Han, 2 Haziran 1805'te, Yarbay Lisaneviç tarafından ailesiyle birlikte katledilir. Bu olaya, Ermenilerin ona karşı kurmuş oldukları komplo neden olmuştur. M. C. Cavanşir bu konuda şunları yazmaktadır:³⁹⁶

"1806 senesinin yaz ayında, Kızıbaş ordusu Karabağ topraklarına karşı, yeniden saldırıya geçti. Karabağ'da, İran kuvvetlerinin karşısını almak için, Yarbay Lisaneviç'in komutasındaki ufak birlikten başka hiçbir güç yoktu. O sıralar, hasat zamanı olduğundan, İbrahim Han, Ka-

396 *Garabağ Tarihi. Garabağnameler*, 1 Kitap, Yazıcı Neşriyatı, 1959, s. 142-143.

rabağ halkı zor bir durumda kalmamış diye, kızılbaşlara hoş davrandı. Ermeniler ise, bunu, Yarbay Lisaneviç'e yönelik bir hiyanet olarak duyurdular. Bu iftira üzerine, İbrahim Han katledildi.”

Butkov'un iddiasına göre; aslında, İbrahim Han'ın öldürülmesi planı, daha 1805 yılında, Petersburg'da hazırlanmıştır.³⁹⁷ Butkov'un bu iddiasını kanıtlayacak kuvvetli deliller bulunmasa da, Yarbay Lisaneviç'in katliamdan hemen sonra albaylık rütbesine terfi etmesi, bu iddiayı güçlendirmektedir.

Her ne şekilde olmuş olursa olsun, meydana gelen bu olay, Rus İmparatorluğu'nun iki taraflı bir politika izlediğini ortaya koyar. Sonuçta İbrahim Han, Rus ordusuna büyük yardımda bulunmuştur. Nitekim onun bu tavrı, İran tarrihçilerinin, İbrahim Hani, kendi koltuğunu korumak için “vatan satan hain” olarak tanımlamalarına neden olmuştur.

2.4. Rus Yayılması, Sisianov'un Öldürülmesi ve Anti-Rus Direnişin Artması

Karabağ ve Şeki Hanlıklarının ele geçirilmesinin ardından, Rus ordusunun, Hudaferin yakınlarına kadar ilerlemesi, İran'daki siyasi durumun da gerginleşmesine neden olur. Abbas Mirza komutasındaki ordu birlikleri, yerli halkla birleşmek ümidiyle Karabağ'a doğru yürüyüşe geçer.³⁹⁸ Hudaferin köprüsü yakınlarında başlayan ilk çatışmalarda Rus güçleri bozguna uğrayarak geri çekilmek zorunda kalır. Ab-

bas Mirza'nın ordusunun Şuşa'ya yaklaşması, şehirden, Ruslara karşı itaatini bozulmasına neden olur.³⁹⁹

Halk, aynı milletten ve dinden olan Abbas Mirza'nın ordusunu, büyük bir umutla beklemektedir. Bu durumdan haberdar olan Rus güçleri yeniden şehre dönerek, durumu kontrol altına almaya çalışır. Artık Lisaneviç, İbrahim Han'a bile güvenmemektedir. Karabağ'da onların tek ve güvenilir bir müttefiki vardır, o da, Ermenilerdir. Şuşa'yı kuşatan Abbas Mirza'nın bu kuşatmasından Ruslar, Ermenilerin kılavuzluğu sayesinde kurtulurlar. Daha sonra, Sisianov, gelen destek kuvvetlerin de yardımıyla İran orurlarını Karabağ'dan uzaklaştırarak Şuşa'ya hareket eder.⁴⁰⁰

Abbas Mirza'nın umulmadık bir şekilde Gence'yi kuşatma altına alması, Ruslara karşı var olan rahatsızlıkların gün yüzüne çıkmasına ve nerdeyse bütün Azerbaycan coğrafyasında direnişlerin başlamasına neden olur. Bu, Sisianov'un aşağıdaki mektubundan da anlaşılacaktır: “... Şeyhali Han; Tarkovlu Şamhal, Avar Hani ve onun babası, Cangu-tay sultanı, Şirvan Hani Mustafa Han'la birleşerek, kendi elçilerini Babahan'ın yanına göndermiş ve Rusya'ya karşı, birlikte mücadele edeceklerini bildirmişlerdir.”⁴⁰¹

Abbas Mirza'nın yenilgiye uğramasından sonra da, bu anti-Rus çıkışları devam eder. Ancak, daha fazla direnmeyenin anlamsız olduğunu düşünen Şirvan Hani, Ruslarla bir anlaşma imzalar. Şimdi ise sıra, Sisianov'un I. Aleksandr'a bildirdiğine göre, Bakü Hanlığı'ndadır.⁴⁰²

399 Potto V, *Utverjdenie...*, s. 199.

400 *agc.*, 201-217.

401 Kozubskiy E. İ. *İstoriya Goroda Derbenta*, Temir-Han Şura, 1906, s. 129.

402 AKAK T.2 Dok. 1367.

397 *Materiali Dlya Novoy İstori...*, s. 383.

398 V. Umudov, *Şimal Azerbaycanın Çar Rusyası Terefinden İşgalı Ve Müstemlekeçilik Eyleyinde Mubarize (1801-1826)*, Bakı, 1995, s. 62.

Şirvan Hanlığı'nın, Rusların eline geçmesi, Bakü Hanlığı'nın savunmasını da neredeyse imkânsız hale getirmiştir. 1806 yılının Ocak ayında, ordusunu Bakü etrafına konuşlandıran Sisianov, Bakü Hanı Hüseyinkulu Han'dan, hiçbir şart ileri sürmeden teslim olmasını ister.⁴⁰³

Sisianov'un komutası altındaki askerlerin sayısı, yaklaşık şehir halkının mevcudu kadardır. Bakü Hanlığı'nı çevreleyen hanlıkların tümü, Ruslara tâbi olmuştur. Bu durum karşısında, savunmasız kalan Hüseyinkulu Han, Ruslarla görüşmelere başlamayı uygun görür. Bu görüşmelerle ilgili olarak, Sisianov'un danışmanı olan Tuçkov'un günlüğünde ilginç bilgiler yer almaktadır:⁴⁰⁴

"Yaklaşmakta olan zaferin sarhoşluğuna kapılan Sisianov, tekebbürle sordu:

- 'Bakü Hanı sen misin?' Memur:

- 'Hayır, ben onun elçisiyim' diye cevap verdi.

- 'Anahtarları da al git kaleye, Han'a söyle, kendisi anahtarları getirip bana versin ve yapığundan dolayı, ölümlerde diz çökerek özür dilesin.' Anahtarları yanına alarak giden memur, birkaç saat sonra geri dönerek şu cevabı verdi:

- 'Han'ım, Büyük Aleksandr'ın ordusuyla savaşmak niyetindeydi.... Ancak şimdi, o bunu lüzumsuz görmekte ve kneze anahtarları teslim etmeye razı olmaktadır."

8 Şubat 1806'da, Sisianov, kendisine eşlik eden Eristov adlı subay ve bir Kazak askerle birlikte, Hüseyinkulu Han'la

403 Dubrovin N., *Zakavkazie Ot 1803-1866*, S. Petersburg, s. 475.

404 *Zapiski Sergeya Alekseyeviça Tuçkova*, SPB., 1908, s. 257.

görüştük için şehir kapısı yakınlarına gelir. Bu görüşmeye karşı taraftan ise, Hüseyinkulu Han'ın yakın akrabalarından İbrahim Bey iştirak etmektedir. İbrahim Bey, bu görüşme esnasında Sisianov'u öldürür.⁴⁰⁵ Bu olaydan ötürü endişeye kapılan Rus askerleri, gemilere binerek Sara adasına kaçmaya başlarlar.⁴⁰⁶ Sisianov'un kesilmiş başının, İran Şahı Fethali Şah'a gönderilmesi, bu suikastın arkasında, onun olabileceği tezlerinin ortaya çıkmasına neden olmuştur.

Sisianov'un böyle bir suikast ile ortadan kaldırılması, Ruslar açısından büyük bir psikolojik darbe olmuştur. Rus tarihçisi Dubrovin, Sisianov'u Rus tarihinde çok muteber bir yere oturtmakta ve onunla ilgili olarak şunları yazmaktadır: "Sisianov, üç sene gibi kısa bir sürede, Gürcistan'a sükünet getirdi, Car-Balaken ve Gence'yi ele geçirdi, görüşmeler suretiyle; İmeretya, Mingrelya, Şuragöl Sultanlığı'nı, Karabağ, Şeki, Şirvan Hanlıklarını Rusya'ya bağladı."⁴⁰⁷

Sisianov'un öldürülmesi olayı, Azerbaycan'daki bütün hanlıklarda derin bir infiale ve anti-Rus dalgasının yükselmesine neden olur. Şeki, Şirvan ve Karabağ Hanlıkları bu olaydan sonra Rusya'dan ayrılmaya ve kendi bağımsızlıklarını yeniden kazanmaya karar verir.⁴⁰⁸ Yine, Taliş Hanı Mir Mustafa Han da, İran cephesine katılır ve bu suretle, Ruslarla ilişkilerini bozar.⁴⁰⁹

Rus yayılmasının başladığı günden bu yana huzurunu kaybeden Car-Balaken'de, anti-Rus isyanlarının ardı arkası kesilmez. Yine, Borçalı'da da, Ruslar aleyhinde silahlı milis

405 Dubrovin, *Zakavkazie...*, s. 477.

406 Bakhanov, *Gülistan-İ İrem*, s. 154.

407 Dubrovin, *Zakavkazie...*, s. 428.

408 Potto, *Uhtverjdenie...*, s. 235.

409 Bakhanov, a.g.e., s. 154.

hareketleri artmaktadır.⁴¹⁰ Dağistan hâkimleri de, bu isyan-
cılara yardım etmektedir.⁴¹¹ Sadece, Car-Balaken'de, 1802-
1806 tarihleri arasında 15 Rus subayı ve 250 Rus asker
öldürülmüş, yüzlerce asker yaralanmış ve 96 asker de esir
alınmıştır.⁴¹² Kısacası, Azerbaycan'ın tümü, Rusya aleyhinde
tek vücut olarak, ayağa kalkmıştır.⁴¹³

Karabağ'da İbrahim Han'ın ölümünden sonra onun ye-
rine geçen oğlu, öfkeli halkı sakinleştirmekten acizdir. Aslin-
da, İbrahim Han'ın öldürülmesi, Karabağ beyleri için, isya-
na başlamak amacıyla bir bahane olur.⁴¹⁴ Bu beyler, ordusu-
nu Zengezur'da konuşlandıran İbrahim Han'ın oğlu Ebulfet
Han'ın tarafına geçerler. Karabağ'daki bu isyanlar ve Ebulfet
Han'ın Karabağ'ı Ruslardan geri alma çabaları, Rus yanlısı
Mehdikulu Han tarafından, Ermenilerin de yardımıyla bas-
tırılır. İbrahim Han'ın katledilmesinin ardından Şeki Hanı
Selim Han da, Şeki'de konuşlanan Rus birliklerinin komuta-
nı Yarbay Parfyonov'dan, Rus birliklerinin derhal burayı terk
etmesini talep eder. Ertesi gün Ruslar, Şeki'yi terk ederler.⁴¹⁵
Şeki Hanı Selim Han'ın, İbrahim Han'ın öldürülmesiyle
ilgili olarak, Rus subayı Karyagin'e yazmış olduğu mektup
oldukça ilginçtir:⁴¹⁶

*"İbrahim Han'ın ve benim, bir şerefizlik yaparak, ken-
di dindasımız olan hükümdardan yüz çevirmemiz ve
Rusya'nın himayesine girmememiz, malumunuzdur..."*

410 Dobrovin, *İstoriya Vöyni...*, s. 17.

411 Potto, *Utverjdenie...*, s. 235.

412 Gizetti, *a.g.e.*, s. 6.

413 Potto, *Utverjdenie...*, s. 235.

414 Potto, *Pervie Dobrovoltsi Karabaha V Epohu Vodvorenija Russkogo
Vladçestva. (Melikvanii I Akop Yüzbeşi Atabekovi)*. Skoropeçatnya M.
Martirosyantsa, Tbilisi, 1902.

415 Potto, *Utverjdenie...*, s. 245.

416 Dubrovin, *İstoriya Vöyni...*, T.5, s. 59.

*Bunu, siz, bize yardım edesiniz, emniyet içinde yaşaya-
lim diye yaptık. Ancak, evvela böyle bir yardım yapılmadı,
ikinci olarak da, İbrahim Han'a teşekkür etmek yerine,
onu kalettiniz... benim bacımı öldürdünüz. Bütün bun-
lardan sonra, ben artık size nasıl güvenebilir ve ordunu-
zu burada tutabilirim. Bu olaydan ötürü galeyana gelen
halkım, Rus askerlerinin tamamını katletmek niyetindey-
di ancak, ben, buna izin vermedim... Halk, onlara karşı
isyan etmektedir ve artık, Rus birlikleri burada barına-
mazlar."*

AKAK'ta yer alan belgeler incelendiğinde, Sisianov'un
yerine atanan Graf Gudoviç'in, Şeki ve Karabağ'da yaşanan
bu olayları daha objektif bir şekilde incelediği ve yerel yöne-
tim kadrosuyla anlaşma yapmak eğilimi taşıdığı görülmek-
tedir.⁴¹⁷

Azerbaycan hanları, Sisianov'un ölümünden sonra,
Rusya'nın, ordularını Kafkasya'dan geri çekeceğini ve ya-
pılan anlaşmaların, onun ölümüyle geçerliliğini yitirdiğini
düşünmektedirler. Ancak, Rusya, bölgeden çekilmeyi dü-
şünmediği gibi, Kuzey Azerbaycan hanlıkları üzerindeki Rus
hâkimiyetini güçlendirip, sınırlarını Kür ve Aras nehirlerine
kadar genişletmeyi düşünmektedir. Bu amaç doğrultusunda,
Tiflis'e gönderilen Rus birliklerinden iki alay, Kürekçay
kıyısında konuşlanan Karyagai'nin komutasına, iki takım
da, Şemşedil Sulthanlığı'na takviye olarak gönderilir.⁴¹⁸

Ayrıca, Sara adasında bulunan Rus birlikleri de,
Heşterhan'a çağırılarak, yeni bir saldırıya hazırlanmaları tali-
matı verilir. Hazırlanan yeni askeri plana göre, Bakü'nün ele

417 AKAK T.3, St.1869, Dok. 604, 605, 606.

418 Potto, *Utverjdenie...*, s. 239.

geçirilmesi, Derbent'in Rus hâkimiyetine girmesinden sonra olacaktır. Nitekim Haziran ayında Derbent'in ele geçirilmesinden sonra, 5 Eylül 1806'da, General Bulgakov'un komutasında büyük bir ordu, Bakü'yü ele geçirmek ve Hüseyinkulu Han'ı cezalandırmak için, Bakü'ye doğru harekete geçer. Rusya'nın uluslararası alanda, özellikle de Osmanlı Devleti ile yaşadığı gerginlikler, onun, Azerbaycan'daki askeri operasyonlarını hızlı bir şekilde sonuçlandırmasını gerektirmektedir. Dışişleri Bakanı Çartoryski'nin yapmış olduğu plana göre, Bakü de ele geçirildikten sonra, bu bölgedeki askeri operasyonlar durdurulmalı ve uygun bir ortam sağlanana kadar, yeni arazilerin ele geçirilmesi sürecine ara verilmelidir.⁴¹⁹

Bulgakov, Bakü yönetimine teslim olması çağrısında bulunur. Bu çağrının kendilerine ulaştırılmasından sonra, Bakü beylerinden Kasım Bey, Han'ın affedilmesi şartıyla bu talebe uyacaklarını, aksi takdirde ise, halkın sonuna kadar savaşa çağrını bildirir.⁴²⁰ Ancak, Rusların vaatlerine güvenmeyen ve böyle büyük bir ordu karşısında direnmenin bir netice vermeyeceğine inanan Hüseyinkulu Han, yakınları ile birlikte şehri terk eder. Bu olayın ardından, halk da onunla birlikte şehri terk etmeye başlar.⁴²¹

Bakü'nün ele geçirilmesinden sonra, Bulgakov komutasındaki Rus ordusu, bu defa, Kuba Hanlığı'na doğru harekete geçer. Kuba halkı, Şeyhali Han'ın önderliğinde, Ruslara karşı mücadele etmek amacıyla dağlara çekilir. Bunun üzerine, Ruslar, kendilerine yapılacak muhtemel bir saldırıyı engellemek için, daha önceden ebedi olarak hanlıktan uzaklaştırdıklarını ilan ettikleri Şeyhali Han'la anlaşma yoluna

419 *ag.e.*, s. 245.420 *ag.e.*, s. 258.421 Potto, *Utverjdenic.*, s. 258.

gidip, onu Kuba Hanı olarak tanırlar.⁴²² Bu arada, Abbas Mirza'nın birliklerinin Aksu'yu terk etmesinden sonra, Şirvan Hanı Mustafa Han, Rus ordusunun yardımıyla Salyan'ı yeniden kendi hanlığına bağlar.

Bakü işgal edildikten sonra, Hüseyinkulu Han, İran'a sığınmak zorunda kalır. Bakü'de ise, hanlık yönetimi Ruslar tarafından ortadan kaldırılarak, askeri komendantlık rejimi kurulur.

Bakü, artık, Rusya'nın bir bölgesi gibi yönetilmektedir. Kafkasya Ordusu Başkomutanı Gudoviç, Bakü'nün ekonomik açıdan sahip olduğu öneme vurgu yaparak, şunları yazmaktadır: "Küçük bir arazisi olan bu hanlık, senede 100 bin rubleden fazla gelir sağlamaktadır. Yine, Hazar'da en gelişmiş liman şehri olduğundan bu gelir, şimdikiyle kıyaslanamayacak ölçüde artacaktır."⁴²³

Çarlık hükümetinin Dışişleri Bakanı ise, Kafkasya Ordusunun yeni Başkomutanı İ. V. Godoviç'e şöyle yazar: "Bakü'nün ve Kuba'nın ele geçirilmesi, Babahaç tarafından başlatılan barış görüşmelerinin, hızlı bir biçimde sonuçlandırılmasına imkân sağlamaktadır. Şimdiki durumda barış, çok zaruridir. Çünkü bu, Osmanlı İmparatorluğu ile savaş durumunda olan bizlere lazımdır."⁴²⁴

Artık, bu dönemde, Rusya'nın bölgedeki politikalarının esasını; Kafkasya'da ele geçirilen topraklarda kalıcı hale getirmek, İran Şahı'na Araz nehrini İran ve Rusya İmparatorlukları arasında sınır olarak kabul ettirmek, İran'la ilişkileri yeniden düzenleyerek Osmanlı'yla muhtemel bir savaş halinde İran'ı etkisiz kılmak ve Avrupa ülkeleriyle yaşanan

422 Potto, *Utverjdenic.*, s. 260.

423 AKAK, T.3, Dok. 642.

424 AKAK, T.3, Dok. 795, s. 424.

sorunları halletmek oluşturmaktadır. Ancak, İran, barış anlaşmasını, Rusya'nın ele geçirdiği bölgelerden çekilmesi halinde imzalamaya hazır olduğunu bildirmektedir. Rusya ise, bu anlaşmanın imzalanmasını, sınırların Kür ve Araz nehirleri boyunca çizilmesi şartına bağlamaktadır.⁴²⁵ Görüldüğü gibi, Rusya, bu bölgede kalıcı olmak hedefinde ısrarlıdır. Bu sebeple de, Rusya, diplomatik hilelerle sınır sorununu açık bırakmak suretiyle, İran'la geçici bir barış anlaşması imzalamayı düşünür. Çünkü Fransa-Rusya ve Rusya-Osmanlı ilişkilerinde yaşanan gerginlikler, Rusya'yı İran'la yaşanan savaşa ara vermeye zorlamaktadır.

İran'la en yakın zamanda bir barış anlaşmasının imzalanmasının zorunluğunu vurgulayan I. Aleksandr, Gudoviç'e şöyle yazmaktadır:

"Size, ilkin, görüşmelerde sınır sorununu gündeme getirmeden bir anlaşma yapmanızı öneriyorum. Anlaşma, aşağıdaki maddeler uyarınca sağlanmalıdır:

- Her iki taraf da, askeri operasyonları durdurmalı,
- Ordular, şu andaki konularını muhafaza etmeli,
- Anlaşmanın gerçekleşeceği tarihe kadar, sınır sorunu, her iki tarafın birlikte oluşturduğu komisyon tarafından ele alınmalıdır.
- Bu anlaşmanın imzalaması için, Baba Han tarafından gönderilen elçi, zaman kaybetmeden S. Petersburg'a gelmek zorundadır".

425 AKAK, T. 3 Dok. 419, s. 230.

2.5. Gülistan Anlaşması

Çarlık yönetimi, Kafkasya'da ele geçirdikleri topraklardan hiçbir şekilde geri çekilmek niyetinde olmadığı gibi, Tahran yönetimi de, doğal zenginliklere ve stratejik bir öneme sahip olan bu toprakları kaybetmek istemez. Rusya'nın, ele geçirdiği bu topraklardan kolay kolay çekilmeyeceğinin farkında olan İran yönetimi, Avrupa'da kendisine müttfikler arama yolunu tutar.⁴²⁶ Nitekim bu bölgedeki etki alanlarını genişletmek isteyen İngiltere ve Fransa, İran'la görüşmeleri sürdürmektedir. İran yönetimi, bu Hıristiyan devletlerin her şeyden önce kendi çıkarlarını düşüneceklerini ve Rusya'ya karşı, İran'ı bir baskı ve pazarlık unsuru olarak kullanabilecek olma ihtimallerini dikkate almamaktadır. Nitekim Napolyon, Çarlık Rusya'sını, hem Avrupa'da hem de Ortadoğuda zayıf düşürmek için, İran ve Osmanlı ile yakınlaşmak düşüncesindedir. Bu bakımdan, zayıf bir durumda olan İran'ın, İngiltere ve Fransa'nın Rusya ile olan ihtilaflarından yararlanarak kendini güvence altına almak çabaları, olumsuz bir şekilde sonuçlanacaktır.⁴²⁷

Umudunu yabancı devletlerle yapılacak ittifaka bağlayan Şah, Napolyon'a yazmış olduğu mektupta, Rusya'ya karşı güçlerin birleştirilmesinin zorunluğundan bahsetmektedir: "Rusya, hem İran'ın hem de Fransa'nın ortak düşmanıdır. Bunun için de, bu ülkeyi darmadağın etmek, bizim ortak vazifemizdir. Eğer siz ve biz, bunu başarabilirsek, düşman mutlaka imha edilecektir."⁴²⁸

426 Davudov, 19 *Esrin Birinci.*, s. 49.

427 *İstori İrana*, M. İzd. MGU, 1997, s. 48.

428 Butkov, *Materiali Novy İstori.*..., s. 425.

Yapılan yazışmalar, kısa bir süre içinde sonuç verir. 1807 senesinde, Polonya'nın Fingenştayn şehrinde, İran ve Fransa arasında, dostluk ve ittifak kurulması hakkında bir anlaşma imzalanır. Bu anlaşmaya göre; Gürcistan, İran'a ait bir toprak ve onun ayrılmaz bir parçası olarak tanınmakta ve Fransa, bu toprakların geri alınması için, her türlü yardım sözünü vermektedir. Aynı zamanda, Fransa, İran ordusunun eğitilmesi ve modern silahlarla teçhiz edilmesini de taahhüt etmektedir. Buna karşılık İran ise, İngiltere ile olan tüm ilişkilerini askıya almayı ve elçisini geri çağırarak, İngiltere'ye savaş ilan etmeyi vaat eder.

Fransa ayrıca, Napolyon'un, İran'a gelen özel elçisi Gardan ile Şah arasında sürdürülen görüşmelerde, Fransa'nın Hindistan'a yapılması planlanan saldırısında, İran topraklarını ve ordusunu kullanmak konusunda çabalar, İran ise, ilk önce Rusların Kafkasya'dan çıkartılması konusunda ısrar eder. Yaşanan bu anlaşmazlıklara rağmen, Fransızlar, İran ordusunu eğitime çalışmalarına başlamıştır.⁴²⁹

İran'in düzenli ve eğitimli bir ordusu yoktur. Nitekim Osmanlı-İran savaşlarında yaşanan yenilgiler ve Afganistan gibi gelişmemiş bir ülkenin bile, İran'ın güney-doğu bölgelerini ele geçirebilmesi, İran ordularının durumundaki vahameti ortaya koymaktadır. Ancak, İran'in tüm çabalarına ve verilen sözlere rağmen, Fransa'nın, Rusya ile Tilzit Anlaşması'nı imzalayarak bu ülke ile olan sorunlarını çözmesi, İran'la yapılan anlaşmaların kâğıt üzerinde kaldığını ortaya koyar. Rusya ile imzaladığı anlaşmanın ardından Fransa, İran'a yönelik politikasını değiştirerek, bu ülkeyi, Ruslarla anlaşma yapmak konusunda ikna etmeye çabala-

429 Zonneştral-Piskorski A., *Mejdunarodnie Torgovne Dogovori Persii*, Moskva, 1931, s. 105.

maya başlar. Bunun üzerine, İran artuk, Rusya'nın diplomasi yolu ile Kafkasya'dan çıkarılmayacağını anlar ve askeri operasyonlar yeniden başlar.

1808'de, 10 bin kişilik İran ordusu, Araz nehrini aşarak İran'a doğru yürüyüşe geçer. Ele geçirdiği toprakları daha da genişletmek niyetinde olan Rusya içinse bu operasyon bir bahane olur. Nitekim 4 Ağustos 1808'de, Rusya Dışişleri Bakanı Rummyantsev, Gudoviç'e yazmış olduğu mektupta, Çar'ın, İran'a karşı yapılacak askeri operasyona izin verdiği belirtilmektedir.⁴³⁰

İrevan yakınlarında bulunan Aştora'n'da ilk çatışmalar başlar. Rus ordusu ilerlemeye başlar. Azerbaycan toprakları yine, iki devlet arasında bir savaş alanı haline gelmiştir. Rus ordusu, geçtiği her yerde, halka karşı acımasızca muamele etmekte ve yaşanan bu çatışmalar sırasında, asırlık kültür abideleri de yıkılıp yıkılmaktadır. Nitekim arşiv belgelerinde de, bu konuda çok sayıda belge bulunur. Bu belgelerde, Kafkas Cephesi Komutanı Gudoviç'ten, "kana susamış biri" olarak bahsedilmektedir. Yine, bu belgeler arasında, Rus ordularının yeni Komutanı Gudoviç'in, İrevan halkına yapmış olduğu bir müracaat da bulunmaktadır. Gudoviç, burada, Rus ordularının eski Generali Sisianov dönemindeki başarısızlıklara gönderme yaparak, şu sözleri sarf etmektedir:⁴³¹

"O dönemde, Knez Sisianov'un ordusuna, genç ve sağlam konusunda hiçbir tecrübesi olmayan generaller komutanlık yapıyordu. Şimdi ise ben, 30 sene boyunca komutanlık yaptığım yetenekli ve güçlü bir Rus ordusuyla geldim. Önceki kuşatma sırasında, ordu birlik-

430 AKAK, T.3, s. 485-487.

431 Zonneştral-Piskorski, a.g.e., s. 105.

lerinin sayısı da azdı, şimdiyse benim ordum o kadar kalabalıktır ki, bu ordu ile ben, sadece İrevan Kalesi'ni değil, bütün İran'ı ele geçirebilirim. Bunun için ben sizi, insan kanına susayan bir adam olarak, bir direniş göstermemeniz konusunda uyarıyorum.”

Ancak, bütün bu tehditlere ve baskılara rağmen, İrevan Kalesi, mücadeleye sonuna kadar devam eder. Bu operasyonda başarısız olan Gudoviç ise, 1809'da istifa etmek zorunda kalır.

Rusya'nın, Azerbaycan topraklarında gerçekleştirmiş olduğu bu operasyonlar sonucunda, halk artık, onların Müslümanlara karşı besledikleri nefretin farkına varmış ve Hıristiyan ahalinin bazen gizli bazen de açık şekilde, Ruslar tarafından örgütlendiğini anlamıştır. Bu nedenle, ileride başlarına gelebilecek olan felaketleri sezerek, Rus işgaline karşı direnişe her yerde devam ederler.

Bunlardan, Cevat Han'ın oğlu Uğurlu Han, Haçbulakta mevzilenerkek, zaman zaman Gence'ye karşı yürüyüşe geçmekte, Şamahılı Mustafa Han ve Kubalı Şeyhali Han, anti-Rus hareketlerini sürdürmekte, yine, Dağıstan hâkimi Kazıkumuklı Surhay Bey de onlara destek vermektedir.⁴³²

İ. V. Gudoviç'in istifasından sonra, 14 Şubat 1809'da, A. H. Tormosov, Kafkasya Ordusu Başkomutanı olur.⁴³³ 1809-1810 senelerinde Avrupâda yaşanan gelişmeler ve Rus ordusunun İrevan kuşatmasındaki başarısızlığı, Rusya'nın İran'la yaptığı savaşta yeni hamleler gerçekleştirmesini engellemektedir. 1 Eylül 1809'da, Aleksandr, Tormosov'a, İran'la yenden birleşme görüşmelerine başlanması için, İran ordusunun

432 AKAK, T.3. Dok. 999.

433 Dubrovin, *İstoriya Voeni...*, C. V, s. 279.

Nahçıvan'daki karargâhına elçisini gönderir ve çatışmaların durdurulması teklifinde bulunur.⁴³⁴ Abbas Mirza, bu teklifi kabul eder. Böylece, 1810 yılının Mayıs ayında, İran elçisi ile A. P. Tormosov arasında görüşmeler başlar. Bu arada, İngilizler de, İran ile ittifak arayışı içerisine girerek, Rusya ile kendi çıkarlarına uygun bir anlaşma zemini bulabilmek için, İran'ı Rusya'ya karşı baskı unsuru olarak kullanmaya çalışmaktadır. Böylece, 1809 yılının Mart ayında, İngiltere ve İran arasında bir anlaşma imzalanır. Fransâdan sonra şimdide İngiltere, İran'a askeri ve iktisadi yardım sözü vermiştir.⁴³⁵

Bu arada, Rusya ve İran arasındaki barış görüşmeleri, herhangi bir sonuç alınmadan sona erer. İran tarihçisi E. H. Mehdevi, bu görüşmede bir sonuca varılmamasını 3 ana nedenle izah etmektedir:

- Rusya'nın, İran'da ele geçirmiş olduğu topraklardan çekilmek istememesi,
- Bu görüşmeler sırasında, Osmanlı ve İran arasında, Rusya'ya karşı bir ittifak yapılması konusunda anlaşmanın yapılması,
- Rusya'ya karşı, İran ve Osmanlı arasında bir ittifakın sağlanmasına çalışılan İngiltere'nin, bu görüşmeye mani olması.⁴³⁶

Rusya ve İngiltere arasında yaşanan gerginlik, İngiltere'nin Osmanlı ve İran ile yakınlaşmasına neden olur. İran'la Osmanlı arasında bir anlaşmanın imzalanmasında arabuluculuk yapan İngiltere, var olan durumdan faydalan-

434 G. Davudov, *19 Esrin Birinci Otuzilliyinde İran-Rusya Münasibetleri İran Tarihşinaslığında*, Dissertasiya, Baku, 2002, s. 52.

435 Davudov, *a.g.e.*, s. 49.

436 Davudov, *a.g.e.*, s. 52.

mak amacı ile, İran'a az miktarda da olsa silah ve İran ordusunu eğitmek için subaylar gönderir. Yine, İran ve İngiliz askeri müşavirlerinin iştirakiyle, Araz nehri boyunca, harbi istihkâmların inşasına başlanır.⁴³⁷

Ancak, Osmanlı ve İngiltere arasında yapılan anlaşma ve diplomatik görüşmelerde, Rusya'nın uzlaşmaz bir tutum takınması, İran'ı yeniden askeri operasyonlara başlamaya zorlar. Penbek, Karabağ ve Gence'de gerçekleştirilen saldırılarda, İran ordusu herhangi bir başarı elde edemez. Bu arada, 16 Mayıs 1812'de, Rusya ve Osmanlı devleti arasında, Buharest'te barış anlaşması imzalanır. Bu anlaşmanın nedeni; İran'la yapılan barış görüşmelerinden bir sonuç elde edemeyen Rusya'nın, Osmanlı ile savaşa son vererek, İran ve Osmanlı arasındaki müttefikliğe son vermek istemesidir. Nitekim Rusya'nın bu taktığı sonuç verir ve İran, Buharest Anlaşması'nın imzalanmasının, İran ve Osmanlı arasında yapılan anlaşmanın bozulması anlamına geldiğini bildirir.⁴³⁸

İran tarihçileri, bu anlaşmanın ardından, Rusya'nın askeri birliklerini Osmanlı cephesinden Kafkasya cephesine kaydırmasından ötürü meydana gelenlerden Osmanlı Devleti'ni sorumlu tutmaktadırlar.⁴³⁹ Osmanlı ile imzalanan bu anlaşmada aynı zamanda, Bab-ı Ali'nin, Rusya ve İran arasında da bir anlaşmanın yapılması için arabuluculuk yapması öngörülmüştür. Anlaşmada: "Rusya imparatoru bu barış anlaşmasını imzalamakla, İran ile aynı dinden olan Osmanlı Devleti'nin, Rusya ve İran arasındaki savaşın sona erdirilerek bir anlaşmanın yapılmasında, arabuluculuk yapmasını onaylıyor" denilmektedir.⁴⁴⁰ Bu anlaşmadan son-

437 Davudov, a.g.e., s. 4.

438 A. V. Fadayev, *Rossiya i Kavkaz Pervoy Treti 19 V*, Moskva, 1960, s. 164.

439 a.g.e., s. 54.

440 *Dogovori Rossii S Vostokom, Politicheskie i Torgovye*, SPB, 1869, s. 57.

ra, İran'ın bir diğer müttefikli İngiltere de, 16 Haziran'da, Fransa'ya karşı Rusya ile anlaşma imzalar. Bu anlaşmada yer alan bir maddeye göre; İran ordusuna hizmet veren İngiliz subay ve askerleri burayı terk etmelidir.

Bu arada, İran; Rusya ve Fransa arasındaki savaşı ve Napoleon ordusunun Rusya'ya doğru saldırıya geçmesini fırsat bilerek, yeniden, Karabağ cephesinde saldırıya geçer. Şah yönetiminin bu saldırısının bir nedeni de, Rusya ile yapılan barış görüşmelerinde daha avantajlı bir duruma gelmek istemesidir. Ancak, Karabağ cephesinde meydana gelebilecek olası bir saldırıya karşı, önceden tedbir alan Rus birlikleri, Abbas Mirza ordusunun bu saldırısını geri püskürtürler.⁴⁴¹ Bunun üzerine, İran ordu kumandanlığı, Lenkeran ve Masallı istikametinde saldırıya geçilmesi emrini vererek, bu bölgeleri ele geçirir. Böylece, İran; Bakü, Şirvan ve Kubla istikametinde de saldırılarına devam etmek imkânı elde eder. Bu sırada yapılan görüşmelerde ise, hiçbir ilerleme kaydedilemez. Ekim ayına gelindiğinde; İrevan, Taliş ve Karabağ cephesinde çok şiddetli çatışmalar yaşanmaya başlar. Bu çatışmaların en büyüğü ise, Aslandüzde yaşanır. General Kotlayarevski komutasındaki Rus ordusu, Abbas Mirza komutasındaki İran ordusunu kuşatma altına alır. Bu çatışmalarda yine, çoğu Nahçıvanlı ve Şeğagili savaçılardan ibaret olan yüzlerce Azerbaycan Türk'ü şehit olur. Bu savaşta başarı kazanılması uğrunda, hiçbir fedakârlıktan kaçınmayan Türk asıllı komutan Abbas Mirza, artık, her şeyin sona erdiğini anlamıştır.⁴⁴²

Yaşanan bu çarpışma, aynı zamanda, birinci Rus-İran savaşının da kaderini tayin eder. İran ordusu, bu mücadelesi sırasında, 1.200 kayıp verir. Bu zaferden sonra, Kotla-

441 N.Nacmi, *Abbas Mirza*, s. 78.

442 N.Nacmi, a.g.e., s. 72.

yerevski komutasındaki Rus birlikleri Lenkeran cephesinde de, İran ordusuna karşı üstünlük elde ederler. Yine, Aralık ayının 21'inde, Muga'n'da yaşanan çatışmalarda da, bin kişilik İran birlikleri yenilgiye uğrar.⁴⁴³ 13 gün devam eden kuşatmadan sonra, 1 Ocak'ta Lenkeran şehri, Ruslar tarafından ele geçirilir. Bu çarpışmalar sırasında, binlerce Azerbaycan Türk'ü hayatını kaybeder.

Güçlü bir direniş gösteren Lenkeran kalesinde de, 2 bin 500 asker son ana kadar savaşarak şehit olurlar. Lenkeran'ın alınmasından sonra, bütün Talış bölgesi de, Çarlık Rusya'sının yönetimi altına girer.⁴⁴⁴

Azerbaycan hanlıkları arasındaki bölünmüşlük ve Osmanlı ile İran'a bağlanan ümitlerin boşa çıkması, Azerbaycan'ın büyük bir bölümünün Ruslar tarafından ele geçirilmesiyle sonuçlanır. Aynı şekilde, Osmanlı ve İran da, hem dış güçlerin aktif müdahaleleri ve hem de aralarındaki anlaşmazlıklar nedeniyle, Çarlık Rusya'sı karşısında yenilgiye uğramıştır. Rusya, bu iki devlet arasındaki ihtilafardan ustalıkla faydalanmayı başarmıştır. Rus Başkumandanı, konuyla ilgili olarak bakanlığa yazmış olduğu mektupta: "Ben, onların (Osmanlı ve İran'ın) birleşmemesi için, gerekli olan bütün tedbirleri almıştım" demektedir.⁴⁴⁵ Bunlarla birlikte, Lenkeran'ın ele geçirilmesi, Rus ordusu için de pahalıya mal olmuştur. Kotlyarevski komutasındaki 1.500 kişilik birlikten, 950 kadar asker ve subay ölmüştür.⁴⁴⁶ Lenkeran'ı ele geçirdikten sonra, İrevan'a doğru hareket eden Rus birlikleri;

443 İğamberdiyev M. A., *İran V Mejdunardnih Otnoşeniyah Pervoy Treti Veka*, Samarkand, 1961, s. 65.

444 AKAK, T. 5, Dok. 851, s. 697-698.

445 Sadikov H. H., *Rusya- Tırkiye Mınasibetlerinde Cenubi Gağgaz Problemi (1787-1829)*, Tarih Elmeleri Doktoru Elmi Derecesi Almak Üçün Tegdim Olunmuş Dissertasiya, Bakı, 1991.

446 Fadayev, *Rossiya I Kavkaz...*, s. 166.

Şoragöl ve Pembek yolu üzerindeki çok sayıda köyü talan etmiş ve evleri ateşe vermiştir.⁴⁴⁷

Rus ordusu, yeni savaşlarla sahibi olduğu toprakları genişletmeye devam ederken, ele geçirmiş olduğu bölgelerde de, Rus karşıtı direnişler devam etmektedir. Nitekim 1812 senesinde Ruslara karşı isyan eden Carlılara uygulanan cezalar bir sonuç vermemiş ve Rus Komutan Pauluççi, onları affetmek zorunda kalmıştır.⁴⁴⁸ Bu arada, Ruslara karşı başkaldıran Kahetyalıların, Borçalı halkını da ayaklandırmak yönündeki çabaları ise başarılı olmamış ve bu girişim, Ruslar tarafından engellenmiştir.⁴⁴⁹

Rus ilerleyişi, Rusya'nın İran içlerine doğru ilerleyerek sıcak denizlere ulaşmasından çekinen İngiltere'yi tedirgin etmektedir. Bu nedenle İngiltere, İran yönetimine derhal, Ruslarla barış görüşmelerine başlaması için baskı yapmaya başlar. Aksi halde, İngiltere, İran'a yapmakta oldukları mali yardımların durdurulacağı konusunda bu ülkeyi uyarır.⁴⁵⁰ Kendisine yapılan bu uyarılara karşılık İran ise, Rus askerlerinin, ele geçirmiş olduğu topraklardan çekilmesini şart olarak gösterir.

Birinci Rusya-İran Savaşı, İran'ın tam bir yenilgiyle sonuçlanır. Kuzey Azerbaycan hanlıkları, bağımsızlıklarını kaybederek Rusya'nın yönetimi altına girerler.

Pek çok araştırmacı, İran'ın bu savaşta yenilgiye uğramasının nedenleri olarak; bu ülkenin iktisadi ve siyasi açıdan geri kalmışlığını, orduların eğitimsiz ve teknolojik silahlardan mahrum oluşunu, ülkede bir otorite boşluğunun bulunması-

447 Necmi, *Abbas Mirze...*, s. 74.

448 AKAK, T. 4, Dok. 191.

449 AKAK, T.4, Dok. 197.

450 Davudov, *ag.e.*, s. 55.

nı, yaşanan iç çekişmeleri ve bu savaşın, geniş halk kitleleri tarafından gerektiği kadar destek görmemesini göstermektedir.

İran ve Rusya arasında yaşanan bu savaş, Azerbaycan toprakları uğruna yapılan bir savaştır. Rus ve İran ordusu arasında yaşanan bu mücadele sonucunda, Azerbaycan toprakları ve halkı, her iki tarafın da sınırsız zulmüne ve ta-lanlarına maruz kalmıştır. Azerbaycan'da, merkezi bir dev-letin olmaması nedeniyle yaşanan iç çekişmeler, ülkeyi zayıf düşürmüş ve dış güçlerin mücadele alanına çevirmiştir. Bu savaşta, Azerbaycan halkı kendisini İran'a yakın görmüşse de, aslında, her iki devlet de, Azerbaycan'ın geleceğini ve çı-karlarını önemsememektedir.

Bu savaşın yenilgi ile çıkan İran, Napolyon gibi kudretli bir komutanı mağlup etmiş olan Rusya önünde herhangi bir şart ileri sürmenin anlamsız olduğunu bilmektedir. Bu sebeple, 19 Eylül 1813 tarihinde, Gülistan'da, İran ve Rusya arasın-da görüşmeler başlar. 354 kişiden oluşan İran elçilik heyetinin içinde, İngiliz danışmanlar da bulunmaktadır.⁴⁵¹ Yapılan ilk görüşmelerde, taraflar arasında bir ateşkes ilan edilmesi ve bu süreçte, yapılacak olan barış anlaşmasının içeriğinin ha-zırlanması kararlaştırılır. Anlaşma metninin müzakeresine 2 Ekim'de başlanır. Taraflar arasında, görüşmeler esnasında çok sayıda anlaşmazlıklar yaşansa da, İngilizlerin de müdahalesiy-le, 11 maddeden oluşan anlaşma metni her iki tarafın kabul görür. 1813 yılının Ekim ayında, Azerbaycan'ın ikiye bölün-mesinin de temelini oluşturan Gülistan Anlaşması imzalanır. Bu anlaşma ile Azerbaycan, Rusya ve İran arasında ikiye bölü-nür. Anlaşma, 21 Mayıs 1814 tarihinde, Paris'te I. Aleksandr tarafından da onaylanır.⁴⁵²

451 *Azerbaycan Tarihi*, C. 1, 1994, s. 577.

452 T. Yuzefoviç, *Dogovori Rossii S Vostokom*, SPB, 1869, 294. s.

Bu anlaşmanın Rusça metni, 16 Haziran 1818'de, Sankt Petersburg'da ilan edilmiş ve 7 Ağustos'ta da yayınlanmıştır.

Azerbaycan'ın Müslüman halkı, bu anlaşmayı tepkiyle karşılamıştır. Çünkü bu anlaşma sonucunda, Azerbaycan toprakları ikiye bölünmüş ve Ruslar, Kuzey Azerbaycan'ı ele geçirmiştir. Özellikle Güney Azerbaycan'daki halk arasında, bu anlaşmanın yaratmış olduğu hoşnutsuzluk hat safhadadır. Nitekim Tebriz Hanları ve şehrin ileri gelenleri, bir he-yetle Abbas Mirza'nın karagâhına gelmiş ve ondan, bu sa-vaşı devam ettirmesini ve anlaşmayı tanımamasını talep et-mişlerdir. İran Şahı Fethali Şah, Azerbaycan Türklerinin bir isyan çıkarmasından endişe ederek, Azerbaycan Türklerinin isteklerinin tam aksine olarak, anlaşmanın imzalanma süre-cini daha da hızlandırmıştır. Ancak, Rusya ve İran arasında imzalanan bu anlaşmaya rağmen, Kuzey Azerbaycan'da, Rus işgaline karşı isyanlar devam etmiştir.

SONUÇ

Çarlık Rusya'sının, İran'a silah zoruyla kabul ettirdiği Gülistan Anlaşması, uluslararası hukuk kuralları ihlal edilerek imzalanmış ve sadece Rusya'nın çıkarları göz önünde bulundurularak düzenlenmiştir. Bu anlaşmanın düzenlenmesi ve imzalanması sürecine, Azerbaycan halkını ve hanlıklar yönetimini temsilen hiç kimsenin katılmadığı göz önünde bulundurulduğunda bu belgenin, meşruluğunu tartışılmaktadır. Ülke, Azerbaycan halkının onay vermemesine rağmen, Rusya ve İran arasında bölüştürülmüştür. Dolayısıyla, Kuzey Azerbaycan'ın Rusya'ya bağlanması, gönüllü olarak değil, silah zoruyla gerçekleşmiştir.

Rusya'nın Kafkasyada yürütmüş olduğu yayılcı politikaların bir sonucu olarak imzalanan Gülistan Anlaşması ile Azerbaycan topraklarının, iki asırdır devam eden bölünmüşlüğüün temelleri atılmıştır. İkiye parçalanmış Azerbaycan Türklerinin, milli devlet kurmak hakkı engellendiği gibi, bu topraklarda bulunan doğal zenginlikler üzerindeki hakları da ellerinden alınmıştır. Böylece, Azerbaycan halkının servetleri, Rusya'ya taşınmaya başlamıştır.

Rusya, silah zoruyla ele geçirilen bu topraklarda kalıcı hale gelebilmek ve devam eden direnişleri durdurabilmek için, bu bölgede yeni bir yönetim anlayışı uygulamaya başlamıştır. Bu şekilde Ruslar, bazı hanlıklarda işlerine gelmeyen hanları yönetimden uzaklaştırmış ve bazı hanlıkları ise, doğrudan merkezi denetim altına almışlardır.

İngilizlerden farklı olarak Ruslar, daha farklı bir asimilasyon politikası yürütmeyi tercih etmişlerdir. Çünkü Rusya'ya göre; kendisiyle hiçbir tarihî geçmişi, etnik ve dinî bağı olmayan, gelenek görenek bakımından Ruslardan oldukça farklı olan Azerbaycan'ı itaat altında tutabilmek için başka seçenek yoktur. Böylece, Kafkas Cephesi Komutanı Gudoviç'in emriyle Fethali Han ve Şeki Hanı, görevlerinden tasfiye edilmişlerdir. Aynı şekilde, Kubâda da Şeyhali Han görevinden uzaklaştırılarak, buranın yönetimi bir Rus subayının başkanlık ettiği yerel beyler şurasına devredilmiştir. Rus Komutan Gudoviç, Şeyhali Hanı Kuba köylerine bırakmamak hakkında ferman imzalamış ve onu yakalayarak Ruslara teslim edene de, yüksek miktarda ödül verileceğini vaat etmiştir.

Durum, Gence ve Bakü Hanlıklarında da farklı değildir. Hanların, bu şekilde yönetimden uzaklaştırılarak, yerlerine başkalarının getirilmesindeki başlıca amaç, hanlıkları Rusya'ya daha da bağımlı hale getirmek ve bu insanlar aracılığıyla ele geçirilen bölgeleri daha kolay yönetmekti. Hanlıkların yönetiminde yaşanan bu değişiklikler, aynı zamanda, halk arasında da infiale yol açmakta ve Ruslara karşı direnişi kuvvetlendirmekteydi ki, bu da, halkı bölüp zayıflatarak bu bölgelere daha rahat hükmetmek niyetindeki Rusların işine gelmiştir. Ancak bu yeterli değildir.

Rusların, Azerbaycan'da, müstemleke sistemine hizmet edecek daha geniş halk kitlelerine ihtiyacı vardır. Bu görevi de tabii ki, Hıristiyan unsurlar üstlenebilirdi. Ancak, Azerbaycan'da Hıristiyan unsurların sayısı azdı. Bu nedenle, Çarlık yönetimi, Azerbaycan'a, Rusya'dan göç ettirilen Rusların yerleştirilmesine başlar. Çarlık yönetimi, Rusların

Azerbaycan'a yerleştirilmesi işini üç şekilde yürütmektedir: Yeni inşa edilen kiliselerde görevlendirmek üzere Hıristiyan din adamlarının bölgeye getirilmesi, askeri hizmet dönemini tamamladıktan sonra bölgede kalmak isteyen Ruslara özel imtiyazların tanınması ve bazı tutucu Hıristiyan grupların, dinî otoriteler ile yaşadıkları çatışma bahane edilerek, Rusya'dan Azerbaycan'a sürgün edilmesi.

Azerbaycan'da inşa edilen kiliseler ve Hıristiyan din adamları, Batı'nın, Müslüman ülkelerde yürüttüğü misyonerlik faaliyetlerine benzer faaliyetler yürütmekte ve bu gruplar, aynı zamanda, işgal kuvvetlerine hizmet ve yardımlarda da bulunmaktadırlar. Ancak, Rusya'nın bütün bu çabalarına rağmen, Hıristiyan dinini Azerbaycan Müslümanları arasında yaymak politikası başarısızlıkla sonuçlanır. Ancak bu politika, Karabağ'daki Ermeniler arasında dini intibaha ve onların, daha hızlı bir biçimde örgütlenerek, Müslüman yönetimin aleyhinde çalışmalar yapmasına neden olur.

Hiç kuşkusuz, Çarlık Rusya'sının bu dönemde Azerbaycan'da gerçekleştirdiği politikalardan en önemlisi, tarihi Türk topraklarından Azerbaycan Türklerinin göç zorlanması ve boşaltılan bölgelere ise, Ermenilerin yerleştirilmesi olmuştur. Bunun amacı; Çarlık Rusya'sının bölgede kendisine sadakatle hizmet edecek ikinci bir Hıristiyan devleti yaratmak istemesiydi. Farklı bölgelerden; İrevan Hanlığı, Nahçıvan ve Karabağ'ın dağlık kesimlerine Ermenilerin yerleştirilmesi sonucunda, Ermeni ve Müslümanlar arasında çatışmalar, giderek alevlenir. Bu politikaların sonucunda, nüfusunun çoğunluğu Müslüman Türklere oluşmuş İrevan Hanlığı'nda, 19. asrın sonuna gelindiğinde artık, az bir farkla da olsa, Ermeniler çoğunlukta durlar. Nitekim Ruslar,

hedefledikleri sonuca ulaşarak, İrevan Hanlığı temelinde Ermenistan devletini kurmuşlardır. Bununla da yetinmeyen Ruslar, günümüzde ise, Karabağ'da, buranın öz be öz Müslüman bir Türk yurdu oluşunu göz ardı ederek, ikinci bir Ermeni devleti kurmak istemektedir.

KAYNAKLAR

Azerbaycan Türkçesinde Eserler

- Ağamalı F. R., *18 Esrin İkinci Yarısı- 19 Esrin Evvellerinde Güzey Azerbaycan Hanlıklarının Sosyal-İktisadi Veziyeti*, Bakı, Azerbaycan Ensiklopediyası, 1999, 302 s.
- Ahmet Bey Cavanşir, "Garabağ Hanlığının 1747-1805 ci İllerde Siyasi veziyetine Dair", *Garabağnameler*, Bakı, Yazıcı, 1988, s. 150-183
- Ahundov N, *Garabağ Salnameleri*, Bakı, Yazıcı, 1989, 232 s.
- Ahundov V. Y., *Azerbaycanın Rusiyanın Terkibine Dâhil Olmasının 150 İliyi. Fealları Yığıncağında Meruze*, Bakı, 13 Mart 1964, 150 s.
- Ali Hüseyinzade, "Mürze Camal Cavanşir ve Onun Garabağnamesi", *Garabağnameler*, Yazıcı, Bakı, 1989, s.104-105
- Altman M.M., *Gence Şehrinin Tarihi*, Gence, 1991
- "*Azerbaycan Hanlıkları*", (F. Eliyev, M. İsmaylov, C. Mustafayev, Ş. Hacıyeva, S. Hemidova) Bakı, Komunist Gezeti 1990 2 Sentyabr.
- Azerbaycan Sovet Ensiklopediyası*, 10 Cilt, Bakı, Az. Ssr. Dövlət Neşri, 1987, 608 s.
- Azerbaycan Ssr Elmler Akademiyasının Azerbaycanın Rusyanın Terkibine Dâhil Olmasının 150 İliyine Hes Olunmuş Elmi Sessiyası: Tezislər*, 20-22 Aprel 1964-Cü İl. Bakı, Azerb. SSR EA Neşriyyatı, 1964, 157 s.
- Azerbaycan Tarihi (En Gedim Zamanlardan 20 Esredək)*, C. I, Z.M. Bünyadov ve Y. B. Yusifovun Redaktesinde, Azərneşr, Bakı, 1994, 680 s.
- Azerbaycan Tarihi Üzre Kaynaklar* (Tert. S.S. Eliyarov, F. R. Mahmudov ve B.) Azerbaycan Dövlət Universitetinin Neşri, Bakı, 1989, 328 s.
- Azerbaycan Tarihi*, C. III, Elm, Bakı, 1999, 584 s.
- Azerbaycanın Rusiya İle Birləşdirilməsi və Onun Müterəggi İqtisadi və Medeni Neticeleri*. Bakı, Azerb. SSR. EA Neşriyyatı, 1956, 286 S
- Babayev F., "Garabağ Tarihine Geydler", *Garabağnameler*, 1 Kitap, Yazıcı, Bakı, 1989, 76 s.
- Bagirov F. E., *İz İstorii Pereselençeskogo Dvijeniya V Zakavkazje (Azerbaydjan V 19 veka)*, İzvestiya An Azerbaydjana, 1994, N.1-4.
- Bakı Neftinin ve Yeri İcmalarının Tarihi*, Milli ve Beynelhalk Araşdırma-lar Merkezi, Ganun Neşr., Bakı, 2009

- Bakhanov A. A., *Gülistani-İrem*, Az. Ssr: Ea Neşr, Bakı, 1951, 252 s.
- Biçenek A., *Azerbaycan Tarihî Coğrafyası İnan Tarihsinâsında (Azerbaycan, Yohsa Arran) Tarih ve Onun Problemleri*, 1999, N 3-4, s. 198-203.
- Biçenek A., *İnan Tarihsinâsında Kesreviçilik ve Onun Yeni Tezahürleri. Tarih ve Onun Problemleri*, 1998, N 3, s. 191-196.
- Cavadova Z., "1814- Cü il Şeki Üyanı", *Tarih ve Onun Problemleri*, 1998, N 1, s. 82-84
- Cefertli Nazım, *Lenkeran: Tarihî Oçerk*, Kitab Palatası, Bakı, 1995, 92 s.
- Cenubi Azerbaycan Tarihî Meseleleri*, Elm, Bakı, 1991, 196 s.
- Davudov G., *19 Esrin Birinci Otuzilliyinde İnan-Rusya Münasibetleri İnan Tarihsinâsında*, Dissertasiya, Bakı, 2002.
- Delili H. A., "Garabağ Hanlığının Banisi Penaheli Han Haggında Yeni Melumatlar", *Azerbaycan Ssr Ea Heberleri. Tarih, Felsefe ve Hüğug Seriyası*, 1971, N: 1, s. 14-16.
- Delili H. E., *Azerbaycan- Rusiya Münasibetleri Fars ve Azerbaycan Dilli Senedlerde*, Elm, Bakı, 1976, 107 s.
- Delili H. E., *Azerbaycanın Cenub Hanlıkları. (Onsekkizinci Esrin İkinci Yansında)*, Bakı, 1979, 144 s.
- Eliyev F. M., *18 Esrin Birinci Yansında Azerbaycanda Ticaret*, Azerbaycan Ssr Ea Neşriyatı, Bakı, 1964, 123 s.
- Eliyev F. M., *18 Esrin İkinci Yansında Şimali Azerbaycan Şehertleri*, Azerbaycan SSR Ea, Bakı, 1960, 133 s.
- Eliyev F. M.-Eliyev M., *Nahçivan Hanlığı*, Azernesr, Bakı, 1996, 106 s.
- Eliyev F. M.-Hesenov U., *İrevan Hanlığı*, Azernesr, Bakı, 1997, 98 s.
- Eliyev M. M., *Şimali Azerbaycanın Rusiya Terefinden İşgal Edilmesinin Tarihsinâsı*, Adiloğlu, Bakı, 2001, 315 s.
- Esedov F. S.-Kerimova S. M., *Çarizmi Azerbaycana Götirenler*, Gencilik, Bakı, 1993, 144 s.
- Esedzade Firudin, "Cellât: (1809-1811 Ci İllerde Gağazın Ali Baş Komandanı General Tormosovun Azerbaycan Halkının Başına Götirdiyi Müsibetler Hakda", *Azerbaycan Gezeti*, 14 Noyabr 1991, s. 4
- Ferzelibeyli Ş. F., *Guba Tarihî*, Ebilov, Zynalov ve Oğulları' Neşriyatı, Bakı, 2001, 388 s.
- Garabağnameler*, C. I, Yazıcı, Bakı, 1989, 192 s.
- Garabağnameler*, 2 C. II, Yazıcı, Bakı, 1991, 450 s.
- Guliyeva G., *Azerbaycan Hanlıklarının Türkiye İle Elageleri*, Bakı, 2002, 115 s.
- Hacı Seid Ebdülhemid, *Şeki Hanları ve Onların Nesillerinin Şeceresi*, Az. Ssr: Ea Neşr, Bakı, 1958, 63 s.
- Hacıyev F. M., "18 Esr- 19 Esrin Birinci Otuzilliyinde Azerbaycan- Dağistan Elageleri", T. E. N. *Âlimlik Elmi Derecesi Almak Üçün Diss.* Bakı, 1996, 180 s.
- Hemidova Ş. P., *18 Esrin 2 Yansında Azerbaycan- Gürcüstan Münasibetleri*, Elm Neşriyatı, Bakı, 1985, 97 s.
- Hesen- İhva Elizade, "Şuşa Şehrinin Tarihî", *Garabağnameler*. 2. Kitap, Yazıcı, Bakı, 1991, 310-350 s.
- İrade Memedova, *Lenkeran Hanlığı Birinci Rusya- İnan Muharibesi Dövründe*, Azerbaycan Tarih Kurumu, Elm, Bakı, 2007, 128 s.
- İrevan Eyaletinin İcmal Defteri* (Z. Bünyadov, H. Memmedov), Elm, Bakı, 1996, 183 s.
- İshagi N.İ., "Maki Hanlığının Tarihî Oçerki", *Tarih Elmler Namizedi Âlimlik Derecesi Almak Üçün Dissertasiya*, Bakı, 1966, 208 s.
- İsmaylov M.-Bağirova M., *Şeki Hanlığı*. Azernesr, Bakı, 1985, 192 s.
- Kerimova S., *Çarizmin Azerbaycanın İşgaltında ve Müstemleççilik Siyasetinde Ermeni Siyasetbazlarının Rolü*, Azernesr, Bakı, 1985, 192 s.
- Mahmudov Y.M., *Azerbaycan Diplomatiası*, Azerbaycan Diplomatiası Jurnalının Neşri, Bakı, 1996, 289 s.
- "Meğsed Garabağı Ermenilerden Gorumak İdi.: Kürekçay Müğavlesinin İmzalanmasından 200 İl Keçir (1805-Ci II)", *Azerbaycan Gezeti*, 18 Mayıs 2005, s. 1-3.
- Memmedov H. M., "Osmanlı İmperiasının Harici Siyasetinde Azerbaycan Hanlıkları", *Azerb. Ssr. E. A. Heberleri. Tarih Felsefe ve Hüğug Seriyası*, 1989, N: 3, s. 44-49.
- Mirze Adigözel Bey, *Garabağname*, Az. Ssr Ea Neşr. Bakı 1950, 166 s.
- Mirze Camal Cavanşir Garabağı, *Garabağ Tarihî*, Az. Ssr. Ea Neşr., Bakı, 1959, 205 s.
- Musevi T. M., *Orta Esr Azerbaycan Tarihine Dair Farsdilli Senedler*, Azerb. Ssr. Ea Tarih İnstitü, Bakı, 1965, 131 s.
- Mustafayev A. N., *Azerbaycanda Senetkarlıq*, Altay, Bakı, 1999, 440 s.
- Mustafayev C., "Hanlıklar Dövründe Azerbaycanda Senetkarlıqdan Toplanan Vergiler Haggında", *Azerbaycan Ea Heberleri. Tarih, Felsefe ve Hüğug Seriyası*, 1994, N: 1, s. 48-58.
- Mustafayev C. M., "Gence Şeheri 18 Esrin Sonu- 19 Esrin Evvellerinde. Azerbaycan Tarihinin Problemleri", *Megaleler Toplusu*, I Hisse. Bakı, 1993. 59-82 s.
- Mustafayev T. T., *18 Esrin Birinci Yansında Azerbaycanda Rusiyaya Meylin Güçlenmesi*. Elm, Bakı, 1986, 88 s.

- Mustafayeva N. Ç., *Cenubi Azərbaycan Hanlıkları*, Azərneşr, Bakı, 1995, 96 s.
- Mustafazadə T., *On Səkkizinci Yüzlük və 19 Yüzlük Evvəllərində Osmanlı-Azərbaycan Münasibətləri*, Elm, Bakı, 2002, 376 s.
- Məmedov H., *Naxçıvan Sənəcinin Müfəssəl Dəftəri. Araşdırma, Geyd və Şərhlər*, Elm, Bakı, 2001, 376 s.
- Nasir Necmi-Abas Mirzə, *19 Esr Rusya-İran-Azərbaycan Münasibətləri*, Azərb. Ssr EA Tarih İnstitutu, Bakı, 1965, 131 s.
- Onulahi S. M., *Ermeni Milliyyətləri və İran, Maarif Nəşriyatı*, Bakı 2002, 88 s.
- Onulahi S. M., "Griboyedovun Taleyi", *Elm və Heyat*, 1990, №: 9, s. 23-25.
- Sadıqov H., *Rusiya-Türkiyə Münasibətlərində Cənubi Qafqaz Problemi (1787-1829 Ci illər)*, Elm, Bakı, 1991, 175 s.
- Süleymanov M. S., *İrəvan Hanlığının Rusiyaya Birləşdirilməsi Tarixindən*, Herbi Nəşriyyat, Bakı, 1997, 159 s.
- "Şəki Hanlığının Tarixindən", *Azərbaycan Ensiklopediyası*, Bakı, 1993, s. 30
- Şükürov K., "Azərbaycanın Bölüşdürülməsi", *Kitablar Ələmində*, 1990, №: 3, s. 20-29.
- Şükürov K., "Kürəkçay Müğaviləsi Esas Müddəaları, Heyat Keçirilməsi və Leğvinin Neticələri", *Halk Gazeti*, 7 İyun 2005, s. 5.
- Şükürov Sadıq, *Gəncəli Cavatharın Həkayəti*, Gəncə Nəşriyatı, Gəncə, 1992.
- "Tarixin Bir Səhifəsi. 18 Esrdə 1 Pyotr-un Qafqaza Yürüyüşündən Behs Edən 'Manifest Həggində'", *Edebiyat Gazeti*, 4 Fevral 1994, s. 6.
- Umudov V. U., *Şimali-Azərbaycanın Çar Rusiyası Tərfindən İşğal Olunması və Müstəmləkəçilik Eylehinə Mülhazirə (1801-1826)*, Bakı, 1996, 164 s.
- Umudov V., "Gəribə Hanlığının Rusiyaya İlhag Olunması Tarixindən", *Azərbaycan Tarixi Problemləri Üzrə Məruzələr Məcmuəsi*, 1992, s. 61-62.
- Verdiyeva H. Y., *19 Esrin Birinci Yansında Şimali Azərbaycanın Ehalisi*, Az. Nki, Bakı, 1993, 133 s.
- Rusça Eserlər**
- Abdullayev A. A., *Ob Uçastie Azerbaydjanitsev V Russko-İranksix İ Russko-Turefskix Voynax V Naçale 19 Veka*, Azərbaycan Mea A. Bakıhanov Adına Tarih İhtitutumun Elmi Arhivi.
- Abdullayev G. B., *Azerbaydjan V 18 Vekə İ Vzaimootnoşehiya Ego Rossi-yey*, Azərb. Ssr, Bakı, 1965, 612 s.
- Abduruhmanov A. A., *Azerbaydjan Vo Vzaimootnoşehiyah Rosdii, Turksii İ İrana V Pervoy Polovine 18 Veka*, İzdatelstva An. Azərb. Ssr, Bakı, 1964, 99 s.
- Akti Sobranne Kavkazskoy Arheografıçeskoı Komissey (AKAK)*, T.1-6 İzdan Pod Redaksıey Predsedatelya Komissii Akad. Berje. Tiflis, 1866, 816 s.
- Aliev İğrar, *Nagornıy Karabah: İstoriya, Faktı, Sobitiya*, Elm, Bakı, 1989.
- Aliev M. M., *Usilenie Russkoy Orientatsii V Nahiçevanskoı Hanstve Posle Gülistanskogo Dogovora 1813 G.*, İzvestiya Ah Azərb. Ssr, Seriya İstoriya, Filosofiya, Pravo. 1989, №: 2, s. 25-31.
- Aşurbeyli S. A., *Oçerk İstorii Srednevekovogo Bakü (8-Naçalo 19 vv)*, Elm, Bakı, 1964, 336 s.
- Ataev X. A., *Torgovo-Ekonomiçeskie Svyazi İrana S Rossıey V 18-19 Vekə*, Moskva, 1991, 391 s.
- Buşuev S. K., *İz İstorii Vnesnopolitiçeskih Otnoşenıy V Period Prisoedınie Kavkaza K Rossii (20-70-E Godı 19 V)*, İzdatelstva Mgu, Moskva, 1955, 116 s.
- Butkov P. G., *Materialı Dlya Novoy İstorii Kavkaza S 1722 Po 1803 Gg.*, C.1-III, Sankt Peterburg, 1869, 547 s.
- Dubrovın N. F., *Zakavkazie Ot 1803-1806 Gg*, Sankt- Peterburg, 1866, 542 s.
- Dubrovın N.F., *Poxod Grafa V. A. Zubova V Persıyu V 1796 G. Voennyı Sbornik.*, №: 2 (95), Otdelnyı Ottisk, 1874, 230 s.
- Dubrovın N.F., *İstoriya Voynı İ Viladıçestva Russkih Na Kavkaze*, T.1-4. Sant- Peterburg, 1871-1888.
- Gasnov. İ. M., *Zemelnaya Politika Çarızma V Azerbaydjanə V Pervoy Po-*

- lovine 19 Veka, *İzvestiya Ah Azerbaydžanskoy Ssr*, №: 4, 1956.
- Glinka S., *Opisanie Pereseleniya Armiyan Azerbaydžanskix V Predeli Rossii*, Elm, Baku, 1990, 142 s.
- Griboedov A. S., *Gore Ot Uma. Pisma İ Zapiski*, Maarif, Baku, 1989, 400 s.
- İbragimbeyli H. M., *Rossiya İ Azerbaydjan V Pervoy Treti 19 Veka*, Nauka, Moskva, 1969, 286 s.
- İgamberdiyev M. A., *İran V Mejdunarodnih Otnoşeniyah Pervoy Treti 19 Veka*, Samarkant, 1961, 297 s.
- İsmailov M. A., *K İstorii Neftyanoy Promışlennosti Azerbaydžana V Pervoy Polovine 19 V. İzvestiya An Azerb. Ssr*, 1949, №: 9, s. 66-78
- İvanov M. C., *Oçerki İstorii İrana. Gospolitizdat, Moskva, 1952*, 468 s.
- Karnauhov M., *Kavkaz, Turtsiya İ Persiya (Voenna- Statistikiy Oçerke)*, Tblisi, 1911, 154 s.
- Kavkazskiy Sbornik*, T. 7. Tblisi, 1883.
- Kinyapina N. S., *İ Dr. Kavkaz İ Srednyaya Aziya Vo Vneşney Politike Rossii Vtoroy Polovine 18- 80-E Godh*, 19 V., Moskva, 1984, 328 s.
- Klaus A., *Naşi Kolonii. Opti İ Materiali Po İstorii İ Statistike İnostrannoy Kolonizatsii V Rossii*. Vp.1, Sankt- Peterburg, 1869, 556 s.
- Kolonialnaya Politika Rossiyskogo Çarizma V Azerbaydžane V 20-60h Godah* 19 veka, C. I-II, 1937.
- Kozubskiy E., *İ İstoriya Goroda Derbenta (Derbentskoe Gorodskoe Upravleniye Obşchestvennoe Upravleniye. K Stoletiyu K Prisoedineniyu Derbenta K Rossiyskoy Imperii. 1806-1906)*, Temurhan- Şura, 1906, 468 s.
- Lerner V. A., *Kolliçestvenne İ Kaçestvenne İzmeneniye V Sostave Naseleniya Azerbaydžana V Posledney Treti 19 veka*, Avtoref. Dis. Kand. İst. Nauk, Bakü, 1985, 28 s.
- Leviatov V. N., *Oçerki İz İstorii Azerbaydžana V 18 V. Bakü*, İzd. An Azerb. Ssr, 1948, 200 s.
- Listov V. P., *Perviy Pohod Petra I. 1722-1723*, Moskva, 1951, 247 s.
- Mamedova G. N., *Russkie Konsulti Ob Azerbaydžane (20-60-E Godh 18 Veka)*, Avtorafarat Dis. Kand. İstr. Nauk, Bakü, 1980, 30 s.
- Markova O. P., "Russko- İranskaya Torgoviya V Poslednie Desyatletiya 1886, 698 s.
- Rusiya'nın Azərbaycanda Hakimiyyət Kurma Mücadelesi | 191
- 18 V. Uç", *Zapiski İv An Azerb. Ssr*, T.1, 1959, 101-121 s.
- Minorskiy V. F., *İrano- Turetskoe Razgraniçenie*, Sankt- Peterburg, 1916, 280 s.
- Minorskiy V., *İstoriya Şirvana İ Derbenta*. Moskva, İzd. Vostoçnoy Literaturi, 1963, 265 s.
- Muradaliyeva E. B., *Goroda Severnogo Azerbaydžana Vo Vtoroy Polovine 19 Veka*, İzd- Vo Bakinskogo Universiteta, Baku, 1991, 172 s.
- Mustafayev D. M., *Severnie Hanstva Azerbaydžana İ Rossiya (Kones 18 - Naçalo 19 Vu.)*, Elm, Baku, 1989, 128 s.
- Mustafayev A. N., *Novie Materiali K Etnografi Gıyandji. Arheologičeskie İ Etnografiçeskie İzskanie V Azerbaydžane*, Elm, Baku, 1986.
- Mustafazade T. T., *Azerbaydjan İ Russo- Turetskie Otnoşeniya V Pervoy Treti 18 V. Elm*, Baku, 1993, 240 s.
- Nersisyan M., *İz İstorii Russo- Armiyanskih Otnoşenii. Kn. I. Dokumenti*, İzd. An Arm. Ssr, Moskva, 1956, 405 s.
- Obozrenie Rossiyskix Vladeniye Za Kavkazom V Statistıçeskom, Etnografiçeskom İ Finansovom Otnoşeniyah*, C. 1., Tipografiya Departamenta Vneşney Torgovli, Sankt-Peterburg, 1836, 401 s.
- Obozrenie Rossiyskix Vladeniye Za Kavkazom V Statistıçeskom, Etnografiçeskom İ Finansovom Otnoşeniyah*, C. 1., Tipografiya Departatı Vneşney Torgovli, Sankt-Peterburg, 1836, 396 s.
- Opisanie Karabakhskoy Provintsii, Sastavlennoe V 1823 Godu Po Rasporıyajeniyu Glavnopravlyayuşego V Gruzii Ermolova General- Mayorom Ahverdovom İ Statskim Sovetnikom Mogilevskim*, Tipografiya Glav. Upravl. Namestnika Kavkaza, Tblisi 1866, 254 s.
- Opisanie Şekinskoy Provintsii, Sastavlennoe V 1819 Godu Po Rasporıyajeniyu Glavnopravlyayuşego V Gruzii Ermolova General- Mayorom Ahverdovom İ Statskim Sovetnikom Mogilevskim*, Tipografiya Glav. Upravl. Namestnika Kavkaza. Tblisi, 1867, 312 s.
- Petruşevskiy İ. P., *Djaro- Belokanskiye Volnie Obşestva V Pervoy Treti 19 Stolėtiya*, Tblisi, 1964, 160 s.
- Potto V. A., *Kavkazskaya Voyna V Ordelnih Oçerkah, Epizodah, Legendah, İ Biografiyah*, T. 1, Sankt- Peterburg, Tipografiya E. Evdakinova. 1886, 698 s.

- Potto V. A., *Pervie Dobrovoltsı Karabaha V Epohu Vodvorenıya Russkogo Vladaçestva. (Melıkvanii İ Akop Yüzbeşi Atabekovi). Skoropeçatnyya M. Martırosyanısa, Mihail Prospekt, N: 81, Tıblısi, 1902.*
- Solovyev S. M., *Aleksandr I, Politika İ Diplomatıya, Sankt- Peterburg, 1877, 558 s.*
- Sumbatzade A. S., *Kubinskoe Vosstanie 1837 Goda, İzd. An Azerb. Ssr. Baku, 1961, 124 s.*
- Sumbatzade A. S., "Progressivnie Vliyanie Prisoedinenıye Azerbaydjana K Rossii Na Post Naselenie Stranı V 19 V.", *İzvestıya An Azerb. Ssr, 1952, N: 3, s. 79-90.*
- Sumbatzade A. S., *Promışlenmost Azerbaydjana V 19 Veke, İzd. A N. Azerb. Ssr, Baku, 1964, 501 s.*
- Tagiev F., *İstoriya Goroda Bakü V Pervoy Polovine 19 Veka (1806-1859), Baku, 1999, 196 s.*
- Tıblısskaya Kolleksiya Firmanov. T. 2, Sostaviteli M. A. Todua İ İ. K. Şams, İzd. Glav. Arhiv. Uprav. Pri Sov. Ministr. Gruz. Ssr, Tıblısi, 1989, 1176 s.*
- Tıflıs, İzdanıe Voennno-İst.Otdela Pri Ştabe Kavkaz. Voenn. Okrug, 1901, 222 s.*
- Traktat Mejdu Karabahskım Hanom İ Rossiyskoy Imperıey O Perehode Hantsıva Pod Vlast Rossii Ot 14.Maya 1805 Goda, Şarg- Garb, Baku, 1991, 24 s.*
- Veliçko V.L., *Kavkaz. Russkoe Delo İ Mejduplemennie Voprosı, Elm, Baku, 1990, 222 s.*
- Verdiyeva X. Y., *Pereselençeskaya Politika Rossiyskoy Imperii V Severnom Azerbaydjane, Altay, Baku, 1999, 298 s.*
- Vneşnyaya Politika Rossii. 19 İ Naçala 20 Veka, Moskva, 1970, 868 s.*
- Zubov P., *Kartına Kavkazskogo Kraya, Prinadlejayuşie Rossii İ Sopredelnih Onomu Zemel V İstoriçeskom, Etinografıçeskom, Finansovom İ Torgovom Otnoşeniyah. Sankt-Peterburg, 1834, 234 s.*
- Zubov P., *Podvigi Russkih Voynov V Stranah Kavkazskih S 1800 Po 1834 G. Sankt- Peterburg, 1835, 365 s.*

GÜLİSTAN ANLAŞMASININ TAM METNİ

Rusya ve İran arasında, Karabağ'ın Gülistan köyünde imzalanan bu anlaşmanın maddeleri;

Madde 1

Şimdiye kadar, Rusya İmparatorluğu ve İran Devleti arasında var olan düşmanlık ve anlaşmazlıklara, bugünden itibaren bu anlaşma ile son veriliyor. Biz, bu anlaşmanın, İmparator alahazret Rusya hükümdarı ile alahazret İran Şahı ve onların tahtlarının varisleri arasında, devamlı barış ve dostluğu temin eden bir anlaşma olmasını temenni ediyoruz.

Madde 2

Rusya İmparatorluğu ile İran Devleti arasındaki sınırlar, bu husus göz önüne alınarak belirlenmiştir. Buna göre, her iki devlet arasındaki sınırlar; Adınapazar'dan Mugan ve Araz nehrindeki Yeddibulak geçidine, Kepenek nehrinin Araz'la birleştiği yerden, Kepenek nehrinin sağ tarafı ile Mehri dağlarına, Alagöz dağlarını izleyerek Karabağ, Nahçıvan, İrevan Hanlıkları ve Yelizavetpol (yani Gence hanlığı)'dan Dereleyiz mevziine, İrevan Hanlığı ile Yelizavetpol'u Kazak ve Şemşeddin topraklarından ayıran mevziden Eşşekmeydan mevziine, Hemzeçimen'den Penbek sıra dağları ile Şurakel mevziine ve Alagöz dağlarından Arpaçay'a kadar uzanmaktaydı. Bununla birlikte, Talış mülkü savaş sırasında el değiştirdiği için, bu hanlığın Zinzeley ve Erdebil'le olan sınırlarının belirlenmesi için, her iki tarafın da dâhil olduğu ortak bir komisyon

tarafından belirlenecekti. Ancak bu komisyon, anlaşmanın imzalanmasından sonra oluşturulacaktı.

Madde 3

Alahazret İran Şah'ı, Rusya İmparatoruna karşı samimi dostluk duygularının ispatı için, Karabağ ve Yelizavetpol (Gence) Hanlıkları ile; Şeki, Şirvan, Derbent, Kuba, Bakü ve Taliş (tabi, bu hanlığın sadece Rusya'ya ait olan kısmının) Hanlıklarının ve ayrıca; Dağistan, Gürcistan (Şurakel) eyaleti ile İmeretiya, Guriya, Mingreliya ve Abhazyâ'nın, Rusya İmparatorluğu'na ait olduğunu kabul eder.

Madde 4

Alahazret Rusya İmparatoru, alahazret İran Şahı'na karşı dostluğunu ifade etmek ve İrandâ- Rusya'ya komşu olan bu devlette- güçlü bir hâkimiyet görmek arzusunu ispat etmek için; İran sarayının kuvvetlendirilmesini, herhangi bir dış düşmanın İran devletinin iç işlerine karışması halinde İran'a her türlü yardımda bulunmayı vaat etmektedir. Rusya ayrıca, İrandâ bir taht mücadelesi yaşanması halinde, Şah rica etmedikçe iç işlerine karışılmayacağını beyan etmektedir.

Madde 5

Rus ticari gemilerine, önceden olduğu gibi, Hazar kıyılarında bulunmak hakkı tanımakta, meydana gelebilecek bir gemi kazasında ise, İran tarafından yardım yapılacağı bildirilmektedir. Aynı teminat, Rusya tarafından İran'a da verilmektedir. Savaş gemileri konusunda ise, Hazar denizinde sadece Rus savaş gemilerinin bulunmasına izin verilmektedir. Yani, Hazar'da, geçmişte de olduğu gibi, Rusya haricinde hiçbir devlet, savaş gemisi bulunduramayacaktır.

Madde 6

Anlaşmanın imzalanmasından sonraki üç ay zarfında, her iki tarafın esirleri de, erzak ve yol harçlıkları temin edilerek, Karakils'de (burada sınır muhafıza geçecekler) serbest bırakılmak için karşılıklı irtibata geçecekler) serbest bırakılacaklardır. Kendi iradesiyle ve yahut kanun dışı yollardan iltica edenlere milliyetine bakılmaksızın kendi vatanına dönmek hakkı verilecek, ancak, geri dönmek istemeyenler ise, buna zorlanmayacaktır. Her iki ülke de, kanun dışı yollardan ülkeye girenlere af uygulamalıdır.

Madde 7

Alahazret Rusya İmparatoru ve Alahazret İran Şahı bu yuruyorlar ki, karşılıklı olarak saraylara gönderilen bakan ve elçiler, gönderildikleri saraylarda, görevlerine ve rütbelerine uygun olarak karşılanmalıdır. Buna göre; şehirlerdeki ticareti canlandırmak amacıyla atanan konsüllerin yanında, 10'dan fazla çalışanı bulunmamalıdır, vekil sıfatıyla gönderilen bu görevlilere, gereken saygı ve hürmet gösterilmelidir, yine, anlaşma gereğince, bu vekiller, herhangi bir sebeple rahatsız edilmemeli veya takip edilmemelidir.

Madde 8

Alahazretlerin hükümetleri yahut bu hükümetler tarafından atanmış sınır müdürleri tarafından verilen bir belgeye sahip olan tacirler ile Rusya veya İran vatandaşı olduğuna dair belgesi bulunan şahıslar, anlaşmayı imzalayan her iki devlette (Rusya ve İrandâ)de, belirlenen süreyi aşmamak kaydıyla serbest dolaşım ve ticari faaliyette bulunmak hakkına sahiptir. Her iki devletin tacirleri arasında yaşanabilecek anlaşmazlıklara ve onların, yetkililer konusundaki şikâyetlerine; konsül ya-

hut müvekkil, onların bulunmadığı durumlarda ise, yerel yetkililer bakacaktır. Bu görevliler, kendilerine yapılan şikâyetleri adaletli bir biçimde araştırarak, tacirlerin baskı ve haksızlığa uğramasına izin vermeyecektir.

İran'a gelen Rus tacirler, arzuladıkları halde, kendi mallarıyla birlikte, İran ile dost devletlere serbestçe geçebileceklerdir. İran devleri, onların bu devletlere sorunsuz bir şekilde geçebilmeleri için, bu tacirlere pasaport temin edecektir. Bu işlem aynı şekilde, Rusya'daki İran tacirleri için de geçerli olacaktır.

Rusya vatandaşı olan bir vatandaşı, İran'da öldüğü takdirde, onların taşınabilir emlak ve mülkleri, Rusya İmparatorluğu'nda ve bütün medeni devletlerde de olduğu gibi, geciktirilmeden, onların eşlerine yahut akrabalarına teslim edilmeli ve bu emlakın, onların istediği şahıslara satmasına da izin verilmelidir.

Madde 9

Rus tacirlerinden, İran şehir ve limanlarına getirdikleri mallar için, 5 faizden fazla gümrük vergisi alınmayacaktır. Tacirler, bir defaya mahsus olarak bu vergiyi ödemelidir, onlardan ikinci kez bir vergi alınmamalıdır. İkinci bir gümrük vergisi, sadece, tacirlerin İran'dan aldıkları mallar için alınabilir. Bunun dışında, başka hiçbir sebeple, gümrük parası talep edilmemelidir. Aynı husus, Rusya'ya ticaret için gelen tacirler için de geçerli olmalıdır.

Madde 10

Rusya ve veya İran'a ticaret için gelen tacirlere, gümrük memurlarından izin almaksızın; mal alımı veya satımı ve ya-

hut takas serbestliği verilsin ki, ticari faaliyetlere engel teşkil edici bir husus kalmasin.

Madde 11

İki ayrı nüshası (Fars diline tercümesiyle birlikte) bulunan bu anlaşma, iki devletin vekilleri tarafından imzalanarak onların mühürleriyle onaylanmıştır. Bu barış anlaşması, alahazret Rusya İmparatoru ve alahazret İran Şahı tarafından da kendi elleriyle imzalanarak ratifike edilecektir. Bu anlaşmanın tasdik edilmiş nüshaları, her iki devlet tarafından 3 ay içinde, yukarıda isimleri zikredilen vekillere ulaştırılacaktır.

Anlaşma metni, 12 Ekim 1813'te (İran takvimine göre; 29 Şevval 1128'de) Karabağ'ın Zeyve nehri yakınında bulunan Gülistan köyündeki Rus ordugâhında imzalanmıştır.

İmza

Rus Devleti'nin Müvekkili ve Gürcistan Başkomutanı
Nikolay Ptişçev

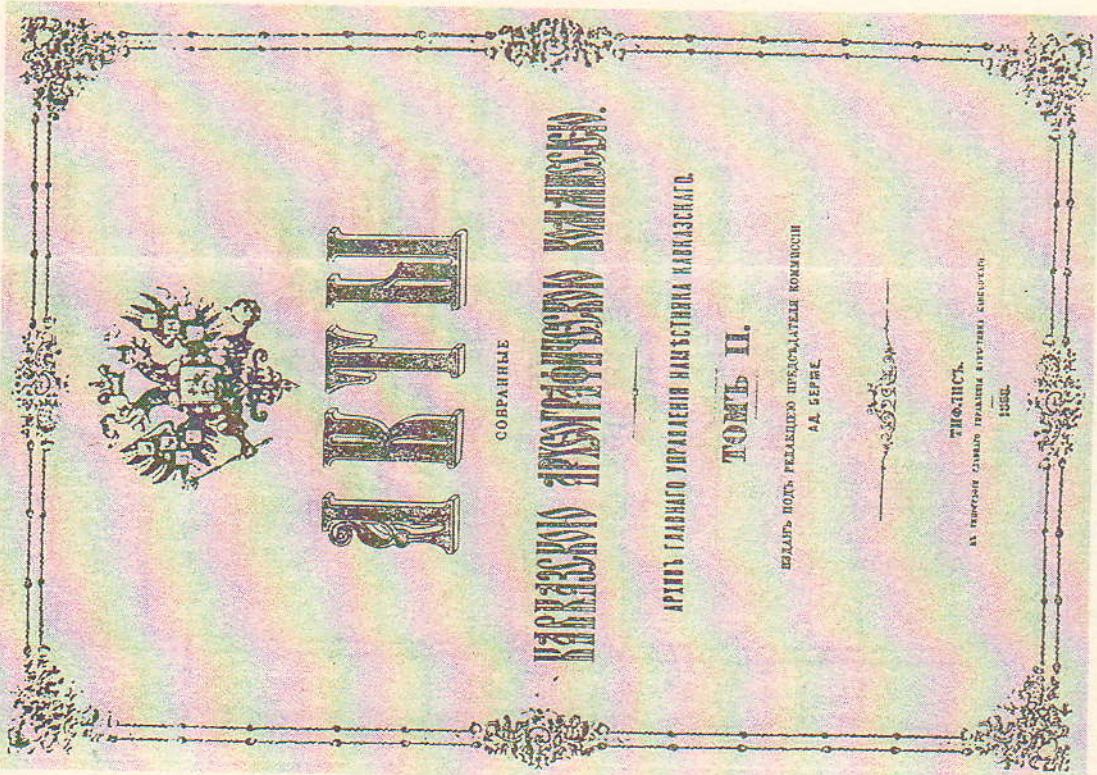
İran Devleti'nin Müvekkili Mirza Abdülhasan Han

Anlaşma metni için bkz.

Dogovori Rossii s Vostokom, političeskie i torgovye (sostavitel T. P. Yuzeffç.) Sankt- Petersburg, 1869, 296 s. 208-214.

Veten sesi gazetesi, 18 Nisan 1990.

Azerbaycan tarihi. Uzak geçmişten 1870 ci yıllara kadar. Bakü, Azerbaycan neşriyeti, 1996 (872 s. 582-583)

KÜREKÇAY ANLAŞMASININ ORJINAL METNİ

«Bütünün və İlahinin Rəhbərliyi»nin təməlini
təşkil edən gələcək nəsillərin qaydalarını, onların
etirazlarını qəbul etməsini və onların tələblərini
qəbul etməsini təmin edən qaydalarını. Bu
qaydaların qəbul edilməsi üçün müvafiq qaydaları
qəbul etməsi üçün İlahinin və Rəhbərin qaydalarını
qəbul etməsi üçün...

«Rəhbərlik»nin...

«Rəhbərlik»nin İlahinin və Rəhbərin
qaydalarını qəbul etməsini təmin edən qaydalarını
qəbul etməsini təmin edən qaydalarını qəbul etməsi
üçün müvafiq qaydaları qəbul etməsi üçün
«Rəhbərlik»nin qaydalarını qəbul etməsini təmin
edən qaydalarını qəbul etməsi üçün...»

«Rəhbərlik»nin qaydalarını qəbul etməsini təmin
edən qaydalarını qəbul etməsi üçün...»

«Rusya'nın...

«Rusya'nın İlahinin və Rəhbərin qaydalarını
qəbul etməsini təmin edən qaydalarını qəbul etməsi
üçün müvafiq qaydaları qəbul etməsi üçün...»

«Rusya'nın...

«Rusya'nın İlahinin və Rəhbərin qaydalarını
qəbul etməsini təmin edən qaydalarını qəbul etməsi
üçün müvafiq qaydaları qəbul etməsi üçün...»

həqiqətən də Azərbaycanın Rusiyaya qarşı müqavimətini artırmaq üçün bütün imkanları səfərbəst etməyi və bütün qüvvələrini cəmləndirməyi tələb edirdi. Azərbaycanın müqavimətini artırmaq üçün bütün imkanları səfərbəst etməyi və bütün qüvvələrini cəmləndirməyi tələb edirdi.

İngilizlə Əməkdaşlıq

Azərbaycanın müqavimətini artırmaq üçün bütün imkanları səfərbəst etməyi və bütün qüvvələrini cəmləndirməyi tələb edirdi. Azərbaycanın müqavimətini artırmaq üçün bütün imkanları səfərbəst etməyi və bütün qüvvələrini cəmləndirməyi tələb edirdi.

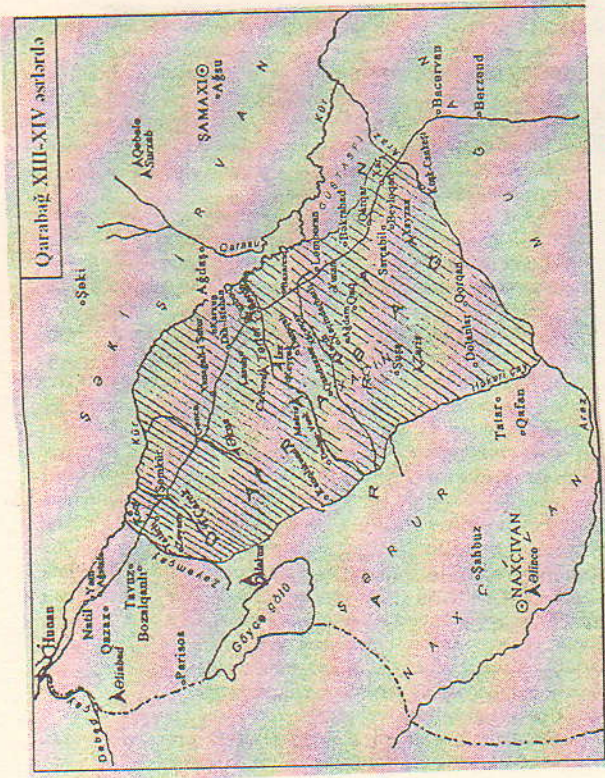
Əsas məqsədlərdən biri Azərbaycanın müqavimətini artırmaq üçün bütün imkanları səfərbəst etməyi və bütün qüvvələrini cəmləndirməyi tələb edirdi.

İngilizlə əməkdaşlıq Azərbaycanın Rusiyaya qarşı müqavimətini artırmaq üçün bütün imkanları səfərbəst etməyi və bütün qüvvələrini cəmləndirməyi tələb edirdi. Azərbaycanın müqavimətini artırmaq üçün bütün imkanları səfərbəst etməyi və bütün qüvvələrini cəmləndirməyi tələb edirdi.

L. N. N. N.

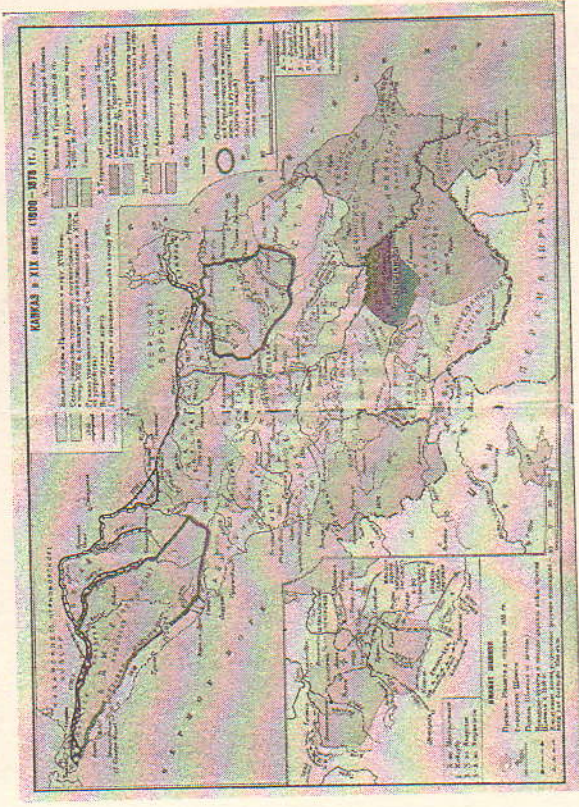
1. ...
 2. ...
 3. ...
 4. ...
 5. ...
 6. ...
 7. ...
 8. ...
 9. ...
 10. ...
 11. ...
 12. ...
 13. ...
 14. ...
 15. ...
 16. ...
 17. ...
 18. ...
 19. ...
 20. ...
 21. ...
 22. ...
 23. ...
 24. ...
 25. ...
 26. ...
 27. ...
 28. ...
 29. ...
 30. ...
 31. ...
 32. ...
 33. ...
 34. ...
 35. ...
 36. ...
 37. ...
 38. ...
 39. ...
 40. ...
 41. ...
 42. ...
 43. ...
 44. ...
 45. ...
 46. ...
 47. ...
 48. ...
 49. ...
 50. ...

KARABAĞ HANLIĞINI GÖSTEREN HARİTA

GENCA HANLIĞININ AMBLEMİ
(CEVAT HANIN TORUNLARINDAN YÜKSEL HOŞ BEYDEN
ALINMIŞTIR)

GENCA HANLIĞININ GÖRÜLDÜĞÜ EN SON HARİTA
(CEVAT HANIN TORUNLARINDAN YÜKSEL HOŞ BEYDEN
ALINMIŞTIR)

امیر جوانان بختیا کسب بیایانف
 دیرتوت کاشکیر کس آتاده بودی کسید و نوسته بودی که در ایام
 طوادره فال کونج کرجستان بو این سخن ایچکن شنیده است اما
 مهان تا که عیاس قیامان و سایرین باشه در کرجستان تا کم بود و اندر کما
 قول نمانده اند و این بر اول کرجستان تحقیق مانده که عیاس قیامان و
 کرجستان تا کم و دالی بود است یا نه و بیغسل سجد و دکان ادر کرجستان
 است و خلعت و بخته او هم در عازان اهل کرجستان است و از ایام بدر
 ارجکلیان و پدر ما سرحد کرجستان معلوم بود که ارجکان کی است و
 مابین سخنم از نرمانی اوریم و هر کاه که میم که پیران ادر کرجستان
 دالی بود است کسی فریاد کند بان سخن کرجستان تا کم میمانند و در کرج
 اکر نوشته بودی که شش سال پیش این قصبه کرج را با است و در سیر اید
 بودی در سن است در اوقت پادشاه شاه تاجی و لایه ایلان قلم نوشته
 بود و جامع نوشته ما رقم با است ادر ارجول کوه قصبه اراوریم کما کما با است

SISYANOVAYA GÖNDERİLEN BİR MEKTUP

(CEVAT HANIN TORUNLARINDAN YÜKSEL HOŞ BEYDEN
ALINMIŞTIR)